

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/40 • 16 Ekim 2009 • 1 TL

SSGSS yıkım demektir!

Sağlığımız ve geleceğimiz için

sokağa, eyleme,

mücadeleye!

İÇİNDEKİLER

Sağlıkta ve sosyal haklarda yıkım anlamına gelen SSGSS saldırısı bir yıldır yürürlükte...	3
“Sağlıkta dönüşüm”	
doğmamış bebekleri katlediyor!...	4
Kürt hareketini tasfiyeye endeksli “açılım”da son perde	5
Tayyip Erdoğan, işçi ve emekçilere “genç bir Türkiye” için “en az 3 çocuk doğurun” diye buyurdu...	6-7
İMF-Dünya Bankası karşıtı eylemler düzenin saldırganlığını artırdı.....	8
Temizöz davası sürüyor.....	9
Grevi tabanda örmek ve örgütlemek için göreve.....	10
Sınıf devrimcilerinin İMF-DB karşıtı.....	11
İşçi ve emekçi eylemlerinden.....	12-13
Entes direnişi sürüyor.....	14
Güven Elektrik’te işten çıkartma saldırısı yaşanıyor	15
Devletin Kürt açılımı	16-18
Kadın işçiler hak ve talepleri uğruna mücadeleyle atılmalıdır.....	19
Herkese parasız sağlık hizmeti.....	20
YÖK düzeninin krizine ve geleceksizliğe karşı 6 Kasım’da alanlara!	21
Gençlik eylemlerinden.....	22
İMF-Dünya Bankası’nın İstanbul kararları: Tehdit, soygun,	
şantaj ve yeni imaj	23
Türkiye-Ermenistan arasında protokol imzalandı.....	24
Dünyada grev hazırlıkları.....	25
Dünyadan işçi ve emekçi eylemlerinden.....	26
Dersim’in nefesi kesilmek isteniyor!...	27
Çocuk katili devlet hesap verecek!...	28
Sınıf devrimcilerinden	29
Yayaşayanlar anlatıyor.....	29
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/40 ● 16 Ekim 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaseref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

18 Ekim Pazar günü sendikalar, meslek örgütleri, işçi ve emekçiler, devrimciler Kadıköy Meydanı'nda sağlıkta yıkımı derinleştiren SSGSS saldırısına karşı taleplerini haykıracaklar.

Zaten sosyal güvencesi ve sağlık hakkı büyük oranda gaspedilen işçi ve emekçiler, SSGSS saldırısıyla birlikte daha büyük bir yıkıma sürüklendiler. Sermaye devleti henüz saldırı yasasını istediği düzeyde hayata geçirebilmiş değil. Ancak hayata geçirilebilen kısmı dahi saldırının boyutlarını gözler önüne sermektedir. “Sağlıkta reform” adı altında uygulamaya sokulan sağlığın özelleştirilmesi saldırısı milyonlarca işçi ve emekçinin en temel hakkını ortadan kaldırmaktadır. “Paran kadar sağlık” anlayışı toplumsal bir hizmet olması gereken sağlığı özel şirketlere havale etmektedir. Paralı ve pahalı hale getirilen sağlık hizmeti piyasanın insafına terkedilmiştir.

Gasp edilen haklarını korumak, yeni haklar kazanmak için işçi ve emekçilerin mücadeleden başka yolu yoktur. Arkası gelmesi gereken bir çıkış olarak 18 Ekim eyleminin anlamı ortadadır. Güncel ve acil talepleri uğruna mücadeleye atılmayan işçi ve emekçileri yeni saldırılar beklemektedir.

Sermaye iktidarının elini rahatlatan, “yaptım oldu” dedirtecek kadar pervasızlaştıran işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğü ve eylemsizliğidir. Milyonlar öfkeli ve tepkilidir. Ancak bu öfke ve tepki militan eylemlerle, direnişlerle, grevlerle kendini göstermekten uzaktır.

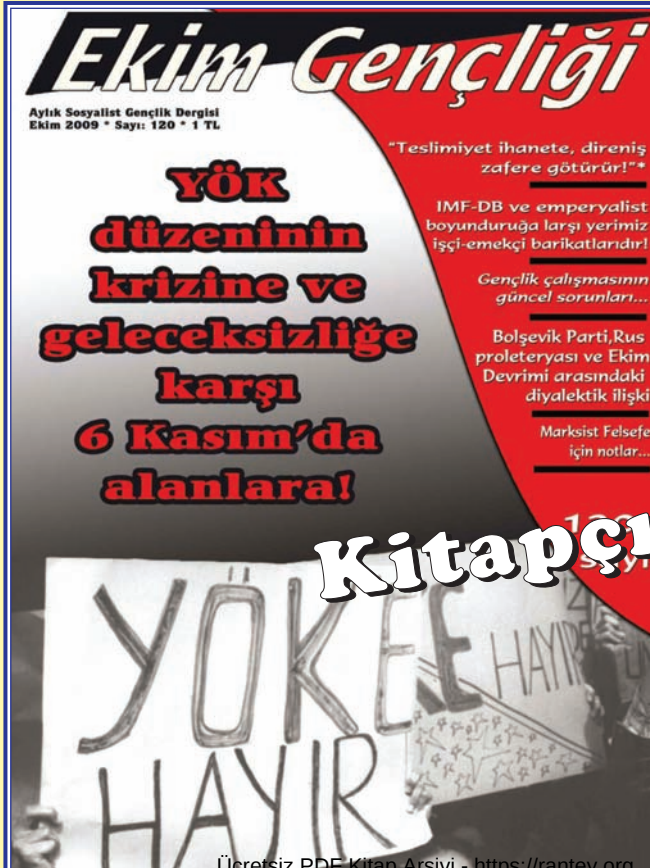
Kuşkusuz bunda sendikal bürokrasinin payı küçümsenemez. Milyonların geleceğini ve sağlık hakkını sermaye hükümetiyle anlaşılarak altın tepside sunanların mücadeleyi örgütlemek gibi bir derterli bulunmamaktadır. Görev ve sorumluluk emekten yana olduğunu iddia eden ilerici sendikacılara, öncü işçi ve emekçilere, devrimcilere düşmektedir.

Bu anlamda 18 Ekim bir gövde gösterisine dönüştürülmeli, işçi ve emekçiler yeni ve militan eylemlere hazırlandığının işaretlerini sermaye iktidarına vermelidirler. Tüm işçi ve emekçiler, sendikalar, devrimci güçler, meslek örgütleri eylemi güçlendirmek için etkin bir katılım sağlamalıdır. Talepleriyle, duruşlarıyla, coşkularıyla eylemlerin ve mücadelenin devam edeceğini haykırmalıdır.

Sınıf devrimcileri kendi cephelerinden eylemin kitlesel ve güçlü geçmesi için gösterdikleri çabayı eylem alanına da akıtmak için son hazırlıklarını yapmalı, tüm enerjileriyle yüklenmelidirler.

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi **Ekim Gençliği**'nin Ekim 2009 tarihli **120. sayısı** çıktı. Ekim Gençliği'nin son sayısını kitapçılardan ve Eksen Yayıncılık bürolarından temin edebilirsiniz.

Kitapçılarda...

Sağlıkta ve sosyal haklarda yıkım anlamına gelen SSGSS saldırısı bir yıldır yürürlükte...

Haklarımız ve geleceğimiz için sokağa, eyleme, mücadeleye!

İnsanın vazgeçilmez en temel haklarından birisi olan sağlık, sadece Türkiye’de değil, emperyalist-kapitalist dünyada piyasa koşullarında yeniden dizayn edilmesi gereken en kârlı alanlardan birisidir. Milyarlarca doların döndüğü sağlık sektörü emperyalistlerle işbirlikçilerinin iştahını kabartmaktadır.

Sağlık sektöründe en temel harcamalar ilaca yapılmaktadır. Özellikle Türkiye’de toplam sağlık harcamalarının yarıya yakınını ilaç harcamaları oluşturmaktadır. Bu oran kapitalist ülkelerde toplam sağlık harcamalarının yüzde 10-18’ine denk düşmektedir. 2003 yılında Türkiye’nin eczacı satışı (perakende) 6 milyar dolar olarak açıklanmıştır. Bu haliyle ilaç sektörü uluslar arası tekeller için istismar edilmesi ve ele geçirilmesi gereken bir cennettir.

İşçi ve emekçilerin sosyal güvenlik ve emeklilik gibi en temel kazanılmış haklarını piyasaya açmak, sağlık sektöründe hizmet üreten sağlık emekçilerinin haklarını ve iş güvencesini ortadan kaldırmak isteyen sermaye iktidarı 1970’lerden bu yana önemli adımlar attı. Ancak bu konuda en kapsamlı saldırı geçen yıl 1 Ekim’de yürürlüğe girdi. Aylarca onbinlerce işçi ve emekçinin, sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin, meslek odalarının, devrimci güçlerin eylemli tepkisine konu olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu (SSGSS), geniş bir toplumsal muhalefete rağmen mecliste onaylandı ve yürürlüğe girdi.

Sağlıkta yıkım anlamına gelen saldırılar sadece SSGSS ile sınırlı değildir. Devlet, sağlık ve sosyal güvenlik alanındaki saldırıları “Aile hekimliği uygulaması”, “Tam Gün Çalışma Yasa Tasarısı”, “Kamu Hastane Birlikleri Tasarısı” vb. uygulamalarla tamamlamak istemektedir. Her biri sağlığın özelleştirilmesi ve piyasaya açılması, çalışanların haklarının gaspı, esnek istihdam ve çalışma koşulları anlamına gelen sözkonusu saldırı yasaları SSGSS’yi tamamlar niteliktedir. Milyonlarca işçi ve emekçinin yararlandığı toplumsal bir hizmet olması gereken sağlık hakkı kapitalizmin “herşey kâr için” mantığına terk edilmektedir.

SSGSS saldırısının uygulanmaya başlanmasının üzerinden bir yıl geçti. Zaten parça parça özelleştirilen, paralı ve pahalı hale getirilen sağlık ve sosyal güvenlik hakkı SSGSS ile daha da ulaşılamaz oldu.

Bir yıllık uygulamanın ardından kamu hastaneleri de neredeyse ticari işletmelere dönüştürüldü. Genel bütçeden hastanelere ödenek ayrılmadı. 100 bin sağlık emekçisine ihtiyaç varken personel alımı yapılmadı. Aile hekimliğinin yaşama geçtiği tüm illerde sağlık ocakları kapatıldı. İlk basamak sağlık hizmetleri de paralı hale getirildi. Sermaye devleti özel hastanelere ödediği payı artırdı, özel sağlık şirketlerini teşvik etti. Ancak hastaların ödediği muayene katkı payını artırdı, kadınlarda 58, erkeklerde 60 olan emeklilik yaşı kademeli olarak 65'e yükseltildi vb.

Son bir yıllık sağlık uygulamaları ve bu alanda yaşanan sorunlar, sermaye iktidarının, “sağlıkta dönüşüm”den ne anladığını açığa çıkardı. SSGSS saldırısını sorunsuz hayata geçirmek, emekçilerin

tepkisini bertaraf etmek için demagojiye sarılan sermaye hükümetinin balonları da söndü. AKP, emekçi kitlelerin desteğini alabilmek amacıyla bol keseden atmıştı, “Herkesin sağlık güvencesi olacak”, “Prim ödeyebilen ödeyecek yoksa devlet karşılayacak”, “Sigortalı olanlardan ek katkı payı alınmayacak” vb. Sadece bir yıllık uygulamanın sonuçlarına bakıldığında dahi ortaya çıkan tablo korkunç boyutlardadır. Son bir yıl içerisinde bebek ölümlerinde artış olmuştur. Sevk zinciri adı altında içinden çıkılmaz bir tablo yaratılmıştır, muayane ücretleri eczanelere havale edilmiştir, hastanede rehin kalma olaylarında artış yaşanmıştır. Parası olmadığı için acil servise alınmayan emekçilerin içler acısı görüntüleri burjuva medyanın dahi gündemine girmiştir vb.

Kapitalizm, insanı değil kârı esas alan insanlık dışı bir sistemdir. Daha fazla kâr için milyonlarca insanın sağlığı, canı, geleceği onu hiç ilgilendirmemektedir. Kapitalizmde “parası olan yaşar”, olmayanın ise varlığının ya da yokluğunun hiçbir anlamı ve değeri yoktur. Çünkü insanın, doğanın ve toplumun hiçbir değeri yoktur. Emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin sefil çıkarları herşeyin üzerindedir. Kapitalist devlet bu yüzden sermayenin kârlı gördüğü tüm alanları sermayenin sömürüsüne açmak istemektedir.

Burjuvazi, Sovyetler Birliği'nin varlığı koşullarında ve işçi sınıfının mücadeleleri sonucunda katlanmak zorunda kaldığı kamu hizmetlerini artık devletin sırtında bir yük görmektedir. Bugün artık bu yükten tümüyle kurtulmaya çalışmaktadır. Bu mantığın doğal bir sonucu olarak da hastaneler özelleştirilmekte, sağlık paralı ve pahalı hale gelmekte, sağlık çalışanlarının işgüvencesi ve hakları gaspedilmektedir. <https://tr.sagepub.com>

pay kısılrken özel sağlık kuruluşlarına aktarılan pay artırılmaktadır.

Sovyetler'in varlığı koşullarında emperyalist-kapitalist dünyanın sosyalizmden korkması, işçi ve emekçilere ise umut olması boşuna değildir. Zira Ekim Devrimi'nin ardından Sovyetler'in toplumsal yaşam, sağlık ve sosyal güvenlik alanlarında aldığı önlemler, yaptığı düzenlemeler ve uygulamalar tümüyle işçi ve emekçilerin yararına ve çıkarına olmuştur.

Devrim sonrası oldukça geri koşullarda bulunan Sovyet halkları açlık ve sefalet içinde kıvrınmaktadır. Ancak işçi devleti çok kısa bir sürede en temel toplumsal hizmetleri sağlamış, açlık ve salgın hastalıklara el atmış, başta eğitim ve sağlık olmak üzere tüm temel haklardan halkın ücretsiz yararlanabileceği toplumsal hizmet geliştirmiştir.

Çarlık Rusyası'nın kadınların yüzde 95'ini sağlık hizmetinden faydalanamaz hale getiren iş yasasını kadınlar lehine değiştirmiştir. Fabrikalarda yüzde 82-87 gibi çok yüksek oranlarda yaşanan ölümlerin oranını en aza düşürmüştür.

Toplumsal devrimin ardından üretim alanları kamulaştırılmış, gıda maddelerinin yanısıra kitlesel olarak tüketilen temel mallar, konut, posta, elektrik, su vb. hizmetler parasız olarak işçi ve emekçilere sunulmuştur.

Anayasal olarak da sağlık ve emeklilik hakkını güvenceye alan Sovyetler’in işçi devleti, paralı sağlık hizmetini yasaklamış, anayasanın 120. maddesini şu şekilde düzenlemiş ve uygulamıştır: “SSCB halkı, hastalık, sakatlık olsun tüm yaşamı boyunca sağlıklarının korunması hakkına sahiptir. Bu hak, sosyal güvenlik sistemiyle sağlık hizmetlerinin parasız verilmesiyle, çalışan her kişinin ulaşabileceği sağlık kurumlarının kurulmasıyla garanti altına

alınır. Toplumun sağlığının korunması SSCB devletin temel sorumluluğu ve görevidir. Tedavi ne kadar uzun sürerse sürsün parasızdır. Korumacı hizmetler, danışmanlık, laboratuvar tetkikleri, hastanede yatışlar hepsi parasızdır.”

Sovyet Rusya’da sosyal güvenlik sistemi de işçi ve emekçiler yararına geliştirilmiştir. SSCB’de dünyanın en geniş sosyal güvenlik sistemi kurulmuştur. Ekim Devrimi’nin hemen akabinde sosyal güvenlik sisteminin herkesi kapsayacağı, merkezi bir yapı tarafından yürütüleceği ilan edilmiştir. Ayrıca, Lenin, Nisan-Mayıs 1917’de sosyal güvenlik sisteminin özelliklerini şu şekilde belirtmiştir:

“Bütün işçileri kapsar; hasta, sakat, yaşlı, meslek hastalığı olanlara, anne, hamile, emekli, dul ve yetimlere ek tazminat öder; işçilerin konut edinmesini, sanatoryumdan ve tatil olanaklarından yararlanmasını, sağlık hizmeti almasını, işçi sınıfının çocuklarının kreş ve anaokulu eğitimi gereksinimlerini parasız olarak sağlar.”

Sovyet Rusya’da, 1970’li yılların ortalarına kadar bu hizmetlerden hiçbir şekilde ücret talep edilmemiştir.

Belki bugün işçi ve emekçiler için hayal gibi görünen tüm bu uygulamalar aslında imkansız değildir. Ancak ne yazık ki bugün için işçi ve emekçilerin bilinçlenme ve örgütlenme düzeyi, mücadelenin seyri kazanılmış hakların korunmasını dahi olanaklı kılmamaktadır. Özellikle SSGSS karşıtı yaygın ve kitlesel tepkilerin ardından yasanın onaylanması hareketin geri çekilmesine neden olmuştur. Ancak işçi ve emekçilerin örgütsüz olması, sendikaların ise uzlaşmacı, işbirlikçi bir mücadele çizgisi izlemesi, devrimci güçlerin işçi sınıfını ilgilendiren temel gündemler sözkonusu olduğunda üzerlerine düşen görevleri yerine getirmekten uzak durması kaçınılmaz olarak bu tabloyu ortaya çıkarmaktadır.

SSGSS sürecinde önemli bir mücadele dinamiği heba edilmiştir. Yasa sendikal bürokrasinin uzlaşmacı ve işbirlikçi tutumu sonucunda onaylanmıştır. Ancak SSGSS saldırısının sonuçları milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını ve geleceğini derinden etkilemeye devam etmektedir. İnsanlık dışı uygulamalar işçi ve emekçilerde öfke ve tepkiye neden olmaktadır. Hem sağlık hizmeti veren emekçiler, hem bu haktan faydalanan milyonlarca işçi ve emekçi, hem de sağlık sektörünün bir bileşeni olan eczaneler saldırının sonuçlarından oldukça rahatsızdır. Bu tepki ve öfkenin örgütlenmesi, eylemli bir hat üzerinden mücadele kanalına akıtılması gerekmektedir.

Bu anlamda sağlık örgütlerinin, sendikaların, meslek odalarının 18 Ekim günü Kadıköy’de gerçekleştireceği miting anlamlıdır ancak yeterli değildir. Eylem ancak yeni bir çıkışın işareti, mücadelenin süreceğinin ilanı olabildiği koşullarda işlevli olacaktır. Saman alevi gibi sönen, ani bir çıkışın ötesine geçemeyen tepki eylemlerinin sınırları ortadadır. Saldırıların püskürtülmesi, hakların kazanılması için birleşik, sistematik, planlı, kararlı ve militan bir mücadele sürecinin örülmesine ihtiyaç vardır. Bu görevin bilinci ve sorumluluğuyla tüm işçi ve emekçilerin, sendikaların, sol siyasal güçlerin, devrimcilerin 18 Ekim mitingine katılması gerekmektedir.

Sağlık Bakanlığı’nın aşı kampanyası yüzlerce ailenin hayatını kararttı...

“Sağlıkta dönüşüm” doğmamış bebekleri katlediyor!

Neredeyse her gün sağlık alanında yaşanan skandallara bir yenisi daha eklenmektedir. Yaşanan son skandalın adresi ise İzmir olmuştur. Sağlık Emekçileri Sendikası’nın (SES) yaptığı açıklamaya göre; Sağlık Bakanlığı tarafından Temmuz ve Ağustos aylarında aile hekimliği pilot ili olan 33 ilde, Konjenital Kızamıkçık Enfeksiyonu ve Konjenital Kızamıkçık sendromunu engellemek amacıyla 18-35 yaş grubu kadınlara 1 doz kızamıkçık aşısı uygulanmıştır.

Bu aşının olası riskleri nedeniyle hamile olanlarda uygulanmaması ve aşı yapıldıktan sonra da 4 haftaya kadar gebe kalınmaması gerekmektedir. Ancak Sağlık Bakanlığı’nın başlattığı aşı kampanyasında yetkililer, ne bu durumu dikkate almış ne de aşı yapılanları bu yönde bilgilendirmişler.

Nitekim SES’in ve diğer sağlık örgütlerinin yaptığı araştırma sonucunda sadece İzmir ilinde bu risk kapsamına giren 100 kadının varlığı tespit edilmiştir. Olayın duyulmasından sonra da yetkililerden herhangi bir yardım göremeyen bu kadınlardan 60’ı çocuklarının özürlü doğma riskini göze alamadıkları için panik halinde kürtaj olma yolunu seçmişlerdir.

Sağlık örgütlerinin özel çabalarıyla açığa çıkartılan skandal karşısında Sağlık Bakanlığı’nın harekete geçmesi ise olayın kamuoyuna yansması sonucunda gerçekleşmiştir. Ancak bu “harekete geçme”, olayın nedenlerinin araştırılması ve sorumluların cezalandırılmasından ziyade yaşanan skandalın nasıl örtbas edileceği üzerine gerçekleşmiştir. Zira durum ne tek başına bir takım kişilerin ihmalkarlığından ileri gelmiştir ne de olayın boyutu sadece onlarla sınırlı kalmaktadır.

Birçok uygulamada olduğu gibi düzenlenen bu aşı kampanyasında da açığa çıkan en temel gerçek, “Sağlıkta Dönüşüm” adı verilen politikanın sağlık alanında faaliyet gösteren sermaye çevrelerini daha zengin etmekten öteye bir amaç taşımadığıdır. Üstelik daha doğmamış çocukların bile sağlığını tehdit etme, geleceğini karartma pahasına!

Bu yüzdendir ki Sağlık Bakanlığı Temel Sağlık Genel Müdürlüğü, hasta İzmir olmak üzere 33 ilin

valilik ve sağlık müdürlüklerine durumun “uygulama hatası” olduğunu zoraki kabul eden bir uyarı yazısı göndererek sadece hamile iken aşı yapılan kişilerin kayıtlarının tutulmasını yeterli görmüştür. Yine konunun gündemden düşürülerek üzerinin örtülmesi için hiçbir yetkilinin açıklama yapmaması yönünde talimat verilmiştir.

Öte yandan sağlık örgütleri aşı kampanyası başlatılmadan önce kamuoyuna yaptıkları açıklama ve uyarılarla, hedeflenenin aslında ilaç tekellerinin daha fazla kâr etmelerini sağlamak olduğunu ortaya koymuşlardır. Bilimsel ölçülere dayanmayan böylesi bir kampanyanın başarı şansının olmayacağını vurgulayan sağlık örgütleri, Sağlık Bakanlığı’nın halkın sağlığını mı önemsediyini yoksa bu kampanya ile başka gayeler mi güttüğünü sormuşlardır. 60 kadının kürtaj olmasına neden olan ve onlarca aileyi de çocuklarının sakat doğması riskiyle yüz yüze bırakan sağlık skandalı, sağlık örgütlerinin sordukları soruda hiç de haksız olmadıklarını ortaya koymuştur.

“Sağlıkta Dönüşüm” politikalarıyla sağlık hizmetinin toplumsal, insani bir hizmetten ziyade kâra dayalı ticari bir hizmete dönüşmesi süreci tüm hızıyla devam etmektedir. Elbette ki işçi ve emekçileri her gün yeni yıkımlarla karşıya karşıya bırakarak ve yeni bedeller ödeterek...

Bu anlamda yaşanan olay ne sadece birkaç yetkilinin ihmalkarlığıyla izah edilebilir ne de sorumluluk birkaç kişiye kesilerek işin içinden sıyrılabilir. Çünkü yaşananlar doğmamış bebeklerin yaşamını ilgilendirmekte, toplumsal içeriği bakımından da adli bir olaydan öteye daha ağır bir suç içermektedir.

Ancak insan sağlığını ve toplumun çıkarlarını gözetmeyen kapitalist sistem suç işlemeye devam etmektedir. Bu suçun adı yeri geldiğinde “iş kazası” yeri geldiğinde ise “doğal afet” olmaktadır.

İşçi ve emekçiler sağlıkta yıkım anlamına gelen sermayenin saldırılarına dur demedikçe kapitalist sistem suç işlemeye devam edecek, doğmamış bebeklerimize kadar elini uzatacaktır.

Kürt hareketini tasfiyeye endeksli “açılım”da son perde

29 Temmuz'da İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın yaptığı basın toplantısıyla resmen başlattığı “Kürt açılımı” süreci devletin “kırmızı çizgileri”nin koyulaşmasıyla sancılı bir hal almasına rağmen sürüyor. Sorun, siyasal gündemin ön sıralarındaki yerini koruyor.

Tayyip Erdoğan, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklama ile temel sorunun “terör sorunu” olduğunu ifade ederek, “Kısa vadede yapacağımız çalışmalar daha çok genelgeler ve yönetmelik değişiklikleriyle yapacağımız çalışmalar. Orta vadede, yasal düzenlemeler yapacağımız çalışmalar var. Anayasa değişikliği uzun vadeyi gerektirebilen çalışma durumundadır. Ama bu, şartlara göre değişebilir. Burada aradığımız, genelde mutabakat zemini. Mutabakat zeminini ne kadar erken sağlarsak birçok değişikliği daha erkene çekmemiz de mümkün olacaktır. Bunu biraz da gidişat belirleyecek” dedi.

Erdoğan'ın bu sözleri “Kürt sorununun çözümü” için özellikle Kürt hareketi tarafından kilit rolde görülen anayasa değişikliğinden doğan sıkıntıların yanı sıra CHP ve MHP'nin bugünkü tavrının değişmesine bağlı olduğuna işaret etmektedir. Kuşkusuz ki Erdoğan, “Bunu biraz da gidişat belirleyecek” derken, bu değişikliğin ve mutabakat oluşumunun Kürt hareketinin etkisizleştirilmesiyle yakından ilişkili olduğunu ifade etmiş olmaktadır.

Beşir Atalay, “demokratik açılım” çalışmalarının bütün yoğunluğuyla sürdürüldüğünü, Ekim ayının ikinci yarısında konuyu Meclis'in gündemine getireceklerini söyledi, “Önümüzdeki hafta da 3 toplantı var. Önce Suriye'deyiz, 13 Ekim'de orada muhatabımız bakanlarla görüşeceğiz. 14 Ekim'de Mısır'da, Irak'a komşu ülkelerin içişleri bakanları toplantıları var. O ülkelerin desteğini almamız bizim için çok önemli. Sonra da 15 Ekim'de başbakanımızın başkanlığında bir heyetle Bağdat'ta olacağız. Anlaşmalar imzalanacak. Bunu Kuzey Irak'la bağlantılı görüyoruz. Başbakan'ın planı Ekim'in ikinci yarısında Meclis'te bu konuyu gündeme getirmek” dedi.

Atalay'ın sözlerinin anlamı, sömürgeci sermaye devletinin Güney Kürdistan'da konumlanmış olan Kürt gerilla güçlerinin etkisizleştirilmesi hedefine yönelik olarak önümüzdeki günlerde diplomasi alanındaki tahkimatını tamamlama eşiğine geldiğidir. Söz konusu anlaşmalara imza atacak noktaya gelmiş olması da gösteriyor ki, TSK'nın Güney Kürdistan'da yapacağı sınır ötesi hareketin çerçevesi konusunda Türkiye ile Irak arasında var olan pürüzler de büyük ölçüde aşılmıştır.

Beşir Atalay, geçen hafta Diyarbakır'da “sivil toplum örgütleri” temsilcileriyle bir araya geldi. Atalay, “demokratik açılım” çalışmalarında “iki özel ana hedef” bulunduğunu belirterek şunları söyledi: “Türkiye'de terör bitsin, terör endişesi ve korkusu kalmasın. Bunun için atılacak adımları atıyoruz. Bunun pek çok boyutu var. Diplomatik ve bölge ülkeleriyle görüşmeler var. Önümüzdeki hafta yoğun bir şekilde böyle geçecek. Dış seyahatler ve toplantılar var. Hepsile yoğun irtibatlarımız var. Bunun içinde Kuzey Irak da dahil. İçeride ise demokrasi şemsiyesinin genişlemesi. Biz bunun için paket falan düşünmüyoruz, 7 yıl önce başlattığımız sürecin bir devamı olarak düşünüyoruz. Bu süreç

devam ediyor. Bu, yeni bir ivme.”

Atalay'ın sözleri, sermaye devletinin Kürt hareketini etkisizleştirip tasfiyeyi hedefleyen çizgisini teyit etmektedir. Atalay, açık şekilde “açılım”ın reformlar boyutunda “ani” gelişmeler olmayacağını söylerken, Kürt hareketinin askeri olarak etkisizleştirilmesi yönünde önümüzdeki günlerde kritik anlaşmaların imzalanacağını belirtmiş olmaktadır.

Tüm bunların üstüne Irak hükümetinde yer alan Kürdistan İttifak Bloku üyesi parlamenter Yusuf Ahmed, Türkiye ile İran'ın PKK ve PJAK'a karşı Irak'la gizli bir anlaşma imzaladığını ileri sürdü. Yusuf Ahmed, bu anlaşmayla Türkiye ve İran'ın Güney Kürdistan'da sınır ötesi operasyon düzenleyeceklerini söyledi.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün “Türkiye'nin önündeki terörü tamamen yok etmenin tam zamanıdır. Bunun uluslararası ve bölgesel şartları oluşmuştur” sözlerini de aynı çerçevede değerlendirmek gerekir. Tüm bunlar, “açılım” adı altında sömürgeci sermaye devletinin öncelikli olarak PKK'nin etkisizleştirilmesini hedeflediğini göstermektedir.

Tayyip Erdoğan'ın mektubuna karşılık veren CHP lideri Deniz Baykal da “Çok önemli tutarsızlıklar, çelişkiler, belirsizlikler içeren, tehlikeli tuzaklar barındıran ‘açılım politikası’nda” birlikte olmayacaklarını bildirdi. “Önce PKK silah bıraksın” çizgisini sürdüren Baykal, devletin imha, inkar ve tasfiyeye dayalı politikasında ısrarcı olduklarını dile getirmektedir.

Düzen güçlerinin Kürt sorununa yaklaşımı farklı yollardan da olsa aynı noktaya çıkmaktadır. Görünürde başını AKP hükümetinin çektiği “açılım” aslında değişen ölçülerde ve düzeylerde ordu dahil temel yönetici güç odakları tarafından da desteklenen bir devlet politikasıdır. Hepsisi de “kırmızı çizgileri”ni ilan etmiş bulunmaktadırlar, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini reddedmektedirler. Sermaye devletinin “açılımı”nın Kürt halkının taleplerini en geri noktada tutarak bir “çözümle bağlamayı” hedeflediği apaçıktır.

Öte yandan PKK yöneticilerinden Cemil Bayık, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geçtiğimiz günlerde ANF'de yayımlanan söyleşisinde ABD ve AB'nin PKK'nin tasfiyesine destek verdiğini, tezkerenin amacının PKK'nin tasfiye edilmesi olduğunu belirterek, “Ya teslim olursunuz, benim yeni devreye soktuğum politikayı kabul edersiniz ya da askeri saldırılarla sizleri ezer geçerim tehdidi yapılmaktadır” dedi. Yine PKK yöneticilerinden Murat Karayılan, Ekim ayı içinde DTP'ye dönük kapsamlı bir operasyon yapılacağını ileri sürerek, “İleriki süreçte kapsamlı bir operasyon yapacaklarını şimdiden kamuoyuna duyuruyorum. Yasal demokratik zeminde mücadele yürüten daha başka Kürt siyasetçiler gözaltına alınacak ve bu, basında yoğun işlenecektir. Bu tür uygulamalarla süreç tırmandırılacaktır” dedi.

Kuşkusuz ki Bayık ve Karayılan'ın bu sözleri, PKK'nin Güney Kürdistan'daki kamplarına yönelik sınır ötesi hareket beklentisini yansıtmaktadır. Doğal olarak Kürt hareketi, bu kapsamlı saldırının Türkiye içindeki Kürtler'in büyük ölçüde hareketsizleştirilmesi girişiminin ardından geleceğini hesaplamaktadır.

Bir kez daha anlaşılmaktadır ki, sömürgeci sermaye devletinin ABD patentli “Kürt açılımı” politikası, Kürt hareketini etkisizleştirip tasfiye etmek ve kendi “kırmızı çizgileri” içinde Kürt halkını denetim altına almaktır. Açıktır ki, “Kürt açılımı” politikası, gelinen yerde Kürt halkına yönelik yıllardır süren kirli savaşın ufak tefek rötuşlarla bir uzantısı ve onun özel bir evresinden ibarettir. Yapılmak istenen kırıntı düzeyindeki bazı kültürel hakları kabul ederek Kürt halkını yatıştırma planından ibarettir. Sermaye devletinin bu “açılımının” Kürt halkının taleplerini en geri noktada tutarak Kürt sorununu değil, Kürt hareketini çözmeyi hedeflediği apaçıktır.

Kürt halkına gerekli olan özgürlük, eşitlik ve bu temelde gönüllü birliktir. Onun gerçek ihtiyacı, devletle ve kurulu düzenle değil; Türkiye'nin işçi ve emekçileriyle birleşmek ve bütünleşmektir. Ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini boğmakta kararlı olduğunu her vesile ile kanıtlayan sermaye devletine karşı birlikte, omuz omuza savaşmaktır. Kalıcı bir çözümün biricik yolu budur.

Tayyip Erdoğan, işçi ve emekçilere “genç bir Türkiye” için “en az 3 çocuk doğurun” diye buyurdu...

Gerçek çözüm ve kurtuluş sosyalist Türkiye ile mümkündür!

Tayyip Erdoğan TÜRYAK Yaşlılık Konseyi tarafından düzenlenen “Uluslararası Örnek Kıdemli Vatandaşlar Kongresi”nde yaptığı konuşmada işçi ve emekçilere seslendi ve bir kez daha “en az 3 çocuk yapın” mesajı verdi.

Türkiye gibi emperyalist-kapitalist sisteme göbekten bağımlı bir ülkenin başbakanı olan Tayyip’in konuşması gerçekten ibretlikti.

Vahşi kapitalizm tüm dünyada insanlığı geleceksizliğe, doğayı yokoluşa sürüklerken Türkiye gibi ülkelerde bunun yansıması çok daha ağır olmaktadır. Kapitalizm temel insani ihtiyaçları, insanlığın geleceğini ve çevre sağlığını değil kâr yasasını esas alır. Asalak burjuvazinin sınıfsal çıkarları sözkonusu olduğunda, toplumsal zenginlikleri üreten milyonların ve dünyanın geleceği kapitalizm için koca bir hiçtir. Kapitalizm kâr üzerine kurulu sömürücü bir sistemdir. Bundan dolayı Türkiye’yi yönetenler de milyonlarca işçi ve emekçiyi, onların çocuklarını ve geleceklerini değil kapitalizmin geleceğini düşünür.

İşte bu yüzden Tayyip Erdoğan gibi kapitalizme tapınan sermaye uşaklarının din istismarı üzerinden “insan sevgisi, yaşlılara saygı, paylaşım, dayanışma, demokrasi, kardeşlik, eşitlik, hak, adalet” vb. kavramları kullanması tam bir ikiyüzlülüktür. Yaşlılık Konseyi’nde Tayyip Erdoğan’ın yalan ve çarpıtma dolu sözlerinin karşısında gerçeklerin çıplaklığı kapitalizmin barbarlığını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Tayyip Erdoğan konuşmasında, “*Babamız, anamız yaşlandığı zaman onları kendi başına bırakmayı varlığımıza saygısızlık olarak görüyorum*” diyerek sözde genç nesillere akıl verdi. Yaşlılık dönemini, insanların sevgiye, güler yüze, okşanmaya muhtaç olduğu dönemler olarak ifade eden Erdoğan, bu görüşünü ise AKP’nin “muhafazakar-demokrat kimliğinin altında yatan felsefe”ye bağladı. Tayyip’in felfesine göre “aile kurumunu korumak, sağlamlaştırmak, geleceğe taşımak” en önemli misyonlarından birisiymiş.

Yıllarca kölece çalışma koşulları altında toplumsal üretime katılan milyonlarca işçi ve emekçiye mezarda emeklilik dayatan, sosyal haklarını gaspeden SSGSS yasası, sermaye partisi AKP’nin yaşlılara gösterdiği “sevgi” felsefesinin özetini anlatmaktadır.

Banka kuyruklarında süründürdüğü işçi emeklilerine aylık 600-650 milyon, memur emeklilerine ise 800-850 milyon reva gördüğü maaş, AKP’nin yaşlılara gösterdiği “saygı”nın özünü oluşturmaktadır. AKP gibi sermaye uşağı partilerin, tıpkı kapitalist sistemin kendisi gibi, değer vermediği, insan yerine koymadığı bu toplumun üreten kesimleri, yani işçi ve emekçileridir.

Ama onlar için sömürücü sisteme ömür boyu sadakatle hizmet etmiş kişiler, saygı ve sevgi duyulması gereken kesimlerdir. Cumhurbaşkanlığından başbakanlığa, milletvekilliğinden ordunun çeşitli yönetici kademelerine kadar görev yapmış kişiler onlar için korunması ve kollanması gereken kesimlerdir. Zira onlar için, 11 milyar emeklilik maaşına hak kazanan cumhurbaşkanıyla 8 milyar alan

başbakan emeklileri, işçi ve emekçilere saldırı yasalarının onaylanması için parmak indirip kaldırmakla mükellef milletvekilleri 4-4.5 milyar aylıkla emeklilik hakkına layık görülen kesimleri oluşturmaktadır.

Tayyip Erdoğan’ın konuşmasında öne çıkan bir başka olgu ise yaşlı nüfusu artan Türkiye’nin gençleşmesi gerektiğidir. İşçi ve emekçilere “en az 3 çocuk” doğurmalarını dikte eden Tayyip Erdoğan’ın “gençleşme” tezi buna dayanmaktadır. Erdoğan, mevcut genç nüfus durumunun korunabilmesi adına bunun yapılması gerektiğini savunmakta, bunu da yapılmış “bilimsel araştırma” verilerine dayandırmaktadır. Erdoğan, söz konusu verilere göre çocuk sayısının 2 olmasının bile gerileme nedeni olacağını buyurmakta ve “Nüfusumuz ne kadar artarsa o kadar güçlü olacağız” diyerek “genç Türkiye”nin öneminden bahsetmektedir.

Yaşlılara sahip çıkmayan sermaye devletinin ve hükümetinin “genç bir Türkiye” arzu etmesi ilk bakışta şaşırtıcı gelebilir. Ancak insanı değil kârı temel alan kapitalist sistemin işleyiş yasalarına bakıldığında, bu arzusunun gerisinde kapitalizmin ucuz işgücüne duyduğu ihtiyacın yattığı açığa çıkmaktadır. Zira tüm dünyada olduğu gibi Türkiye kapitalizmi de gençliğe sahip çıkmamakta, aksine onların geleceğini karartmaktadır.

Çıplak gerçekler ve bu gerçeklerin rakamlara yansıması dahi bunu doğrulamaktadır. UNICEF’in 2009 raporuna göre Türkiye’de yılda 1 milyon 381 bin çocuk doğmakta, bunların 32 bini ise yoksulluk, yetersiz beslenme, önleyici ve iyileştirici sağlık hizmetlerinin yetersizliğinden dolayı ölmektedir. Önlenebilir nedenlerden dolayı Türkiye’de günde 88 çocuk ölmektedir! Bu kayıtlara geçen rakamdır. Bu sayının çok daha fazla olduğunu söylemek abartı olmayacaktır.

TÜİK anketine göre ise Mart 2009 döneminde işsizlik sayısı 3 milyon 244 bin

kişi artarak 3 milyon 776 bin olmuştur. Bu rakamın yüzde 27,5’ini genç nüfus oluşturmaktadır.

Dünya Bankası raporunda, Türkiye’nin 15 ve 24 yaş arası olarak tanımlanan genç nüfusunun yüzde 30’unun istihdam edildiğine dikkat çekilmekte, genç nüfusun işsizlik oranının ulusal oranın iki katından daha fazla olduğu belirtilmektedir. Gençlerin yaklaşık yüzde 40’ının “ne okula gittiği ne de çalıştığı” belirtilen raporda, özellikle genç kadınların da oldukça düşük bir istihdam oranına sahip olduğu vurgulanmaktadır.

Genç nüfusu ilgilendiren en temel gündemlerden eğitime ve sağlığa bütçeden ayrılan pay ise sermaye devletinin ve hükümetinin gençliğe ne kadar “değer” verdiğini gösteren bir başka veridir. 2009 yılı itibarıyla eğitime bütçeden ayrılan pay yüzde 2.80, sağlığa ayrılan pay ise yüzde 5.27’dir.

Sermayenin has temsilcisi ve hizmetkârı Tayyip Erdoğan, “sevgi, saygı” edebiyatıyla işçi ve emekçilere özünde hiç utanmadan “Siz en az 3 çocuk doğurun ki gençleşelim! Nasıl olsa bunlardan en az biri işsiz olacak, her gün doğan 100 çocuktan 88’inin ise yaşama şansı olmayacak, geleceksiz, güvencesiz, eğitimsiz ve sağlıksız koşullarda yaşamaya mahkum edilecek” demektedir.

Gençliğe herhangi bir gelecek sunmayan, aksine onu geleceksizliğe ve kölece çalışma koşullarına mahkum eden sermaye iktidarının “genç nüfus” merakı nereden doğmaktadır? TÜSİAD baronlarından Sabancı’nın üniversitesine bağlı Eğitim Reformu Girişimi tarafından Can Fuat Gürlelel’e hazırlattırılan “Fırsat Penceresi mi, Kriz Tehdidi mi: 2025’e Doğru Nüfus, Eğitim ve Fırsatlar” başlıklı çalışma bu ihtiyacın arkasında hangi kaygıların yattığını ortaya çıkarmaktadır.

Çalışmaya göre, Avrupa’nın önümüzdeki dönemde nüfusunda yaşanacak azalma ve yaşlanma, onun ekonomisini, sosyal yapısını ve güvenliğini etkileyecek. Avrupa’nın nüfusu azalırken Türkiye

genç ve yetişkin “çalışabilir” nüfusa, yani ucuz işgücüne sahip olacaktır. Bu potansiyeliyle sadece Türkiye kapitalizminin değil Avrupa kapitalizminin gereksinimlerini de önümüzdeki 50 yıl boyunca karşılayabilecek konumda olacaktır. Ancak onlar için sadece ucuz işgücüne değil aynı zamanda genç ve satın alma gücü artacak nüfusa da ihtiyaç vardır. “Genç Türkiye” arzusunun gerisinde yatan bir başka kaygı da budur!

Vahşi kapitalizmin çarkları arasında öğütülen milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamının, geleceğinin ve emeğinin onlar hiçbir kıymeti bulunmamaktadır. Onlar bu vahşi çarkın döngüsünü sağlayacak ucuz emek gücüne ve pazara sürülen metayı satın alma potansiyeline ihtiyaç duymaktadırlar. Onlar, üretim araçlarına ve milyonların ürettiği toplumsal zenginliklere el koyan nüfusun küçük bir azınlığının sınıfsal çıkarlarını düşünmektedirler.

İşçi ve emekçilerin “genç bir Türkiye”ye ihtiyacı vardır ve bu zorunludur. Ancak bu “genç Türkiye” sosyalist bir Türkiye olmak zorundadır. İşçi sınıfının devrimci iktidarı koşullarında genç-yaşlı, kadın-erkek her milliyetten işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunun koşulları vardır, mümkündür ve şu şekilde formüle edilmiştir:

“12) Kapitalizmin bütün bir gelişme süreci tarafından hazırlanan toplumsal devrim, proletaryanın kurtuluşunun temel koşuludur. Bu devrimle, ‘mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilir’. Üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyet son bulur, bunlar toplumsal mülkiyete dönüştürülür. Kâr amacına yönelik kapitalist meta üretiminin yerini, tüm toplum tarafından ve toplum hesabına yapılan, onun tüm üyelerinin refahını ve çok yönlü gelişimini amaçlayan mal ve hizmet üretimi alır. Toplumsal üretimdeki plansızlık, anarşi ve rekabet, yarattığı tüm yıkıcı sonuçlarla (buhranlar, işsizlik, toplumsal servetin israfı, savaşlar, çevre tahribatı vb.) birlikte, ortadan kalkar.

13) Proletaryanın nihai hedefi, toplumun sınıflara bölünmesinin ve bu bölünmeden doğan her türlü toplumsal ve politik eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıdır.

Bir tarihi geçiş çağının ardından ulaşılabilecek sınıfsız komünist toplumda, insanın insan tarafından sömürsü son bulur. Çalışma bir eziyet ve geçinmek için bir zorunluluk olmaktan çıkar, yaşamın doğal bir gereksinmesi haline gelir. İşbölümüne kölece bağımlılık, onunla birlikte kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklılık ortadan kalkar. Kadın-erkek eşitsizliği tüm görünümleriyle silinip gider. Uluslar arasına örülmüş her türden çitlerin yıkılmasıyla birlikte devlet sınırları da ortadan kalkar. Bilim, kültür ve sanat, tüm bireylerin özgürce katılabildikleri bir etkinlik alanı haline gelir. Kent ile kır arasındaki eşitsizlikler ortadan kalkar. Doğayla insan arasında denge ve uyum ileri bir düzeyde yeniden kurulur. Tüm bunlarla birlikte, yöneten-yönetilen ayrımı tümten ortadan kalkar, devlet tüm izleriyle silinip gider.

İnsanlığın ancak evrensel bir çerçevede ulaşabileceği geleceğin bu komünist toplumunda, her türlü engelden kurtulmuş üretici güçlerin büyümesi muazzam ölçüler kazandığı ve kollektif zenginlik kaynakları gürül gürül fışkırdığı içindir ki, bölüşüm ilişkilerinde burjuva hukukunun dar ufku da nihayet tam ve kesin olarak aşılar ve toplum bayraklarının üzerine şunu yazabilecek hale gelir: ‘Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!’

14) Proletaryanın bu nihai hedefe yürüyebilmesinin ilk koşulu, politik iktidarın ele geçirilmesidir. Burjuvazinin sınıf egemenliği şiddet yoluyla yıkılır, yerine bir geçiş dönemi devleti olan proletarya diktatörlüğü kurulur.” (TKİP Programı, II. Bölüm Toplumsal devrim, sosyalizm ve komünizm ara başlığı...)

Türkiye İş Kurumu Eylül ayı işsizlik raporu yayınlandı...

Kapitalizm işsizlik üretir!

Türkiye İş Kurumu’nun aylık yayınladığı İstatistik Bülteni, işsizlik başvurularının hızla arttığını gösterdi. Rapora göre kayıtlı işsiz sayısı yüzde 102,55 oranında artış göstererek 1 milyon 626 bin 66’ya yükseldi. Geçen yıl aynı ayda kayıtlı işsiz sayısı 802 bin 800 seviyesinde bulunuyordu.

Kapitalizmin kriziyle birlikte işsizlik sorunu artarak devam ediyor. İşsizlik oranındaki artış kapitalist büyük işletmelerde taşeronlaşmanın yaygınlaşmasına yol açmaktadır. Orta ve küçük işletmelerde sigortasız işçi çalıştırma oranı hızla artmaktadır. Bu nedenle küçük ve orta işletmeler, işçileri işten atmakta, işçilik maliyetini en aza çekmek için çabalamaktadırlar.

İçinde bulunduğumuz kriz koşullarında dünyada ve Türkiye’de işsizlik çığ gibi büyümektedir. İşsizlikten dolayı cinnet geçirerek intihar edenlerin, ahlaki dejenerasyona uğrayanların, psikolojik dengesi bozulanların sayısı da artmaktadır.

Sürekli işsizler ordusu üreten kapitalizmde, işsizlik, işçilere karşı kullanılan etkin bir silahtır. Burjuvazi sadece işçilerin bir kısmını işsiz bırakmakla kendini sınırlamaz. Aynı zamanda işsizlik silahını çalışanlara karşı tehdit olarak da kullanır. Böylece kapitalistler, işçiye daha uzun süre ve daha ucuza çalıştırma olanağını elde ederler.

İşsizlik kapitalizmin yapısal bir sorunudur. Bu nedenle kapitalizm işsizlik sorununu çözmek bir yana daha da büyütür. Uyguladığı politikalar işsizliği sürekli artırır. İşsizliği üreten kapitalist sistemin bizzat kendisidir. Bu sistem ayakta kaldığı sürece işsizlik de var olacaktır. Sermaye sınıfı zaman zaman işsizliğe karşı mücadele ettiği yalanına dört elle sarılmaktadır. Oysa uyguladıkları politikalarla, dayattıkları ağır ekonomik-sosyal yıkım programlarıyla işsizliği daha da boyutlandıranlar, kan emici kapitalistlerdir.

İşsizlik yozlaşma ve çürümenin zeminidir!

Kapitalist üretim içinde de olsa işçiler, kendi yaşamlarını disipline ederler. İşsizlik sadece iktisadi bir olgu olarak tanımlanamaz. İşsiz, üretimden kopmuş, koparılmış insan demektir. İşsiz, 8-10 saatini çalışarak geçiren işçiden farklı olarak, tamamen boşluktadır. İşçi için üretim sonrasının zaman öldürülen kahvehane vb. yerler, işsizler için sürekli gidilen yerlerdir. Tam da bu koşullar çürüme ve yozlaşmanın önünü açar. İşsizlik aynı zamanda, işsizlerde derin sosyo psikolojik ve kültürel yaraların açılmasının zeminidir.

Her koşulda yozlaşma, çürüme, işçi ve emekçilerin yerleşik değerlerinden kopuş işsizlik zemininden beslenir. Hatta bir süre sonra, bu eğilimin bizzat kendisi yerleşik değerlerinden biri haline dönüşür ve en uygunsuz para kazanma yolları, en dizginsiz ahlak dışılık kanıksanır hale gelir.

Sermaye sınıfı işsiz kitleleri diğer sınıf kardeşlerine karşı kullanmaya, ideolojik olarak onları çürütmeye ve yozlaştırmaya çalışmaktadır. İşsizlik, yoksulluk, sefalet kader değildir. Kapitalist üretimin getirdiği belalardır bunlar. Kapitalizm, sermaye büyüdükçe yedek işsizler ordusunu yaratır. İşsizlik açlık demektir. Öte yandan, kapitalizm, artı değer sömürsü gereği hep ucuz işgücü peşindedir. Ucuz işgücü ise yoksulluk demektir.

Kapitalizmde sermaye büyüdükçe, mülkiyet gittikçe küçük bir azınlığın elinde toplanmaktadır. Kapitalist patronlar sadece daha çok kâr dürtüsüyle hareket ederler. Koşullar uygunsa, her üretim döngüsü, sermayenin daha da büyümesini getirir. Sermaye büyüdükçe yedek ordunun nüfusu daha da artar. Tam bir bolluk içinde açlık çelişkisi yaşanır.

Saldırılarına karşı işçi sınıfının devrimci eylemi büyütülmeli!

İnsanlığı kapitalist sömürden kurtaracak olan işçi sınıfının kolektif eylem gücüdür. İş, işgüvencesi, barınma, sağlık, eğitim, beslenme vb. en temel insan hakkıdır. Kapitalizmin açlık, işsizlik, yoksulluk ile cehenneme çevirdiği dünyayı, işçi sınıfının devrimci eylemiyle kazanacağı sosyalizm cennete çevirecektir.

İşsizler de işçi sınıfının bir parçasıdır. Bu yanıyla ortak mücadelenin koşulları vardır. Ancak bu mücadelenin motor gücü toplumsal üretimde tuttuğu yer gereği işçi sınıfı olmak zorundadır. Tüm toplumsal katmanların harekete geçirilebilmesi için işçi sınıfının devrimci enerjisinin ve gücünün açığa çıkarılması gerekmektedir.

İşsizlik silahı kapitalistlerin elinden alınmalıdır. Sosyal yıkım programlarının püskürtülmesi için birleşik örgütlü bir mücadelenin yükseltilmesi gerekmektedir. Krizin faturasının kapitalistlere ödettilmesi talebiyle yükseltilecek mücadele, işsizliğin bir saldırı aracı olarak kapitalistler tarafından kullanılmasının zeminini yok etmenin de biricik yoludur.

Her türlü kötülüğün kaynağı olan kapitalist düzen yıkılmadığı koşullarda, işsizlik sorunu artarak devam edecektir. İşsizliğin kalıcı ve tam çözümü ancak işçi sınıfının devrimci iktidarı olan sosyalizmde mümkündür. Ancak sosyalizme giden yol da emeğin korunması uğruna yükseltilecek devrimci sınıf mücadelesinin büyütülmesinden geçmektedir.

İMF-Dünya Bankası karşıtı eylemler düzenin saldırganlığını artırdı...

Antiemperyalistlerin meşru eylemlerini çarpıtma ve yalanlar karartamaz!

İMF-Dünya Bankası temsilcilerinin İstanbul’da düzenlediği toplantının üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen tartışmalar hala sürüyor. Düzen cephesinin tepkisi çeşitli ağızlardan dile getiriliyor. Başbakan Erdoğan ve Vali Güler’in, İMF-DB karşıtı eylemleri hazmedemedikleri yaptıkları açıklamalardan anlaşılıyor.

İstanbul Valisi Muammer Güler, eylemlerde ortaya çıkan zararların faturasının eylemcilere ödettirileceğini ilan etti. Tayyip Erdoğan ise, “14 mekan verdik, gidin orada bağırın, çağırın” diyerek eylemlerden duyduğu hazımsızlığı dile getirdi. Burjuva medya da eylemleri karalamak için kendi cephesinden harekete geçti. Emperyalistlere ve mali kuruluşlarına yönelik öfke ve tepkiyi karalamak için her türden manipülasyonu kullandı. Hala da karalama kampanyasını sürdürüyor.

“Zarar gören banka ve işyerlerinin” faturasını eylemlerde öne çıkan devrimcilere ödetmekten bahseden İstanbul Valisi Muammer Güler, “Basın açıklamasından sonra polise saldırdı. Polisin müdahalesi tamamen suçun önlenmesine yönelikti” diyerek antiemperyalist direnişi karalamaya çalıştı.

Oysa İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü, emekçilerin sesini kısmak, eylemlerini bastırmak için İstanbul’u savaş alanına çevirdi. Yüzlerce emekçi yaralanırken, bir emekçi kullanılan gaz bombaları nedeniyle yaşamını yitirdi. Onlarca kişi gözaltı terörüne maruz kaldı. Faşistlerin devrimcilere yönelik linç girişimi ise polisin denetiminde ve gözetiminde gerçekleşti.

Kolluk güçleri, kongre vadisine yönelen antiemperyalistlerin meşru eylemine sürekli gaz bombası atmasına ve azgınca saldırmasına rağmen, İstanbul Valisi, dünya halklarına yeni saldırı planları yapan emperyalistlere ve işbirlikçilere kalkan olan kolluk güçlerini ve eylemcilere uyguladığı terörü savunmak için çırpındı.

Sermaye medyası da emperyalist haydutları ülkeden kovma hedefiyle militan gösterilere imza atan antiemperyalistlerin eylemini karalamak için kolları sıvadı. Eylemlere yönelik yalan furysı günlerce sürdü. Dinci medya da eylemlere yönelik nefretini ve düşmanlığını tüm açıklığı ile ortaya koydu. Eylemcilerin çevreye verdiği zararı abartan haberler üretti. Yeni Şafak gazetesi de İMF-DB karşıtı eylemleri karalamaya dönük malzemeden oluşan haberleri bolca kullandı. Tayyip Erdoğan’ın konuşmalarına methiyeler dizdi.

Her tür yalanı kullanan sermaye medyası, gerçekleri karartarak devrimci eylemlere ve eylemcilere saldırdı. Aralarında eylemin öznesi olan devrimcilerin, komünistlerin ömür boyunca hücrelere kapatılmasını dile getirme pervasızlığını gösterenler bile oldu. Ama yüzlerce gaz bombası atan, emekçilerin kolunu bacağına kıran, bir kişinin ölümüne yol açan katiller sürüsünün icraatlarına ışık tutan görüntüler ise sermaye medyası tarafından özenle saklandı. Medyada polisin vahşi saldırılarına tek kelime edilmedi.

6-7 Ekim’de İMF-DB toplantısından çok, antiemperyalist eylemler gündeme damgasını vurdu. Eylemlerde antikapitalist, antiemperyalist sloganlar öne çıktı. İnsanlığın güzel geleceği olan sosyalizm için mücadele çağrısı alanlara taşındı. Eylemler özelde İMF-DB’ye yönelik tepkiyi, genelde kapitalist dünya düzenine yönelen nefreti gösterdi. Bu tepkinin siyasal içeriğinin güçlendirilmesi, devrim ve sosyalizm kanalına akıtılması öncelikle komünistlerin ve devrimcilerin görevidir. Tam da bu zeminde yaşanan zayıflık aşılamadığı sürece, düzen bir şekilde bu tepkiyi kendi kanallarında eritme olanağı yaratacaktır.

İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik Hilton Oteli önündeydi!

“Antiemperyalistler serbest bırakılsın!”

İMF-DB haydutlarına İstanbul’u dar eden antiemperyalistler iki gün boyunca maruz kaldıkları gözaltı terörünü protesto etmek için 8 Ekim günü Elmadağ’daki Hilton Oteli önündeydiler.

“İMF ve Dünya Bankası defol! / İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” pankartını açan ilerici ve devrimciler iki gün boyunca maruz kaldıkları polis terörünü, basına yansıyan fotoğrafları kullanarak teşhir ettiler.

ÇHD İstanbul Şube Başkanı Av. Taylan Tanay, 6 Ekim günü gerçekleştirilen protestolar sırasında 200’e yakın kişinin gözaltına alındığını ancak emniyetin verilerinde birçok kayıtsız gözaltının bulunduğu bilgisini verdi.

7 Ekim günü de antiemperyalistlere yönelik polis terörünün sürdüğünü söyleyen Tanay, gözaltına alınanların maruz kaldığı işkence ve kötü muameleye dikkat çekti.

Konuşmada ayrıca gösteriler sırasında sivil faşist-polis işbirliğine de değinildi. Tanay, sivil faşist gruplar tarafından eylemcilere satırlı-bıçaklı saldırılar gerçekleştiğini ve bu saldırıların kolluk güçlerinin desteğiyle örgütlendiğini sözlerine ekledi.

Tanay’ın ardından İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik adına basın açıklamasını okuyan Ayşe Rojda Şendur, İMF ve Dünya Bankası’nın İstanbul’da hakettiği şekilde karşılandığını ve toplantıların yapıldığı Kongre Vadisi’ne ulaşmak isteyen devrimcilerin polis ve sivil faşistlerin saldırılarına rağmen toplumsal devrimin köklerinin ne kadar derinde olduğunu gösterdiklerini belirtti.

Protestolar sırasında iki eylemcinin tutuklandığının söylendiği açıklama polisin, devrimci güçlerin sermayenin finans kuruluşları ve onların işbirlikçileri ve bekçileri dışında hiçbir yere saldırmadıklarının altı çizildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Erdoğan bir kez daha antiemperyalistlere çattı!

Recep Tayyip Erdoğan, İstanbul’da yeni vapurların Marmara’ya indirilmesi için düzenlenen törende yine İMF ve Dünya Bankası protestolarına saldırdı.

Erdoğan konuşmasında şunları ifade etti: “*Demokratik eylem yaptılar. Ne demokratik eylemi? Bunlar saldırdılar. Kime? IMF’ye mi? Dünya Bankası’na mı? Hayır. Benim halkıma, benim vatandaşım saldırdılar. İstiklal Caddesi’ni mazlum esnafımın dükkanın camlarını indirdiler. Sıkılmadan demokratik eylem yaptıklarını iddia ettiler. 14 mekan verdik, gidin orada bağırın çağırın. Sizin vatandaşın camını çerçevesini indirme hakkınız var mı? Bunun adı eylem mi? Protesto mu? Bunun adı fiili saldırı. Sorsan IMF nedir, bilmezler. Dünya Bankası ne işe yarar, onu da bilmezler. Bellemişler bazı şeyleri, şablon bunları. O şablonların içinde dönüp dururlar.*”

Erdoğan’ın bu kadar hiddetlenmesi boşuna değil. Çünkü antiemperyalistler onun efendilerine saldırdı. Devrimciler, antiemperyalistler Erdoğan gibilerinin hizmet etmek için yarıştığı, tüm olanaklarını onlar için seferber ettiği emperyalist-kapitalist sistemin sembol kuruluşlarına bankalarına, Mc Donaldsları saldırdı... Milyarların açlık sınırında yaşamasına sebep olanlara yönelik saldırı haklı ve meşrudur.

İşçi ve emekçiler Erdoğan gibi uşakların, işbirlikçi burjuvazinin sayesinde İMF’nin, Dünya Bankası’nın ne demek olduğunu çok iyi bilirler. Sağlık hakkı elinden alınan, hastane kapılarından geri dönen, üç kuruş maaş için gece mesailerinde ömür tüketen, emekli olamadan yaşamını yitiren emekçiler bu emperyalist haydutları çok iyi öğrendiler.

Erdoğan’ın bu kadar saldırganlaşması boşuna değildir. Çünkü Erdoğan’ın tahmininin aksine antiemperyalistler, bu suç örgütlerinin dayatmalarını kolayından kabul etmeyeceklerini bu protestolarla beyan etmişlerdir.

Erdoğan çaresizlik içinde, ne kadar saldırganlaşırsa saldırganlaşsın boşuna... Bir tarafta hayatı yaşanılmaz kılanlar, diğer yanda geleceği temsil edenler, kapitalizmi tarihin çöplüğüne gömecek olanlar...

Temizöz davası sürüyor...

Devlet katillerini korumaya devam ediyor!

Burjuva toplumlarda hukuk, burjuvazi için koruma kalkanından ibarettir. Yasalar, mevcut kurulu düzenin işçi ve emekçilere karşı işlediği suçları ve uyguladığı terörü açıkça savunma işlevi görmektedir. Ezilen yığınlar ve Kürt halkı, burjuva yasalarının ne anlama geldiğini yaşayarak öğrenmiştir. Sermaye iktidarı bugüne kadar işçi ve emekçilere, devrimcilere ve Kürt halkına yönelik sayısız katliama imza atmıştır. Kürt halkının mücadelesini bastırmak için gerçekleştirilen 17 bin cinayetin de, devrimcilere yönelik kanlı operasyonların da merkezinde sermaye iktidarının kendi düzenini koruma ve kollama dürtüsü yatmaktadır. Bu anlamıyla düzen sözcülerinin sıklıkla kullandığı “hukuk devleti” kavramı “terör devleti” olarak okunmalıdır.

Devletin bütün kurumları bugün açıkça bu kan denizinin bir parçasıdır. Ordusundan polisine, yargısından parlamentosuna ve hükümetine kadar bütün bu mekanizmaların hamurunda baskı, sömürü ve katliam vardır. “Avrupa normları”, “demokratikleşme paketleri” ya da “açılımları”, “hukukun üstünlüğü” gibi tekerlemeler ise bu sömürü ve katliam üzerine kurulu saltanatlarının üzerini örtmenin bir aracıdır.

Kirli ve kanlı ilişkiler ağının en yoğun yaşandığı bölge kuşkusuz Kürt halkının varlık gösterdiği alandır. Cizre burada önemli bir merkez durumundadır. Bu merkez bugünlerde fazlasıyla gündemde. Gündeme getiren olay ise şu an Kayseri İl Jandarma Komutanı olarak görev yapan Albay Cemal Temizöz’ün kanlı icraatlarıdır. 7 aydır tutuklu bulunan Albay Cemal Temizöz’ün yargılandığı davanın 3. duruşması 9 Ekim günü Diyarbakır’da görüldü. Duruşmada Tutuklu sanıklardan Albay Temizöz’ün yanı sıra Kamil Atağ, Tamer Atağ, Fırat Altın (Abdulahkim Güven), Hıdır Altuğ ve Adem Yakın hazır bulundu. Tutuksuz yargılanan ve hakkında yakalama kararı bulunan Kukel Atağ ise duruşmaya katılmadı.

Bilindiği gibi Albay Temizöz’ün 1993’te Cizre’de “terörle mücadele ediliyor” görüntüsü altında “korucu, itirafçı ve uzman çavuşlardan bir grup oluşturduğu” biliniyor. Bu grup toplamda 23 kişiyi katletmişti.

3. duruşma da bildik manzaralara sahne oldu. Temizöz’ün neredeyse her duruşmasında mutlaka bir yada birkaç subay mahkemeye gelmekte, davayı sürdüren hakimlerle görüşmektedir. Ne görüştüğü tabii ki işçi ve emekçilerden gizlenmektedir. Ancak Temizöz’ün özel bir korumaya alındığı ve sermaye ordusu tarafından desteklendiği açıktır.

Her duruşma öncesinde olduğu gibi 3. duruşmadan önce de, Temizöz’ün bulunduğu sırada Kolordu Komutanlığı’ndan üst düzey üç subay, iki resmi makam aracı ile birlikte adliye binasına gitti. Subayların Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcısı Durdu Kavak’ın odasına geçtiği, bu odada askeri yetkililer, başsavcı ve Temizöz davasına da bakan Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi heyeti ile bir görüşme yaptığı kamuoyuna yansdı. Dahası Temizöz 7 aydır tutuklu olmasına rağmen hala görevinden alınmamıştır. Çünkü devlete göre o 23 yargısız infaza imza atmış bir “kahraman”dır. Nitekim Temizöz, duruşmadaki ifadesinde de benzer şeyler söylemiş ve başarılarından bahsetmiştir. Savunma tutuklarında da, “*Bu ortamda jandarma olarak herhangi bir şehit vermedik. Meslek hayatım boyunca ben hiç karargah görevi yapmadım. Hep alanda, vatandaşın huzur ve güveni için*

mücadele ettim. Lekesiz bir şekilde görevimi yaptım. Kayseri İl Jandarma Komutanı iken tutuklandım. Halen bu görevim devam etmektedir. Mağdur duruma düştüm. Terör örgütlerinin hedefi durumuna geldim. Beni öldürmek istemektedirler. Başarılı çalışmalarım jandarma teşkilatı tarafından takdir edilmiştir. Tahliyemi talep ediyorum” demiştir.

Temizöz’e göre 23 kişiyi katletmek lekesiz bir şekilde görev yapmak anlamına gelmektedir. Burada önemli olan Kürt halkına sıkılan kurşunlar değil, herhangi bir askerin ölmemiş olmasıdır. Bu başarı sayılmakta, tahliye talep edilmektedir. Ne de olsa bu düzen böyle kurulmuştur. 17 bin cinayetin yanında 23 tanesinin ne önemi vardır! Kim bilir kaç tane cellat bu işin içindedir. Temizöz’ün böyle düşünmesinde şaşılacak bir durum bulunmuyor. Zira kelle koparanlar, kulak koleksiyonu yapanlar devlet tarafından ödüllendirilmektedir.

Temizöz’ün mahkeme ve avukatlık masraflarının devlet tarafından karşılanması da sahiplenici bir davranış biçimidir. Dahası mahkeme salonunda yaşanan tartışmalar, mahkemenin kamuoyu tarafından yakından takip edilmesine rağmen, devletin katilleri koruyan bir misyon üstlendiğini açıkça

göstermektedir.

Duruşmada yaşanan gerilimin ardından müdahil avukatlardan ikisinin dışarı çıkarılması bunu anlatmaktadır. Geriye kalan müdahil avukatlar ise “Yaşanan tartışmalar duruşma zaptına tam olarak geçirilmemiştir. Mahkeme iki müdahil avukatın salondan çıkarılması yönünde karar vererek tarafsızlığını yitirmiştir. Bu karar keyfidir. Ayrıca dosyada bulunan, sanıklardan Cemal Temizöz’ün avukatının ücretinin Jandarma Genel Komutanlığı’na verildiği yönündeki belge, devletin bu davada taraf olduğunu göstermektedir. Bu nedenlerle reddi hakim talebinde bulunuyoruz” diyerek mahkemeye tutum almışlardır.

Bu nedenle duruşma dosyası bir üst mahkeme olan 4. Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderilecek. 4. Ağır Ceza Mahkemesi bundan sonra duruşmanın hangi mahkemede görüleceğine karar verecek.

Devletin katliamcıları aklama çabaları kuşkusuz Albay Temizöz ile sınırlı değildir. Sermaye iktidarı sokakta infaz gerçekleştiren, karakollarda işkencede adam öldüren, cezaevlerinin kan gölüne dönmesini sağlayan, Hrant Dink gibi birçok ilericiyi katleden katilleri korumaktadır.

İMF-DB protestolarına dönük devlet terörü protesto edildi

Devlet terörüne Adana’da protesto

İMF-DB zirvesini protesto edenlere dönük uygulanan polis terörü Adana’da 10 Ekim günü İnönü Parkı’nda düzenlenen eylemle protesto edildi.

Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu’nun çağrısıyla gerçekleştirilen eylemde; İMF ve Dünya Bankası’nın yeni sömürü ve yağma planlarının taşıyıcısı ve planlayıcısı olduğu ifade edildi.

İMF-DB Zirvesi’ne karşı sokağa çıkanlara yönelik devlet terörünün de ele alındığı açıklama şu sözlerle sona erdi:

“Vahşi saldırı ve linç girişimlerinin yetmediği yerde devreye gözaltı ve tutuklama terörü sokulmuş sırf bu ülke emekçileri üzerindeki emperyalist baskı ve sömürünün son bulmasını istedikleri için 200 kişi vahşice gözaltına alınmış, 2 antiemperyalist tutuklanmıştır. Bunun yanında binlerce kişi bu gözü dönmüşlükten nasibini fazlasıyla almıştır. İnsanlık tarihinin görmüş olduğu bu en barbar sömürücü asaslara karşısında bu ülke işçi emekçilerinin onurunu temsil edenlere karşı girişilen bu saldırı aynı zamanda bu düzen bekçilerinin işçi emekçilerin sırtından dönen bu sömürü çarkını korumadaki gözü dönmüşlüklerini de gösteriyor.”

Kızıl Bayrak / Adana

Kartal’da İMF-DB karşıtı eylem

Kartal bölgesinde İMF ve Dünya Bankası zirvesi karşıtı başlattığımız çalışmaların son ayağı olarak zirve sonrası bir eylem gerçekleştirdik.

11 Ekim günü Kartal Meydanı’nda gerçekleştirilen eylemde Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi dövizleri ile BDSP imzalı bayrak açılırken önce kısa bir oturma eylemi yapıldı.

Çav Bella Marşı’nın söylendiği eylemde okunan basın metninde İMF-DB politikalarının yarattığı açlık ve yoksulluk bilançosuna vurgu yapıldı. Emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Eylemin ardından Kızıl Bayrak gazetesinin satışına geçildi.

Kartal çay bahçelerinden başlayarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde gazetemizin satışını yaptık. Üzerimizde BDSP önlüklerinin olması da görseiliğimizi güçlendirdi. Çay bahçeleri bitiminden Bankalar Caddesi’ne geçtik. Yaklaşık 1 saat boyunca İMF-DB zirvesi, sağlıkta dönüşüm uygulamaları ve kriz temelli konuşmalar yaptık.

Kartal BDSP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kamu emekçileri hakları için 25 Kasım'da uyarı grevine gidiyor...

Grevi tabanda örmek ve örgütlemek için göreve!

Sermaye iktidarı, kamu emekçilerinin kazanılmış haklarına yönelik saldırılarına devam etmektedir. Emeklilik yaşının kademeli olarak 65'e çıkarılması, sosyal güvenlik kurumlarının birleştirilerek sosyal hakların tırpanlanması, sağlığın paralı hale getirilmesi, ücretlere sefalet düzeyinde artış yapılması, ek ders ücretinin düşürülmesi, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi, esnek istihdam ve çalışma biçimlerinin çalışma yaşamına egemen hale getirilmesi, grevli-TİS'li sendika hakkının tanınmaması... En son hazırlıkları devam eden Kamu Personel Rejimi Kanunu Tasarısı ile de kamu emekçilerinin en temel hakkı olan işgüvencesi de gaspedilmek isteniyor.

Sermaye hükümeti, bu yıl gerçekleştirilen toplu görüşme sürecinde bir kez daha kamu emekçilerinin taleplerini görmezden geldi. Bildiğini okumaya devam eden sermaye hükümeti karşısında etkili bir güç göremediği için kamu emekçilerine pervasızca saldırmaya devam etmektedir.

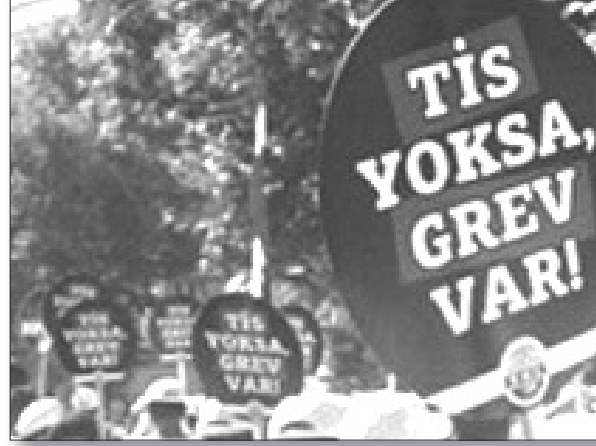
Kamu emekçilerinin tepki ve öfkesi her geçen gün artmaktadır. Ancak fiili-meşru mücadele geleneğini terkeden KESK'in hareketi yasallık cenderesine sıkıştıran tutumu, Kamu-Sen ve Memur-Sen'in kontra, işbirlikçi konumu nedeniyle bu tepki ve öfke akacak bir kanal bulamamaktadır.

KESK'in işyerleriyle bağı uzun zamandır kopuktur. Sahte sendika yasası sonrası karar alma mekanizmaları tabanın iradesini yansıtan temsilciler kurulu vb. mekanizmalardan alınmış başkanlar kuruluna devredilmiştir. Sendikal demokrasi ve işleyiş sendika yönetimlerinin keyfine bırakılmıştır. Bürokratik ve hantal işleyişin sendikalara hakim kılınması sonucu dinamik yapısını yitiren KESK, uzun dönemdir hak alıcı bir mücadele çizgisi izlemekten uzaktır. Bugüne kadar en dinamik kesimleri bünyesinde toplayan ve bu haliyle örgütlü-örgütsüz kesimleri harekete geçirebilen KESK, çözümü, yüzünü tabanına, işyerlerine değil asıl olarak "kardeş örgütlere" dönmekte bulmaktadır.

Kamu-Sen ve Memur-Sen'in durumu ise ortadadır. Kontra ve işbirlikçi bu iki konfederasyon KESK'i etkisizleştirmek, kamu emekçilerinin mücadelesini geriletmek için devlet tarafından kurulmuşlardır. KESK'in geriye düşen durumu nedeniyle bugün her iki sendika da kitle tabanına kavuşmuş durumdadır. Bu konumları nedeniyle yönetim düzeyinde teşhir ve eleştiriye konu edilirken, üye kitlesi bakımından hesaba katılması, tabanı üzerinden ortaklaşmaya çalışılması gerekmektedir.

Kamu emekçileri hareketinin mevcut durumu ve sendikal tablosu özetle bu şekildedir. Ciddi saldırılarla karşı karşıya olan kamu emekçileri örgütlülüğe ve sendikalarına güvensiz, özgücüne inançsız bir haldedir. Böyle bir süreçte KESK ve Kamu-Sen, kamu çalışanlarına grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı verilmesi, toplu görüşme sürecinde karşılanmayan taleplerini gündemleştirmek amacıyla uyarı amaçlı iş bırakma eylemi gerçekleştirme kararı aldılar. Konfederasyonlar ayrı ayrı aldıkları eylem kararlarını ortaklaştırmış görünüyorlar.

KESK Genel Başkanı Sami Evren, iki

konfederasyonun bütün bir eylem programı birlikteliğine gitmediğini ama iş bırakma eylemlerinin aynı gün yapılması konusunda uzlaşmaya vardıklarını söyledi. Evren, konfederasyonların iş bırakma eylemi dışındaki eylemlerini kendi belirledikleri takvim doğrultusunda uygulayacağını da dile getirdi.

Her şeyden önce, izlediği mücadele çizgisi ile aralarında bir fark kalmadığını düşünen, Kamu-Sen ile KESK'i aynı gören emekçiler şahsında, yönetim düzeyinde işbirliği yaparak bu kanıyı güçlendiren bir tutum içerisine girmek onaylanamaz bir tutumdur. Zira Kamu-Sen'in konumu ortadadır. Ayrıca bugüne kadar her fırsatta Kamu-Sen'in kamu emekçileri içerisinde oynadığı uğursuz rolü haklı olarak teşhir eden KESK'in, bu anlamda inandırıcılığı ve güvenilirliği zayıflamaktadır. Eğer Kamu-Sen, kamu emekçileri içerisinde etkisizleştirilmek isteniyorsa yapılması gereken Kamu-Sen'in yönetimine değil tabanına

seslenmektir. Kamu-Sen'in tabanını kucaklayan ve fiili-meşru mücadele içerisine çeken bir mücadele anlayışına ve çalışma tarzına ihtiyaç vardır.

Ancak daha da önemlisi KESK'in, sektör sektör, işyeri işyeri uyarı grevini tabandan doğru örgütleyecek bir konumlanma içerisine girmesidir. Mevcut haliyle hareketin ve KESK'in dinamikleri önemli ölçüde zaafa uğramıştır. Dinamikleri harekete geçirmek için sendika sendika, şube şube, işyeri işyeri grevi örgütleyecek, tabanı harekete geçirecek komite veya komisyonların oluşturulması gerekmektedir. Süreç "Grev ve direniş komiteleri" üzerinden tabandan örülmeli ve örgütlenmelidir.

Bir diğer önemli konu da adı uyarı grevi olan 25 Kasım eylemini, sonrası ile birlikte örgütlemektir. Zira adı üzerinde 25 Kasım bir uyarı grevidir. Amacı sermaye iktidarını uyarmaktır. Eğer sermaye iktidarı, emekçilerin uyarı greviyle vermeye çalıştığı mesaja aldırılmazsa, hak kazanımı olana kadar mücadele kesintisiz bir biçimde eylem ve direnişlerle devam etmelidir. Kamu emekçileri, hak ve taleplerini kazanıncaya kadar süresiz iş bırakma eylemine, işçi sınıfı ise genel bir greve hazırlanmalıdır.

Tüm bu süreç "Grev ve direniş komiteleri" aracılığıyla tabandan örgütlenmeli, örgütlü-örgütsüz tüm emekçilerin bu komiteler aracılığıyla harekete geçirilmesi hedeflenmelidir. Dönemin ve uyarı grevinin ihtiyacı budur. Tüm öncü, devrimci kamu emekçileri bu görev ve bilinçle üzerine düşen görevi yerine getirmek, eksikliklerine devrimci bir bakışla müdahale ederek 25 Kasım eylemine hazırlanmak durumundadır!

Kamu emekçileri 25 Kasım'da uyarı grevinde!

KESK ve Kamu-Sen 12 Ekim günü Ankara Mülkiyeliler Birliği'nde gerçekleştirdikleri basın toplantısı ile toplu görüşme sürecinde dile getirdikleri talepleri dikkate alınmadığı için 25 Kasım'da tüm alanlarda uyarı grevi gerçekleştireceklerini ve iş bırakacaklarını duyurdu.

Ortak basın toplantısında konuşma yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren, toplu görüşme sürecinde talepleri karşılanmadığı için uyarı grevine gideceklerini, uluslararası sözleşmelerden doğan haklarını kullanacaklarını ifade etti. 25 Kasım'da tüm kamu emekçilerini iş bırakma eylemine katılmaya çağıran Evren, bu eylemin sadece iki konfederasyona üye 600 bin kamu emekçisinin değil, bütün emekçilerin eylemi olduğunu dile getirdi. 4688 sayılı kanundan doğan haklarını kullanacaklarını belirten Evren, "25 Kasım'da eylem önlüklerimizi giyerek davul ve zurnalar eşliğinde eylemler gerçekleştireceğiz" dedi.

Bütün demokratik kitle örgütlerini eylemlerine destek vermeye çağıran Evren, 25 Kasım'da uçakların uçmayacağını, trenlerin çalışmayacağını, vergilerin toplanmayacağını ifade etti.

Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız ise hükümetin krizi yönetemediğini dile getirerek 25 Kasım'da uyarı grevi gerçekleştireceklerini söyledi.

Tersanelerde 18 Ekim mitingine çağrı

Tersane İşçileri Birliği Derneği üyeleri, SSGSS'nin 1. yıldönümü nedeni ile Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu tarafından hazırlanan, 18 Ekim Pazar günü Kadıköy'de gerçekleşecek olan miting çağrı yapan broşürlerin dağıtımını gerçekleştirdi.

Dernek üyeleri, sabah işe giriş saatlerinde Tuzla Gemi Tersanesi önünde işçilere seslenerek miting çağrı yaptı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Dink davasında yargılama oyunu

Hrant Dink'in 17 Ocak 2007 tarihinde öldürülmesiyle ilgili davanın 11. duruşması 12 Ekim günü Beşiktaş'taki İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Dava sürecinde ortaya çıkan deliller karartılıp, Hrant'ın katledilmesine giden süreçte görev alan kontrgerilla elemanları devlet eliyle korunup aklanırken mahkeme süreci 3-5 tetikçinin yargılanmasına sıkıştırıldı. Geçmiş duruşmalarda olduğu gibi bu duruşmada da aynı "yargılama oyunu" sahnedeydi.

Dink ailesinden Hrant Dink'in eşi Rakel Dink, kızı Delal Dink ve kardeşi Orhan Dink'in de katıldığı duruşmada tutuklu sanıklar Ogün Samast, Erhan Tuncel, Yasin Hayal, Ahmet İskender ve Ersin Yolcu da hazır bulundu.

Çetin: Cinayetin arkasındaki örgütlü güçler açığa çıkarılsın

Basın mensuplarının sorularını yanıtlayan Dink ailesinin avukatı Fethiye Çetin, davanın siyasi bir dava olduğunu belirterek, sanıkların arkasındaki örgütlü gücün açığa çıkarılması gerektiğini söyledi.

Çetin *"Bu sadece hukuki bir dava değil, aynı zamanda siyasi bir dava. Siyasi kararlılık gösterilmediği taktirde, sonuç alınabilecek bir dava değil. Biz yine de çabalarımızı sürdürüceğiz. Cinayetin arkasındaki organize, örgütlü güçlerin açığa çıkarılmasını istiyoruz. Üç gencin mahkum edilmesinin ötesine geçmek için güçlü bir siyasi irade gereklidir"* diye konuştu.

Dink'in katledildiği silah mahkeme salonundaydı

Dink'in katledilmesinde kullanılan silah mahkeme salonuna getirilerek tutuklu sanıklara gösterildi. Dink ailesinin avukatları, sanıklara silahın tek tek gösterilmesini istedi. Mahkeme Başkanı Erkan Canak, bu nedenle sanıklardan silahı tek tek tarif etmelerini istedi.

Samast, avukatların ısrarla sorduğu "Kullandığın silahı hatırlamıyor musun" sorularına öfkeleni. Ogün Samast, silahı hatırlamadığını, Yasin Hayal'in silahı hazırlayıp berber dükkanında beline

koyduğunu söyledi.

Silahı hatırlayan tek kişiye, cinayetten iki üç gün önce silahı Samast'ın beline koyduğunu itiraf eden Yasin Hayal oldu.

Ergenekon davası belgeleri istendi

Dink ailesinin avukatları, gayrimüslim azınlıklara yönelik nefret propagandası bağlamında, iki farklı davanın dosya ve belgelerinin mahkemeye getirilmesini istedi.

Bunlardan biri, Malatya'daki Zirve Yayınevi'nde üç kişinin öldürülmesiyle ilgili dava olurken diğeri de Ergenekon davasıydı.

Mahkeme başkanı, Ergenekon davasında sanık Durşum Ali Özoglu'un azınlıklarla ilgili bölümlerinin ve yine Ergenekon sanıklarından Sevgi Erenol'un Genelkurmay'da 'misyoner faaliyetleri' başlığı ile verdiği brifinglerin eksik dökümünün emniyetten istenmesine karar verdi.

Duruşmada ayrıca, Ergenekon sanığı Sevgi Erenol'un Genelkurmay Başkanlığı'nda verdiği brifinglerin eksik kalan bölümlerinin de mahkeme dosyasına eklenmesi, Ergin Çağoltay'ın tanık olarak ifadesinin alınmasını, Ogün Samast'ın yakalandığı sırada otobüsün önünde ve yanında bulunan kişilerin tanık olarak dinlenmesini ve Erhan Tuncel'in Trabzon İstihbarat Şube Müdürlüğü'nde kullandığı telefonların tespit edilerek telefon ve SMS dökümlerinin istenmesini talep etti.

Adliye önünde "Adalet nöbeti"

Diğer yandan Hrant'ın Arkadaşları Beşiktaş Meydanı'nda sabah saatlerinden itibaren toplanmaya başladı. DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, Bağımsız İstanbul Milletvekili Ufuk Uras, Avrupa Parlamentosu temsilcileri, Uluslararası Yazarlar Birliği (PEN) de davayı izlemek üzere Beşiktaş Adliyesi'ne geldiler.

Basın açıklamasının ardından Adalet İçin Dayanışma Grubu Beşiktaş Adliyesi önünde gün boyu sürecek olan "Adalet Nöbeti"ne geçti.

İrkçiliğin ve gericiliğin değişmez adresi ders kitapları!

Eski Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in bu sene ilköğretim ders kitapları üzerinden yaptığı tarama, anti-bilimsel, ırkçı ve gerici eğitim müfredatının, eğitim sisteminin demirbaşı olduğunu birkez daha gösterdi.

Evrin teorisine saldırılıyor

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi 5. sınıf kitabının 'Her Şeyi Yaratan Allah'tır' ünitesinde, evrim teorisine atf yapılarak, maymun fotoğrafıyla birlikte şu sorulara yer veriliyor: "Bir maymunun anlamlı bir eser yazabilmesi mümkün müdür? Maymun, düzenli bir tek cümleyi bile rastgele de olsa yazabilir mi? Tesadüfen bir tek cümle bile yazılamazken koskoca evren tesadüfen meydana gelebilir mi? Tartışınız."

"Her Türk asker doğar!"

Aynı kitabın 'Vatanımız ve Milletimizi Seviyoruz' isimli 6. ünitesindeyse ödev olarak 'Vatan sevgisi ile ilgili sloganlar' belirlemeleri istenen öğrencilerden asker uğurlama törenlerine dair düşünceleri ve "Vatan borcu, namus borcu" sözünün niçin kullanıldığı soruluyor.

İrkçilik ile yeni Ogün Samastlar yaratılıyor

Bu yıl yenilenen ve 'Ermeni Sorunu' yerine 'Türkiye-Ermeni İlişkileri' başlığının kullanıldığı 8. sınıf İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük kitabının 'Atatürk'ten sonra Türkiye' başlıklı 7. ünitedesindeyse 'Asala cinayetlerini Türkiye'ye taşıdı', 'Bu defa da Bulgaristan'da öldürdüler' başlıklı haberlerin yer aldığı gazete kupürlerinin altında öğrencilere 'Gazete haberleri size Ermeni terörü hakkında hangi ipuçlarını veriyor?' sorusu yöneltiliyor.

Burjuvazi yalanlarla düzenini korumaya çalışıyor

Tüm egemen sınıflar gibi burjuvazi de, kendi düzeninin sürekliliğini sağlayabilmek için diğer mekanizmaların yanısıra eğitim kurumlarını da kullanır. Burjuvazi, kendi sınıfsal çıkarlarını diğer toplumsal kesimlerin de çıkarıymış gibi göstermeye çalışır.

Sermaye devleti için eğitim kurumu, kendi ideolojisinin toplum nezdinde karşılık bulmasını sağlayan temel önemde bir araçtır. Bu örnekte de görüldü üzere devlet bu aracı en verimli şekilde değerlendirmeye çalışıyor.

Eğitim sisteminin bütün aşamaları, gençliğe egemen ideolojiyi empoze etmek üzere şekillenmiştir. Eğitim kurumlarında bir yandan burjuvazinin yalanları pompalanıyor, diğer yandan da tartışmanın, sorgulamanın önüne geçmek için ezberci, anti-bilimsel bir yöntem uygulanıyor.

Aynı zamanda bugün eğitim sisteminin gerici ve ırkçı-şoven karakteri öne çıkıyor.

Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana "tek dil, tek kültür ve tek millet" bilinci yaygınlaştırılmıştır. Ders kitapları gerici-ırkçı yalanlarla doludur. "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" söylemiyle bir paranoya yaratılırken, halklar arasında kin ve nefret tohumları ekiliyor. "Tek dil ve tek millet" yalanlarına, Kürt halkının dilini ve kültürü yok saymak eşlik ediyor, kardeş halklar ötekileştiriliyor.

Eğitim sisteminin bütününde ırkçılık ve şovenizm körtükleniyor.

Fakat burjuvazinin ders kitaplarını doldurduğu yalanları fayda etmeyecek! Tüm bu yalanlar kapitalizmin alaşağı edilmesinin önüne geçemeyecek.

Binler Hrant'ı katleden karanlığa karşı yürüdü...

İlerici ve devrimci kurumlar 10 Ekim akşamı Hrant Dink'i katleden karanlığa karşı İstiklal Caddesi'ni meşalelerle aydınlattı. Hrant Dink için adalet yürüyüşünde Güler Zere, Engin Çeber, Uğur Kaymaz ve Ceylan Önkol da unutulmadı.

Hrant Dink'in 12 Ekim sabahı Beşiktaş Adliyesi'nde görülen duruşması için 10 Ekim akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan 2 bine yakın kişi "Uzatın elinizi Hrant'ı düştüğü kaldırımdan kaldıralım!" pankartı arkasında Galatasaray Lisesi'ne yürüdü.

Adalet İçin Dayanışma Platformu'nun çağrısıyla gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını okuyan Sayat Tekir, Hrant Dink'in katledilmesinin üzerinden geçen 2 yıl 9 aylık süreye rağmen dava sürecinin bir sonuca ulaşmadığını hatırlattı. Asıl sorumluların hala yargılanmadığını belirtti. Açıklamada, zanlılar için işlemeyen hukukun davanın tüm mağdurları ve takipçileri için işletildiğine işaret edildi.

Tramvay yolunu kapatan kalabalığın sık sık sloganlarla kestiği basın açıklamasında Hrant'ın katillerinin; yedi kadın işçiyi katleden selden, işçi sağlığı önlemleri alınmadığı için katledilen kot taşılama ve tersane işçilerinden, Kabahatler Kanunu'yla yaşamları cehenneme çevrilen transseksüellerden bilindiği söylendi.

Güler Zere ve devrimci tutsakların durumuna ve devlet eliyle gerçekleştirilen kanlı katliamlara da dikkat çekilen açıklama şu sözlerle sona erdi:

"Zalimler adalet isteyenlerin inancını ve direncini iyi bilirler... Bugün buradayız! Hrant için... Güler Zere için.. Ceylan Önkol için geçmiş ve gelecek için..."

Adalet istiyoruz!"

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Sağlık emekçilerinden eylem

SES Aksaray Şubesi, SSGSS'nin birinci yılında İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi ile Çapa Tıp Fakültesi Monoblok önünde basın açıklamaları gerçekleştirdi.

“SES İstanbul Aksaray Şubesi” pankartının açıldığı eylemde, “Sağlık ticaret sağlıkçılar köle değildir”, “SSGSS, IMF, DB sağlığa zararlıdır”, “Katkı payları geri çekilsin” dövizleri taşındı.

Basın açıklamasını okuyan SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli, IMF ve Dünya Bankası'nın emri ile sağlık ve sosyal güvenlikle başlatılan özelleştirmede, AKP hükümetinin uygulamaya koyduğu “Sağlıkta Dönüşüm Programı” ve 1 Ekim 2008 tarihinde yürürlüğe giren Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası ile yeni bir dönemin başladığını söyledi.

Açıklama, sağlık emekçilerinin taleplerinin sıralanmasıyla son buldu.

Açıklamanın sonunda “Vatandaşın cebinden sağlıkçının emeğinden tasarruf olmaz” şiarı ile 18 Ekim'de Kadıköy'de düzenlenecek mitinge çağrı yapıldı.

Eylem boyunca, “Katkı payları geri çekilsin!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “Sağlıkta ticaret ölüm demektir!” sloganları atıldı. Eyleme hasta yakınları da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Olay Medya'da işten atma saldırısı!

Bursa'da Olay Gazetesi, Olay TV ve Olay FM'i bünyesinde barındıran Olay Medya'daki sendikal örgütlülüğü, işten tama saldırılarıyla dağıtılmak istenen Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Bayram dönüşü de 2'si sendika temsilcisi olan 12 basın emekçisinin iş akdinin feshiyle karşı karşıya kaldı.

TGS, 8 Ekim günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Şehreküstü Meydanı'nda yapılan açıklamada, işten çıkarma bahanesi olarak, Şeker Bayramı'nda dağıtılan çikolata paketlerinin alınmamasının gösterildiğini belirten TGS, asıl nedenin basın emekçilerinin sendikal olmaları nedeniyle işten atılmaları olduğunu ifade etti.

Kızıl Bayrak / Bursa

Bağlar Belediyesi'nde sendika değişimi

Diyarbakır'ın Bağlar Belediyesi'nde çalışan işçiler, Belediye-İş Sendikası'ndan ayrılarak, DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye oldular.

Yapılan mutabakat sonrası noter huzurunda imzalanan dilekçelerle Genel-İş'e geçen işçiler, işçi temsilcileri ile Bağlar Belediyesi hizmet binasında bir araya geldiler.

DTP'li Bağlar Belediye Başkanı Yüksel Baran'la yaşanan sorunlar üzerine sohbet eden işçi temsilcileri DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'ye yapılan silahlı saldırıyı da kınadılar.

Hastane önünde direniş sürüyor!

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışırken Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılan 18 işçi, sendikalı olarak tekrar işe dönmek için hastane önünde direnişlerini sürdürüyorlar.

Sağlık işçileri, 9 Ekim günü sendika ve meslek örgütlerinin katılımıyla eylem gerçekleştirdiler.

İşçiler, “Önce maaşımızı vermediler Şimdi işten çıkartıyorlar Sendika haktır engellenemez”, “İşimize, ekmeğimize, hastanemize sahip çıkıyoruz” pankartları ile “Güvenceli iş, güvenceli gelecek”, “İşten atmalar yasaklansın”, “Sendika haktır engellenemez” dövizlerini taşıdılar.

Eylemde ilk açıklamayı yapan **DİSK Genel Sekreteri** Tayfun Görgün nerede bir haksızlık, adaletsizlik ve hak gaspı varsa DİSK'in mücadelesinin ve dayanışmasının orada olduğunu ifade etti.

İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen ve **SES Okmeydanı İşyeri Temsilcisi** Semra Ustabas yaptıkları konuşmalar ile direnişe sahip çıktılar.

Konuşmaların ardından **Dev Sağlık-İş Genel Başkanı** Arzu Çerkezoğlu basın açıklamasını gerçekleştirdi.

Çerkezoğlu, 2,5 aydır ücretlerini alamayan sağlık çalışanlarının İş Kanunu'nun 22. maddesi uyarınca işbaşı yapmayarak haklarını aradıklarını, yapılan bu eylem sonrasında ücretlerin ödenmesi ile beraber işçilerin tekrar işbaşı yaptığını belirtti.

Yapılan açıklamanın ardından eylem sona erdi. Eyleme Genel-İş 1, 2 ve 3 No'lu Şube, Birleşik Metal-İş, Sosyal-İş, Nakliyat-İş, Emekli-Sen, Sine-Sen, Tümka-İş, SES Şişli ve Aksaray Şubeleri destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İSG işçileri eylemde!

İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı işçileri bir ay kadar önce işten atma saldırısıyla karşılaşmışlardı. IŞG Yer Hizmetleri AŞ'de çalışan sendika üyesi 217 işçi, işten atılmalarının 32. gününde gerçekleştirdikleri eylemle sendikal örgütlenmeye yönelik baskıları protesto ettiler.

Sabiha Gökçen Havalimanı anakapısı önünde toplanan işçiler ve destekçi kurumların anakapı önünde basın açıklaması yapmasına kolluk kuvvetlerince izin verilmedi. Geçiş yolunun kapanmasını bahane eden polis dayatması üzerine eylem kapıya 100 metre mesafede gerçekleştirildi.

“İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İSG şaşırma sabrımızı taşırmalı!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarının atıldığı eylemde “Sendika hakkımız engellenemez!”, “İşimize, aşımıza dokunma” pankartları ve dövizleri taşındı. EMEP, AKA-DER, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP), ÜİD-DER Bostancı Temsilciliği Ümitler ve Çarşı Sınırı Metal

işçileri ve Esenyurt Belediye işçileri de katıldı.

Eylemde konuşan Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin mücadelelerine son vermeyeceklerini ve işçilerle birlikte kararlılıkla yürüyeceklerini söyledi.

Eylemde HSGGP adına söz alan Çetin Durukanoğlu 18 Ekim'de Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitinge çağrı yaptı.

Direnişçi Sinter işçileri ise Havalimanı çalışanlarının mücadelesini selamladıktan sonra kendi mücadele süreçlerini anlattılar. Tüm Sinter işçilerinin yanlarında olduğunu vurguladılar.

Esenyurt Belediyesi işçileri de konuşma yaparak Belediye Başkanı tarafından fiili saldırıya varan müdahalelerle karşılaştıklarını anlattılar. Her Çarşamba yaptıkları eylemlere çağrı yaptılar.

Kızıl Bayrak / Kartal

Ücretlerini alamayan işçiler, inşaatı tahrip etti

Çorlu Gençlik ve Kültür Merkezi inşaatında çalışan işçiler, ücretlerini alamayınca tepkilerini inşaatteki bazı eşyaları tahrip ederek gösterdiler. Kültür merkezi içindeki mimar ve mühendislerin kullandığı iki odalı bölümün kapı ve camlarını kıran işçiler, masa ve sandalyeleri de ateşe verdiler.

70 - 80 günden bu yana tek kuruş almadıklarını ve zor durumda olduklarını belirten yaklaşık 20 işçi, müteahhit firmanın işi bir başka taşeronu devrettiğini, tüm çabalarına rağmen muhattabiyet kuracak kimseye ulaşamadıklarını söylediler.

SES “geçici görevlendirmeyi” protesto etti

SES Ankara Şubesi, Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan üyelerine dönük uygulamaları protesto etmek için hastane önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, SES üyelerine geçici görevlendirme uygulamasının dayatıldığı, bunun da üyelere dönük baskı ve sindirme politikası olduğu ifade edildi.

SES üyesi çalışanların, Sağlık Sen'e üye olmamalarından kaynaklı bu tutum ile karşı kaşıya kaldıklarının söylendiği açıklamada, konu hakkında Başhekim Öner Odabaş ve İl Sağlık Müdürü Mustafa Aksoy ile yapılan görüşmelerin sonuçsuz kaldığı belirtildi.

TTB Genel Sekreteri Eriş Bilaloğlu da yaptığı

konuşma ile TTB'nin ağılık emekçilerinin yanında olduğunu ifade etti.

AYÖP'ten Renta direnişine destek!

Eskişehir'de 8 Eylül tarihinde Renta Fabrikası'ndan çıkarılan BMİS üyesi işçilerin direnişi sürüyor.

Eskişehir Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu 12 Ekim günü gerçekleştirdiği basın açıklaması ile, direnişlerinin 20. gününde Renta işçilerinin yanında olduklarını söyledi.

Direniş yerine yürüyüşle gelen AYÖP, fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, sendikalı oldukları için işten çıkarılan Renta işçilerinin sürdürdükleri direniş selamlandı. İşçilerin hükümetin uyguladığı neo-liberal politikalar yüzünden işsiz kaldığı söylenirken, hükümetin özelleştirmeleri de haklı kılmaya çalıştığı ifade edildi. Diğer yandan AKP'nin Renta'da olduğu gibi özel sektörde hak gaspına uğrayan işçileri görmezden geldiğinin, umarsanmadığının söylendiği açıklamada, öğretmenlerin durumuna da vurgu yapıldı.

Sağlık ve eğitim gibi temel hizmetlerin de özelleştirildiğinin ifade edildiği açıklamada, öğretmenlerin işsiz bırakıldığı söylendi. Açıklama şu sözlerle sona erdi: *"İşsiz öğretmenler olarak bizler Renta'da direnen işçilerin direnişini selamlıyor ve her zaman destekçileri olduğumuzu buradan ilan ediyoruz."*

Açıklamanın ardından çekilen halaylar sonrasında ziyaret sona erdi.

Belediye işçilerinin direnişi sürüyor

Esenyurt Belediyesi'nde çalışırken 19 Ağustos 2009 tarihinde işten atılan ve belediye önünde başlattıkları direnişlerini sürdüren Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube üyesi işçiler her Çarşamba günü yaptıkları yürüyüşlerine 14 Ekim günü de devam ettiler.

Esenyurt Köyiçi Meydanı'nda toplanan işçiler buradan sloganlarla Esenyurt Belediyesi önüne yürüdüler. Tek sıra halinde yürüyen işçiler, yürüyüş boyunca attıkları coşkulu sloganlarla mücadele kararlılıklarını gösterdiler.

Direnişte işçilerden birinin, Esenyurt Belediyesi önünde okuduğu basın açıklamasında direniş süreci hakkında bilgi verildi. Direnişin son olarak işten atılan belediye işçileriyle beraber, 16 işçiyle devam ettiği ifade edildi. Bakırköy 11. İş Mahkemesi'nde ilk davanın görüldüğü, bir sonraki davanın da 16 Kasım tarihine ertelendiği belirtildi.

Çarşamba eylemlerinin Esenyurt'taki emekçilere belediyenin haksız uygulamalarının anlatılması için bir araç olduğunun söylendiği açıklamada, işsiz kalan belediye işçilerinin kamuoyunda epey yer almış olmasına rağmen, belediye başkanının ve yönetiminin direnişe kulaklarını tıkadığı söylendi. İşçiler belediyenin tutumunu teşhir etmekten vazgeçmeyeceklerini ifade ettiler.

Emek-İş Sendikası'ndan bir temsilcinin konuşmasının ardından basın açıklaması bitirildi.

Ardından direniş yerinde oturma eylemi gerçekleştirildi.

Basın açıklaması ve eylem boyunca atılan sloganlarla işçiler direniş kararlılıklarını dile getirdiler. Yürüyüş boyunca "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Sendika düşmanı başkan istemiyoruz!" sloganları atıldı.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eyleme BDSP ve Emek-İş Sendikası da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yargı emekçileri adalet istiyor

Büro Emekçileri Sendikası (BES) Adana Şubesi 14 Ekim günü Adana Adliyesi önünde gerçekleştirdiği eylemle yargı emekçilerinin sorunlarını gündeme taşıdı.

Büro emekçileri adına basın açıklamasını okuyan BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç 2006 ve 2008 yıllarında gerçekleştirdikleri Ankara yürüyüşleriyle yargı emekçilerinin sorunlarını dile getirdiklerini söyledi ve bu yıl yapılacak olan Kurum İdari Kurulu toplantılarındaki ana taleplerini sıraladı.

Büro Emekçileri Sendikası Adana Şubesi pankartının açıldığı eylemde "Yargıda adalet istiyoruz!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Ek ödeme hakkımız gasp edilemez!" sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 30 kişi katıldı.

Diğer yandan, BES Genel Merkezi yargı emekçilerinin haklı taleplerini görmezden gelen Adalet Bakanlığı yetkilileri hakkında Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulundu.

Kızıl Bayrak / Adana

Süleyman Çelebi'den açıklama

5 Ekim günü DİSK'in İstanbul Şişli'deki Genel Merkez binasında silahlı saldırıya uğrayan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, uğradığı saldırı ile ilgili basın açıklaması yaptı.

Çelebi, saldırının ardından hakkında çıkan iddiaları yanıtladı.

Çelebi, silahlı saldırıyı gerçekleştiren ve şu anda tutuklu bulunan Rıza Tunçbilek isimli kişiyle iddia edilen aksine hiçbir ticari ilişkisi olmadığını, Tunçbilek'in ifadelerine dayandırılarak yapılan haberlerin gerçek dışı olduğunu belirtti.

Rıza Tunçbilek'in bundan 2,5 ay kendisini ziyarete gelerek "Bana 2,5 trilyon borcun var" dediğini aktaran DİSK Başkanı, "herhalde şaka yapıyor" diye düşündüğünü ve görüşmede Rıza Tunçbilek'in ekonomik durumunun kötü olduğunu, büyük sıkıntı yaşadığını, yaşadığı sorunların psikolojik durumunu da olumsuz etkilediğini hissettiğini söyledi.

Tunçbilek'in, silahlı saldırıyı psikolojik bir travma içerisinde kişisel olarak veya bu durumu bilen birileri tarafından yönlendirilerek yapmış olabileceğini belirten Çelebi, bu olayın DİSK'i ve şahsını yıpratmaya yönelik bir komplo olduğu yönündeki endişesinin ağır bastığı konusunda da görüş bildirdi.

Sendika üyeleri, DİSK Başkanı'na "Katiller halka hesap verecek!", "İnadına sendika inadına DİSK!" sloganlarıyla destek verdi.

Kent AŞ işçisinin direniş kararlılığı

İzmir Karşıyaka Belediyesi'nde 30 Nisan 2009 tarihinde "daralma" gerekçesiyle işten atılan ve şimdiye kadar gerçekleştirdikleri eylemler ve Karşıyaka Şantiyesi önünde sürdürdükleri direnişleriyle işlerine geri dönme mücadelesi veren Genel-İş Sendikası üyesi Kent AŞ işçilerinin 16 Eylül 2009 tarihinde İzmir'den Ankara'ya başlattıkları yürüyüşleri devam ediyor.

İzmir-Ankara arasındaki 600 kilometrelik mesafeyi yaya olarak kateden 65 belediye işçisi ve 5 sendika yöneticisi işe geri dönme talebinin yanısıra belediyelerde taşeronlaştırmaya karşı da yürüyorlar.

Yürüyüşlerine başladıkları ilk günden beri kararlılıklarını koruyan işçiler çeşitli engellere ve zorluklara rağmen yürüyüşlerini sürdürdüler.

Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici, Genel Sekreter Kani Beko, Eğitim Daire Başkanı Hüseyin Çalışkan ve Örgütlenme Daire Başkanı Remzi Çalışkan'ın da yer aldığı yürüyüşün son durağı olan Ankara'ya yaklaşırlarken direnişçi işçilere destek de büyüyor.

Direnişçi işçileri destek veren SES Ankara Şubesi ve Dev Sağlık-İş Sendikası'nın yanısıra dünya çapında kamu sektöründe çalışan yaklaşık 20 milyon emekçiyi temsil eden PSI, Kent AŞ işçilerini ziyaret etti.

PSI (Uluslararası Kamusal Hizmetler Sendikası) Genel Sekreter Yardımcısı ve Avrupa Bölge Sekreteri Jürgen Buxbaum, Polatlı'da işçilerle beraber yürüdü.

Öğle saatlerinde Polatlı Karaboğaz mevkisinde, Kartal Tepe eteklerinde konaklayan İzmirli işçiler ve DİSK Yönetim Kurulu üyeleri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün konuşmasında, Kent AŞ işçilerinin mücadelesine ve kararlılığına vurgu yaptı.

Yürüyüşün 28. gününde Ankara Polatlı'da konaklayan işçileri KESK Genel Merkez yöneticileri ziyaret etti. Ziyarette konuşma yapan Sami Evren, sınıf hareketi için böylesi kararlılıkla yapılan eylemlerin önemine değindi. Ayrıca, Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şube'de örgütlü Başöz enerji işçileri de pankartlarıyla ziyarette bulunarak Kent AŞ işçilerinin mücadelesine destek oldular.

Kent AŞ işçileri 17 Ekim günü Ankara'da miting gerçekleştirecekler.

Entes'te direniş güncesinden...

146. gün...

Bugün İMF karşıtı eylemlerin yapılacağı ilk gündü. Kararlaştırdığımız gibi Taksim Meydanı'ndaydık. Birçok kurum katılmıştı ve aynı 1 Mayıs'ta olduğu gibi bir görüntü vardı. (...) İstiklal'in ara sokaklarında çatışmalara katıldık. Tazyikli su ve biber gazıyla karşılaştık. Akşam saatlerine doğru eylemi sonlandırdık.

147. gün...

Dün olduğu gibi bugün de kitlenin öfkesi sokaklardaydı. Kararlaştırdığımız gibi Pangaltı'ya doğru yol aldık. Fakat eylemcilerin toplanmasına dahi izin vermeyen polisin küçük küçük gruplar halinde duran göstericileri gözaltına almaya başladığı haberini aldık. Ana caddenin arkasında toplanan grubun olduğu yere gittik. Polis barikatıyla karşılaştık. Barikata yüklendikten sonra üzerimize gazlı su sıkarak dağıtmaya çalıştılar. Birçok kişi yaralandı. Birçok kişi de gözaltına alındı. (...)

148. gün...

Bugün Entes'te, çay paydosuna kadar kalabildim. Paydosta işçileri karşıladıktan sonra yola çıktım ve Taksim Hilton Otel'i'nin önünde yapılan basın açıklamasına katıldım.

149. gün...

Neta'da 13 yıldır çalışan bir mühendis yanıma gelerek kendisine psikolojik baskı uygulandığını bu yüzden istifa edeceğini söyledi. Ayrıca bütün gün boyunca Neta'ya iş başvurusunda bulunanlar oldu. Bu arada Neta, Entes'in kardeş firması ve ortakları aynıdır. (...)

Çevre fabrikalarda çalışan işçiler ziyaretime geldiler.

150. gün...

Hrant Dink'in bir türlü sonuçlanamayan mahkemesi için Taksim'de meşalelerle yapılan yürüyüşe katıldım. 2 yıl 9 aydır süren mahkemenin 12 Ekim'de duruşması görülecek. Duruşma öncesi yürüyüşe katılan kitle asıl sorumluların hala yargılanmamasına karşı öfkelerini dile getirdi. (...)

153. gün...

Daha önce Neta'da çalışan, işten çıkarılan ve iş aramak için OSB'ye gelen bir kadın direniş yerine gelerek Entes'i takip ettiğini, tek başıma olmama rağmen bu direnişin oldukça etki yarattığını söyledi. Yanımızda biraz soluklandıktan sonra tekrar iş aramaya koyuldu.

Eski deri işçisi direnişin yanından geçerken sendikal mücadele deneyimini hatırlayarak elinde bir paket küp şekerle yanımıza geldi. “Sizi böyle görünce çok duygulandım ve eli boş gelmek istemedim” dedi.

Eski Netaş grevcisi Taner Ağabey de beni ziyaret edenler arasındaydı.

Ardından Direniş Platformu'nun toplantısına katıldım. (...)

154. gün...

Hayat Su çalışanı bir işçi yanıma geldi ve kısa bir sohbet gerçekleştirdik. Direnişlere yabancı olduğunu ama yine de duyarsız kalmadığını söyledi. Biraz çalışma koşullarından bahseden işçi direnişe destekte bulunarak yanımdan ayrıldı.

Neta'da yeni stajyerliğe başlayan 6-7 öğrenci yemek paydosunda ziyaretime geldi. Neden çıkarıldığını ve amacımın ne olduğunu sordular. Direnişin yanında olduklarını belirttiler.

Gürşas işçisi eşiyile beraber yanıma gelerek ziyarette bulundu. 110 gün kapı önünde direnen ve açtıkları davayı kazandıklarını söyleyen Gürşas işçisinin sevinci yüzünden okunuyordu. “Belli olmaz ama belki işe geri alınabiliriz” diyordu. Umarım dediği gibi işe geri alınır. Yanımızdan ayrılırken 1 Mayıs marşını son sesle dinletmeyi de ihmal etmedi.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan

Küçükçekmece'de işçi semineri

Küçükçekmece İşçi Platformu, işçilerin sınıf bilincini güçlendirmek, onlara sınıf mücadelesi tarihini anlatmak, deneyimleri paylaşmak ve buradan doğru sınıfın örgütlülüğünü güçlendirmek amacıyla İşçi Eğitimi Seminerleri planladı. Seminerler 3 haftaya yayılacak şekilde ve 3 bölüm üzerinden planlandı.

Seminerlerin ilki 11 Ekim günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde Tez Koop-İş Sendikası Eğitim Danışması Volkan Yaraşır'ın sunumuyla gerçekleşti. “Sınıf bilinci ve kimliği” başlıklı seminer Volkan Yaraşır'ın Komünist Manifesto'dan alıntı yaptığı şu sözlerle başladı, “*Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir. Özgür insan ile köle, patrisyen ile pleb, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcükle, ezen ile ezilen birbirleriyle sürekli karşı karşıya gelmişler, kesintisiz, kimi zaman üstü örtülü, kimi zaman açık bir savaş, her keresinde ya toplumun tümüyle devrimci bir yeniden kuruluşuyla, ya da çatışan sınıfların birlikte mahvolmalarıyla sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir.*”

Yaraşır, sınıflar mücadelesinin tarihsel bir birikim olduğunu ifade ettikten sonra “manifesto bu birikimin bir sonucudur” dedi.

Sınıf kimliği oluşturabilmenin yolunun sınıfın kendi ideolojisini oluşturmasından geçtiğini dile getiren Yaraşır, burjuvazinin feodalizme karşı benzer şekilde hareket ettiğini söyledi. Kiliseye karşı üniversiteleri, İncil'e karşı ansiklopedileri, rahiplere karşı profesörleri ortaya çıkardığını ifade etti. Burjuvazinin tüm bunları feodalizmin bağrında yaptığını dile getiren Yaraşır, burjuva devrimlerinin ardından girilen yeni sınıfsal çelişkilerin ortaya çıktığını, kapitalist burjuva toplumun çelişkilerini çözecek sınıfın ise işçi sınıfı olduğunu söyledi. İşçi sınıfının kendi ideolojisini oluşturma sürecinin burjuvazinin izlediği yol gibi olmadığını belirten Yaraşır, “*Çünkü bu zamana kadar ki tüm devrimlerde bir azınlık sınıfa karşı başka bir azınlık sınıf devrim yapmıştır. Ancak işçi sınıfının çelişkileri, çözeceği devrim toplumun ezilen çoğunluğunu ezen azınlığa karşı devrimidir. Bu devrimin asıl amacı ise sınıfları ve sınırları ortadan kaldırmaktır. Sınıfın bu mücadele sürecinde kendi ideolojisini oluşturma süreci partisi aracılığıyla olur. Partisi bu süreçte en iyi öğreten ve öğrenendir. Burada temel sorun şudur. Monifetoda ifade edildiği gibi sınıfın kurtuluşu kendi bilinçli eylemiyle olur. Asıl cevaplamamız gereken soru şudur. Sınıfın bilincini ve kimliğini nasıl inşa edeceğiz? Burada temel olarak dikkat edilmesi gereken şey parti ve taban iradesinin diyalektik birliğini kurmaktır. Bunu yapabilen tarihsel en yi örnek ise Bolşevik devrimdir*” dedi.

Bu diyalektiğin iyi kurulamadığı durumlarda Almanya'da olduğu gibi güçlü taban iradelerinin yenilmiş olacağını ifade eden Yaraşır, sınıf bilincini ve kimliğini oluşturma mücadelesi içerisinde işçi sınıfının bir dizi engelle mücadele etmek zorunda olduğunu söyledi.

içerisinde sınıf bilincine sahip olamayacağını ifade eden Yaraşır, burjuvazinin bu süreçte işçi sınıfında sahte bir bilinç oluşturmaya çalıştığını dile getirdi.

Yaraşır sunumunda şunları söyledi, “*İşçilerin görevi çalışmak ve 4-5 yılda bir oy kullanmaktır. Bu sahte bilinç işçileri şeyleştirmiştir, metalaştırmıştır. Bu sahte bilinci kırabilirsek ancak başarılı olabiliriz. Bu da ancak politik mücadeleyle olur. Bunu da yapacak en temel güç işçi sınıfının ortak aklı ve beyni olan partisidir. Her işçide potansiyel olarak bir sınıf bilinci vardır. Fakat sınıfın nesneleşme ve ötekileşme sürecinde bu dışarı çıkmaz. Bizim amacımız sınıfın kendi kendinin kurtuluşunu yaratmaktır. Bunun için kimlik ve bilinç sorununu çözmeliyiz. Bunun çözülebildiği durumlarda işçi eyleme geçer, işçi örgütlenir. İşte o zaman sınıf kendi kurtuluşunu kendi eline almaya başlar. Böylece sınıfın devrimci kimyasını açığa çıkarabiliriz. Bu yüzden işçiler kendilerindeki kimlik oluşturma süreçlerinde burjuva sınıfın siyaset mantığını bilmelidir. Bizlere sunulan hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Her olayın ve olgunun bir arka planı vardır. Bizler her olaya ve olguya işçi olmak üst kimliğiyle bakmalıyız. Dini, mezhebi vb. ayrımlar bizim alt kimliklerimizdir. Eğer olaylara bu alt kimlikler penceresinden bakarsak yapay ayrımlar ve ayrışmalar meydana gelir. Bizlerin aynı zamanda bir ülkesi de yoktur. İşçiler enternasyonal bir yapıya sahiptir. İşçiler bu bakışla hareket etmelidir.*

2008 kriz süreciyle birlikte sınıf mücadeleleri tarihi yeni bir sürece girmiştir. İşçi sınıfı arasındaki yapay ayrımlar silikleşmekte yeni ve militan bir sınıf hareketi sürecine girmiş bulunuyoruz. Bu süreci sınırların kalmadığı bir dünyaya evriltmek içinse buralarda bulunan siz işçilere önemli görevler düşmektedir. Sürekli okumalı, kendimizi geliştirmeli ve her türlü olanakla mücadele yolunu seçmeliyiz.”

30 işçinin katıldığı seminer, Kasım ve Aralık aylarında gerçekleştirilecek toplantılarla devam edecek.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Güven Elektrik'te işten çıkartma saldırısı yaşanıyor

“Mücadeleyle kazanılan haklar yine mücadeleyle savunulur!”

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'de örgütlenen ve geçtiğimiz aylarda Toplu İş Sözleşmesi imzalanan Güven Elektrik'te işten atma saldırısı yaşandı. “Yaşanan kriz” ve “bölümün maliyeti arttırması” gerekçe gösterilerek geçtiğimiz haftalarda motor bölümünden 18 işçinin işine son verildi.

İşten atma saldırısının TİS'lerin hemen ardından gerçekleşmiş olması Güven Elektrik patronunun niyetini de açıklıkla ortaya koymaktadır. Güven Elektrik patronu işten çıkartma saldırısıyla birlikte sendikal örgütlülüğü tasfiye etmeyi ve buna paralel olarak sendikayı etkisiz, iradesiz bir tabela örgütü haline dönüştürebilmeyi hedeflemektedir.

Buradan da anlaşılacağı gibi asalak patronların sendikal örgütlenmeyi kırmak adına sıklıkla başvurdukları yöntemleri şimdi de Güven Elektrik patronu uygulamaktadır. Sendikal örgütlenmenin engellenemediği bir yerde yetki kabul edilip TİS imzalanmakta ama hemen sonrasında çeşitli gerekçelerle işten çıkartmalara gidilmekte, bölümler kapatılmakta, işler fasona devredilmekte ya da buna benzer yöntemler devreye sokulmaktadır. Böylece örgütlenmenin zayıflatılması ve tasfiye edilmesi zamana yayılarak gerçekleştirilmiş olmaktadır.

Elbette bu taktiklerin başarıya ulaşıp ulaşmaması her şeyden önce patronların karşılarında nasıl bir sendikal anlayış bulduklarına göre değişmektedir. Kendilerince örgütlülüğü dağıtmak adına en ufak bir zemin yakaladıklarında hiç çekinmeden bu planları devreye sokmaktadırlar. Bir yerde patronlar için böylesi yollar daha makul olmaktadır. Zira yaşanan saldırılar karşısında işçilerin ikna edilmesi, tepkilerinin dindirilmesi artık patronların “sorunu” olmaktan çok sendika yöneticilerinin “görevi” haline gelmektedir.

Nitekim son işten atılmalarla birlikte Güven Elektrik'teki örgütlenme süreci de zihinlerde bu ihtimali daha çok kuvvetlendirmektedir. En azından Güven Elektrik patronunun BMİS yönetimi şahsında bu imkânı bulabildiği görülmektedir. Şimdi ise tüm bunlara ek olarak, fabrikada yeni işten çıkarmaların yaşanabileceği ve motor bölümünün kapanabileceği söylentileri dolaşmaktadır.

Öte yandan sendika yönetiminin yaşanan çıkışlara dair yaptığı açıklamada; böyle bir saldırıyı daha öncesinden de bekledikleri, 40 kişilik bir liste varken “verilen mücadele” ile sayının 18'e düşürüldüğü, bunlardan 3'ün ise kendi isteğiyle çıkanlardan oluştuğu belirtilmektedir.

Böylece sendika yönetimi var olan durumu kaçınılmaz, hatta sayının 18'e düşürülmesini bir “başarı” olarak sunarak aslında yukarıda ifade etmiş olduğumuz görüşlerde ne derece haklı olduğumuzu ortaya koymaktadır. Çünkü tekrar etmek pahasına söylemek gerekir ki, bu saldırı sendikal örgütlülüğü zayıflatmayı ve tasfiyeyi hedefleyen bilinçli bir planın parçasıdır. Ve sendikal örgütlenmenin hemen ardından gelişen bu süreçte işçilere “sendikalı olsanız da ipler benim elimde” mesajını vermek isteyen patronun bu doğrultuda önemli bir kazanımı olacağı çok açıktır.

En ufak bir direnişe bile konu edilmeyen böylesi saldırıların işçilerin zihninde yaratacağı ilk soruların -

başında “sendikalı olduk da ne değişti” ya da “sendikalıyız ama iş güvencemiz nerede?” geleceği çok açıktır. Bu soruların da sendikaya ve sendikal örgütlülüğe olan güveni oldukça zayıflatacağı ortadadır.

Tüm bunlar BMİS yöneticilerinin bilemeyeceği gerçekler değildir. Ama çözüm bu gerçeklere uygun bir sınıf sendikacılığının hayata geçirilmesinde yatmaktadır. Oysa ki bugün “sınıf sendikacılığı”nı uyguladıklarını iddia eden BMİS yöneticileri bile “işçiler mücadele etmedikçe, direnmedikçe sendikacı olarak ben ne yapabilirim” sözlerini çok rahatından telaffuz edebilmektedirler. “Sınıf sendikacılığı” vasfına ulaşabilmek genel olarak işçilerin harekete geçtiği ve mücadelelerini arttırdığı dönemlerde “yöneticilik” yapmaktan değil, tam da mücadelenin durgun olduğu ve süreçlerin sancılı geçtiği dönemlerde hareketin ihtiyacı olan “önderlik” misyonunu karşılayabilmekten geçmektedir.

Bunun yolu ise tek işçiden de gelse “direnelim” talebine hayat vermekten, bu mücadeleyi diğer işçi

bölüklerini de harekete geçirip birleştirmenin bir aracı olarak görmekten geçmektedir. Dahası, hiçbir işçiden bu talep gelmese bile onları bu yönde ikna etmeye çalışmaktan geçmektedir. Ama sırf fabrikada sendikanın ‘tabelasının’ korunması adına patronla gerilim yaşamaktan kaçınılmakta, 40 yerine 18 işçinin çıkarılması bir “başarı” olarak görülebilmektedir. Bunun adı ise sınıf sendikacılığı değil en kestirmesinden uzlaşmacı sendikacılıktır.

Asalak patronların bu uzlaşmacılığı gördüğü her yerde daha azgın bir şekilde saldıracağı ortadadır. Nitekim Güven Elektrik'te de patronun saldırılarının boyutunu sistemli bir şekilde arttırdığı görülmektedir. Bu saldırılara gerekli yanıt verilmediği sürece Güven Elektrik işçilerinin sendikalarına daha sıkı sarılmalarını sağlayacak olan sınıf bilinci de oluşturulamayacaktır. Bu tablo etkin bir devrimci müdahale ile aşılamadığı sürece Güven Elektrik kazanımı kaybedilme riskini sürekli muhafaza edecektir.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Gebze'de yıkımlara karşı toplantı

Kentsel Dönüşüm Projesi'yle yıkım kararı alınan Gebze Cumhuriyet ve Adem Yavuz Mahallesi emekçileri, yıkımlara karşı bir yaptıkları bir dizi eylemle biliniyor.

Yıkımlara karşı oluşturulan Gebze Adem Yavuz ve Cumhuriyet Mahallesi Yaşatma Derneği'nin açılışı 11 Ekim Pazar günü yapıldı.

Açılıшта konuşan dernek yöneticileri, kentsel dönüşümle beraber neyin amaçlandığına ve projenin kimleri hedef aldığına dair konuşmalar yaptılar.

Ardından söz alan Gençlik Kolları temsilcisi, gençliğin örgütlenmesinin hayati öneminden bahsederken konuşmasında “Bizler geleceğimizi, ekmeğimizi ve evimizi onlara teslim etmemeliyiz. Geleceğimizi, bugünümüzü karartanlar yarınımızı aydınlatamazlar” ifadelerine yer verdi.

Yine, yıkımlara karşı oluşturulan kadın komisyonu adına yapılan konuşmada da “Bizler işçiyiz, köylüyüz, emekçiyiz ezilen ve sömürüleniz, biz burjuva olamayız. Eğer biz yıkımlara karşı evimizi savunamazsak sermayenin bekliliğini yapmış oluruz. Onun için örgütlenmeli ve karşı çıkmalıyız” dedi.

Ardından Başbüyük ve Dikmen Vadisi avukatları hukuki sürece dair bilgi verdiler. Etkinlik müzik dinletisiyle son buldu. Etkinliğe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Devletin Kürt açılımı

İsimlendirilmesi artık resmen böyle yapılmasa da gündemde yeniden bir "Kürt açılımı" var, tartışma ve girişim olarak. Kesimlerde yapılıyor ve

reform edilmeye çalışılmaktadır. Bununla mantıksal bir uyum çerçevesinde, hükümet açılım için Kürt cephesinden resmen ve ağıktan herhangi bir muhatap kabul etmemektedir. Bu elbette Kürt hareketinin anlamına gelmiyor.

Partiyi sınıf içinde güç haline getirmenin sorunları

Ortaya koyduğumuz politik pratik faaliyet düzeyi ile karşılaştığımızda kitle tabanımız oldukça dar. Oysa yılları bulan ısrarlı ve çok yönlü bir siyasal çalışmanın sonucu bu olmamalı. Oldukça zor şartlarda aldığımız mesafenin anlamını ve değerini unutmamak kaydıyla belirtelim.

içerisinde maddi bir kuvvet haline gelmek biçiminde tanımlamak en doğrusudur. Aslında sorun bu biçimiyle de uzun zamandır partinin gündeminde. Fakat kesin bir çözüme bağlanabiliyor.

Partinin sınıf temelini güçlendirmeliyiz!

Küçük-burjuva devrimciliğinin çok yönlü eleştirisi üzerinde inşa edilen partimiz, emek-sermaye çelişkisinin belirlediği bir toplumda sınıf dışı küçük-burjuva devrimciliğinin bir geleceğinin olmayacağı temel gerçeğini hep gündemlerini ihtiyaca uygun bir şekilde

tanınmaktadır. Bu açıdan anlamlı bir deneyim ve birikim yaratılmış bulunuyor. Ancak, tüm bu gelişmeye rağmen partimiz henüz sınıf içinde maddi açıdan bir güç ve odak haline gelmeyi başaramamış değil. Halen de partinin önünde bu açıdan alınması gereken uzun bir yol bulunmaktadır.

Gençlik çalışmasının güncel sorunları üzerine

Yeni öğrenim dönemi başlarken, gençlik hareketinin ve çalışmamızın sorunlarını tartışmak doğal bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkar. Elbette genç yoldaşlarımız gençlik yayınında bu tartışmayı değişik yönleriyle yapıyorlar. Fakat bu, merkez yayın organı üzerinden bu tartışmaları genelleştirecek perspektif sunma, gençlik hareketinin sorun ve gündemlerini ihtiyaca uygun bir şekilde

konumundaki genç yoldaşlarımızdır. Ekim'le bu türden bir bağ kurma kaygısı herhangi bir görev olarak değil, parti ile gençlik çalışmamız arasındaki bağları güçlendirme sorumluluğu olarak önümüzde duruyor. Ekim, partili kimliği, dönemin gençlik hareketinin doğurduğu zayıflıkları mücadele

Çözümlemeyen eğitim sorunu üzerine

Yürüttüğü politik faaliyet üzerinden gelişen bir hareket için, safarındaki güçleri teorik-ideolojik olarak yetkinleştirmek her zaman için güncel bir sorundur. Nitekim parti adına yapılan birçok değerlendirmede sorunun öne sürülen bütün açıklığı ve kapsamı ile

devrimciler olabilmek ile, teorik-ideolojik yetkinlik arasında çok güçlü bir bağ vardır. Her türlü politik ve örgütsel zorlanmada bu alandaki zayıflık belirgin bir yer tutmaktadır. Partimizin net perspektiflerine ve kadrolarımızın aşgari açıklığına rağmen, ne yazık ki sistematik bir teorik-ideolojik eğitim pratiğine hala da sahip değiliz. Partinin şu ana

Kolektif çalışma tarzı ve devrimci inisiyatif

Sınıf çalışmalarının ateş hattında mücadele eden devrimci bir parti, tekrara düşmek pahasına da olsa, bazı temel sorunları döne döne tartışma ihtiyacı duyar. Tartışma, sorunların farklı boyutları üzerinden gelişse de, belli yönleriyle tekrarlar içerebilir. Fakat tartışmalar belli özgünlükler taşıdığı ölçüde tekrara düşmekten çekinmemek gerek. Kaldı ki, eğitim sözcüğüne

kullanma yetenekleri de gelişecektir. İçinde konumlandıkları organı güçlendirmek için öğrenme, kendini aşma noktasında çaba harcayan birleşenler, birleşenlerini eğitip yetkinleştirmeyi ihmal etmeyen parti örgütleri... Bu niteliklerini geliştiren her organ siyasal çalışmaya, işlerin planlanmasına, karşılaşılan güçlüklerin aşılmasına

Burjuva kültürün etkilerini saflarımızdan söküp atalım!

Emperyalist-kapitalist sistem insanlığı açlığa, sefalet ve yıkıma sürüklediği gibi aynı zamanda kültürel çürümeye ve dejenerasyona da yaratan bir sistemdir. Emperyalist kapitalizmin yaratmış olduğu çürümeye ve dejenerasyon insanı

kendi sınıfsal çıkarlarından ve buna bağlı olarak da devrim ve sosyalizm mücadelesinden uzaklaştırmaktadır. Bireyin kişiliğinin şekillenmesinde belirleyici olan çevre ve yetiştiği şartlar, yaşamının ilerleyen dönemlerinde de etkili olmaktadır. Birey içerisinde yetişmiş olduğu

Bir fabrika çalışması deneyimi

Devrimci sınıf çalışması uzun soluklu, kararlı ve sabırlı olmayı gerektiriyor. Hele de gündümüzde işçi sınıfı örgütsüz ve dağılmış bir durumdayken, deyim uyuşsa yaprak kılmıdamıyorken, sınıfı örgütlemek ve politik

olup olmadığının bakar, varsa onlarla ilişkimizi geliştirmek için uğraşırız. Benim de yaptığım ilk işlerden biri bu oldu. Diğer işçileri de gözlemlemeye ve hayata

Değiştirici sosyal ilişkiler ancak güçlü bir politik faaliyetin ürünü olabilir

Kapitalizm işçi sınıfı ve emekçi kitleleri büyük bir yıkıma sürüklerken, işçilerin sosyal kişiliklerini de altüst ediyor. İşçiler sosyal bir bozulmaya, yalnızlığa sürükleniyor. Birbirlerini ve kendilerini yabancılaşıyor. Kapitalizm bütün bunları proleter kültürü

soyalsal ilişkimizi geliştiriyoruz. İyi ya da kötü günlerinde beraber oluyoruz, bütün derterini anlatacak kadar yakın buluyorlar bizi, evlerine çağırıyorlar. Bunları siyasal kimliklerimizi de bilerek yapıyorlar. Ama geleceğimizi, yaşadığımız düzeni kendimiz somut durumlarımızdan yola çıkarak fabrikasında ya da havzasında bir şeylerin yapılması gerektiğini ortaya koyduğumuzda (komite, sendika, eylem, bülten gibi), geriye doğru çark etmeye başlıyorlar. Böyle durumlarda öncü olabileceğini düşündüğümüz işçiler bile sıradan arkadaşlıkları tercih edebiliyorlar. Eğer çevrelerini kuşatabilecek güçlü politik bir çalışma yoksa, bir şeylerin

İsimlendirilmesi artık resmen böyle yapılmasa da gündemde yeniden bir "Kürt açılımı" var, tartışma ve girişim olarak. Tartışma tüm kesimlerde yapılıyor ve girişim, bu kez bir devlet politikası olarak, hükümet üzerinden gündeme geliyor.

Aylardır tartışılmasına rağmen açılımın içeriği üzerine herhangi bir açıklık yok halen. Ama açılımı gündeme getirenlerin döne döne sıraladıkları olmazlardan nelerin olabileceğini, daha doğrusu olabileceklerin sınırlarını anlamakta fazlaca bir güçlük de yok. Son olarak Meclis açılış konuşmasında Cumhurbaşkanı'nın (ki "tarihi fırsat" nitelemesiyle yeni açılımı aylar öncesinden ilk kez o müjdelemişti) ortaya koyduğu çerçeve, yapılmak istenenin sınırları konusunda yeterli açıklığı sunmaktadır. Tek millet, tek devlet, tek bayrak ve tek resmi dil temelinde, "farklılıkları zenginlik olarak kucaklamak ve yönetmek" olarak özetlenebilecek bir çerçeve bu. Devletin başı olarak Cumhurbaşkanı, aynı konuşmasında, bunu "milli birliği" güçlendirmenin zorunlu gereği olarak da ortaya koymakta, açılımın bunu hedeflediğini vurgulamaktadır. Bu, hükümetin açılıma getirdiği en son tanım ("Milli Birlik Projesi") ile çakışmakta ve böylece devlet katındaki ortak amacı dile getirmektedir.

Açılımın sınırlarına ilişkin olarak oluşan açıklığın özü özeti, Kürtler'in bir ulus olarak varlığının ve bundan doğan siyasal haklarının reddi ve inkarıdır. Bu, geleneksel çizginin özünde korunması ama bir biçimde reforme edilmeye çalışılmasıdır. Bununla mantıksal bir uyum çerçevesinde, hükümet açılım için Kürt cephesinden resmen ve ağıktan herhangi bir muhatap kabul etmemektedir. Bu elbette Kürt hareketinin hesaba katılmadığı anlamına gelmiyor. Ama hükümet, açılımı devlet yapmaktadır, Kürt hareketine düşense buna kolaylık sağlamaktır havasında ve hesabında. Kürt hareketinin bugünkü gücü ve beklentileri düşünüldüğünde bu olmayacak duaya amin demekle aynı şeydir ve halen açılımın en büyük handikabını oluşturmaktadır.

Açılım konusunda başlangıçta bir hayli umutlanan Kürt hareketi ise, geline yerde, gündemde olanın açılım değil fakat tasfiye olduğunu söylüyor. Evet, tam da öyle. Ama yine de burada bir çelişki yok; zira açılımın resmi ağızlarca dile getirilen amacı da zaten esası yönünden bu. Açılım Kürt sorununu çözmek söylemiyle fakat gerçekte bugünkü biçimiyle Kürt hareketini bir sorun alanı olmaktan çıkarmak, silahlı Kürt direnişini tasfiye etmek üzere yapılmak isteniyor. Kürt hareketi açılımın çerçevesiyle uyuma girerse bunu barışçı biçimde, kendi çözüm çerçevesinde ısrar ederse bunu başka biçimlerde yapmak istediklerini gizliyor değil. Aynı hesap açılımın her iki durumda da devletin işini kolaylaştıracağı inancına dayanıyor. Devlet katındaki mutabakatın gerisinde temelde bu var.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Devlet

Bu durumda tutarsızlığı Kürt hareketinin kendi konumunda ve beklentilerinde aramak gerekir. Kürt hareketi devrime dayalı programını çoktan bir yana bırakmıştır. Düzenle barışmaya ve bütünleşmeye dayalı bir strateji izlemektedir ve yürüttüğü mücadelenin bunun önünü açacağına inanmaktadır. Ama tutarsızlığı, bir yandan düzenle barışma çizgisi izlerken, öte yandan gerçekte ancak o aynı düzenin aşılması ile elde edilebilecek bir ulusal istemler bütünüyle hareket etmesindedir. Bu halen Kürt hareketinin akıl almaz çelişkisidir. Devrimle elde edilebilir olanı kurulu düzenle pazarlıkların ürünü anayasal reformlarla elde edebileceğini sanmak, ham hayallerle oyalanmaktır.

Kürt hareketi tutarlı olmak istiyorsa iki şeyden birini seçmek zorundadır. Ya ulusal eşitliğe dayalı siyasal istemlerden vazgeçmeli, ya da bunun gerici burjuva düzeni ile pazarlıklarla, dolayısıyla anayasal reformlarla elde edilebileceği hayalinden. İkisinden de vazgeçmemek, bir çıkmaza saplanıp kalmakla aynı anlama gelmektedir.

Aynı kaba tutarsızlık kuyrukçu solun tümünde vardır. Onların ortak sloganı "demokratik, adil ve onurlu bir barış!"tır. Ama bu çevreler, ilkin bunun siyasal kapsamını tüm açıklığı ile ortaya koymak ve sonra da bunun kurulu burjuva düzeni sınırları içinde ve anayasal reformlar yoluyla nasıl olanaklı olabileceğini izah etmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Tümü de hala marksist geçindiğine göre, bunu Marksizmin ulusal sorun teorisi ve programıyla bağdaştırarak yapmak gibi bir yükümlülük de var önlerinde. Devrimci olmak iddiasını sürdürüp de ulusal sorunda anayasal reform çizgisinin ardından sürüklenmek, tüm kişi, grup ve partileriyle kuyrukçu sol çevrelerin ortak çelişkisi ve yapısal tutarsızlığıdır.

Bu kısa değerlendirmeleri bir yana bırakarak, devlet açılımının tam da bu dönemde gerçekte hangi ihtiyacın ürünü olarak gündeme geldiği sorununa geçmek istiyoruz.

Amerikan emperyalizmine bağımlılık, tüm kesimleriyle Türk burjuvazisinin, tüm kurumlarıyla Türk devletinin ve tüm partileriyle Türk burjuva siyasetinin tarihsel ortak paydasıdır. II. Emperyalist Dünya Savaşı'nı izleyen bütün bir tarih dönem boyunca bu böyle olagelmıştır ve dünyadaki hegemonik güç ilişkilerinde köklü bir değişim ortaya çıkmadığı sürece de böyle olmaya devam edecektir.

Kapitalist dünyanın hegemon emperyalist gücüne "milli mutabakat"a dayalı bu bağımlılık, Türk burjuvazisi için kendi sınıf egemenliğini sağlama almanın temel önemde bir dış güvencesi idi. Karşılığında ise ABD'nin başında bulunduğu emperyalist dünya kampı hesabına bölge jandarmalığı görevi üstleniliyor, bunun bir gereği olarak da Türkiye toprakları bölge halklarına karşı emperyalizmin tehdit, saldırı ve savaş üssü haline getiriliyordu.

20. yüzyılın son on yılına girilirken, bu rol

in Kürt açılımı

üstlenmede belirli bir değişikliğe yol açan iki önemli gelişme üstüste bindi. Bunlardan ilki, onyılları bulan bir gelişme sürecinin ardından Türk burjuvazisinin artık önemli bir sermaye birikimi düzeyine ulaşması ve böylece dış piyasalara açılacak güce kavuşması oldu. 12 Eylül faşist darbesi ile düzlenen zeminde kuralsız ve sınırsız bir sömürü dönemi olarak yaşanan '80'li yıllar bu açıdan bir dönüm noktası oluşturdu. İkinci önemli gelişme ise Doğu Bloku'nun çökmesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılması idi. Savaşı izleyen dönemin dünyasında oturmuş tüm dengeleri kökten değiştiren bu olay, Türkiye'yi çevreleyen bölgelerde büyük bir istikrarsızlıkla birlikte önemli bir boşluk yarattı.

Bu iki gelişme bir arada, Türk burjuvazisinin yayılmacı heveslerini körükleyerek onu bölgesel bir güç olarak sivrilme arayışlarına itti. '90'lı ilk yılların resmi politika sahnesindeki "Adriyatik'ten Çin seddine Türklük dünyası" söylemleri, burjuva düşünce dünyasındaki II. Cumhuriyetçilik ve Yeni-osmanlılık tartışmaları, bunun yansımaları oldular. Turgut Özal, özellikle de son döneminde, Türk burjuvazisinin bu yeni heves ve eğilimlerinin siyasal temsilcisi, bir bakıma simgesi oldu.

Fakat başta Ortadoğu olmak üzere Türkiye'yi çevreleyen bölgeler, aynı zamanda dünya ölçüsündeki emperyalist nüfuz mücadelesinin en stratejik alanları idiler. Böyle olunca, ulaşmış bulunduğu yeni güç düzeyine rağmen, Türk burjuvazisi bu mücadelede ancak taşeron olarak önemli bir rol üstlenebilirdi. Nitekim dayanaktan yoksun propaganda söylemlerinin ötesinde bu konuda yeterince gerçekçi davranıldı ve sözkonusu rol, dünyanın yeni güç dengeleri içinde ABD ve İsrail hesabına üstlenildi. Bu yıllarda İsrail ile ilişkilerin sayısız açık-gizli anlaşmalar ile en ileri düzeye çıkarılması, ABD de içinde olmak üzere üçlü bir siyasal-askeri mihver olarak kurumsatırılması, bunun ifadesi oldu. Türk burjuvazisi, ABD hesabına, Yugoslavya'nın parçalanmasında, Afganistan ve Irak'ın işgalinde, Kafkasya ve İç Asya üzerinden Rusya'nın kuşatılmasında, önemli politik-askeri roller üstlendi.

Bununla birlikte, yarım yüzyılı aşan bir tarihsel temele oturan ve birçok bakımdan pürüzsüz olan bu ilişkilerde, yine de belli sorunlar yok değildi. Ve bunlar, zaman zaman ilişkilerde bunalım olarak tanımlanabilecek sonuçlara yolaçabilecek denli önem de kazanabiliyordu. Genellikle çok geçmeden aşılsa da, ilişkilerde bunalım doğuran handikaplar, Türk burjuvazisinin ABD emperyalizmi ile her bakımdan uyumlu bir bölge politikası izlemesini, böylece bölgesel düzeyde önemli bir güç olarak öne çıkmasını, yine de zora sokuyordu.

İşbirlikçi büyük burjuvazinin hemen tüm kesimleri, özellikle iç politik yaşamın belli sorunları üzerinden farklı eğilimler taşıyor olsalar da, dış politik yaşamın bu önemli handikaplarının aşılmasında, zaman içinde güçlenen bir mutabakat içinde oldular.

Böylece son zamanlarda gürültüsü ölçüsünde yankısı da büyük olan Kürt ve Ermeni açılımlarının gerçek arka planına gelmiş oluyoruz.

ABD'ye bağlılık, sadakat ve hizmette

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

Sayı: 259, Ekim 2009

Devletin Kürt açılımı

İsimlendirilmesi artık resmen böyle yapılmasa da gündemde yeniden bir "Kürt açılımı" var, tartışma ve girişim olarak. Tartışma tüm kesimlerde yaşıyor ve girişim bu kez bir devlet politikası olarak, hükümetten yeniden gündeme geliyor.

reform edilmeye çalışılmasıdır. Bununla mantıksal bir uyum çerçevesinde, hükümet açılım için Kürt cephesinden resmen ve aşırı bir maddi katkı kab ve etnikte bette resmin

kusursuzluğunu tarihsel olarak kanıtlamış Türk burjuvazisinin, buna rağmen çıkarlarının gerektirdiği belli durumlarda ona ters düşebildiği belli sorunlar da olmuştur, yukarıdaki kısa özetle bunu dile getirmeye çalıştık. Kürt sorunu, Kıbrıs sorunu ve Ermeni sorunu, bunun başlıca üç alanı olageldiler ve Türk dış politikasının belli sınırlar içinde de kalsa ABD'den farklılaşabildiği nadir sorunlar alanını oluşturdular. Öteki ikisini bir yana bırakarak "açılım" tartışmalarının asıl alanı olan Kürt sorununda bu farklılaşmanın ne anlama geldiğine bakalım.

Türkiye, tarihsel olarak dört parçaya bölünmüş Kürdistan'ın, toprak ve nüfus olarak en büyük parçası üzerinde egemen olan devletlerden biridir. Ötekilerle kıyaslandığında Kürt sorununda en katı ve inkarcı davranış çizgisini de o temsil edegelmıştır.

II. Emperyalist Dünya Savaşı'nın hemen ardından Türkiye ile yakın ilişkilere giren ve onun tüm iç ve dış politikası üzerinde belirleyici etkilerde bulunabilen ABD emperyalizmi, "son Kürt isyanı" toplumsal bir güç boyutları kazanana kadar bu katı inkarcı egemenliğe herhangi bir itiraz yöneltmek bir yana, bu alanda Türk burjuvazisine onyıllar boyunca tam destek vermiştir. Genel toplumsal uyanışla birlikte Kürt ulusal uyanışının da gaddarca ezilmesi anlamına gelen 12 Mart ve 12 Eylül faşist askeri darbelerinin ardındaki gerçek gücün ABD olduğunu hatırlatmak bile kendi başına bu konuda yeterli bir fikir verebilir.

Bu tarihsel destek PKK'nın önderlik ettiği yeni Kürt isyanına karşı da aynı biçimde devam etti. ABD payına olduğu kadar İsrail payına da... Ortadoğu halklarına karşı kurulan üçlü saldırgan politik-askeri mihverin bu hakim ikilisi, "terör" olarak damgalanan modern Kürt ulusal uyanışının bir kez daha ezilebilmesi için Türk devletini her yolla desteklediler. Ve sonuçta bunu, Abdullah Öcalan'ın tutsak edilişi Türk devletine teslim edilmesiyle taçlandırıdılar. Böylece bu desteğin ulaşabileceği boyutları tüm açıklığı ile göstermiş oldular.

Bütün bunlar, ABD ve İsrail ile Kürt sorunu üzerinden yaşanan sorunların Türkiye'deki Kürt sorunuyla bir ilgisi olmadığını ortaya koymaktadır. İlişkilerde pürüzlere yol açan Türkiye'deki Kürt sorunu değil, fakat Kürt sorununun bölgesel niteliği idi. Gerek ABD ve gerekse İsrail için, İran, Irak ve Suriye'deki Kürt sorunu, kendileriyle sorunlu bu ülke rejimlerini zayıflatmanın bir önemli olanağı idi ve bu yeni bir tutum da değildi. Örneğin ABD ve İsrail ikilisi '70'li yıllarda İran Şahı kanalıyla bu politikayı Irak'a karşı izlemişlerdi. İsrail'in 1982 yılına ait gizli bir stratejik belgesinde, Irak'ın, tam da bugün olduğu gibi, Şii, Arap ve Kürt bölgeleri olarak üçe bölünmesi hedefi, bu politikanın bir başka önemli örneği olarak anılabilir burada.

Türk devleti ile ilişkilerde sorun yaratan da bu oluyordu. Zira Kürt sorunu üzerinden ABD-İsrail ikilisini hedefi olan ülkeler, bu aynı sorunun bastırılmasında, ama yalnızca bu sınırlar içinde, Türkiye'nin müttefikleri durumunda idiler. Bu ülkelerdeki Kürt sorununu azdırmak ve Kürt hareketlerini desteklemek, Türk devletinin çıkar ve tercihleriyle bağdaşmayabiliyordu.

Irak'a yönelik son emperyalist müdahale ve işgal, bu alandaki anlaşmazlığın Türkiye-ABD ilişkilerinde yaratabileceği sorunları somut olarak gösterdi. ABD bu müdahale esnasında Güney Kürtleri'nin desteğinden en iyi biçimde yararlandı ve karşılığında bugünkü federe Kürt devletinin ortaya çıkışını tam olarak destekledi. Bu Türkiye'nin Güney Kürdistan'a ilişkin kırmızı çizgilerinin yıkılması demektir ve beraberinde ABD-İsrail ile ilişkilerde belli sıkıntıların yaşanmasını getirdi.

Tayyip Erdoğan'ın 5 Kasım Washington ziyareti ile bu konuda yeni bir mutabakata ulaşıldı ve böylece ilişkilerdeki geçici kriz de aşılmış oldu. Türkiye, karşılığında tam da ABD'nin istemi doğrultusunda hamiliğini üstlenmek üzere, Güney Kürdistan'daki federe devleti resmen tanımış oldu. Böylece

Türkiye’nin işbirlikçileri ile Güney Kürdistan’ın işbirlikçileri Amerikancı çizgide ortak safa girmiş oldular. Bu ABD’nin Irak’a müdahale sonrasında Kürt sorununda izlediği çizginin büyük bir başarısı oldu.

Bugün Türk devletini AKP hükümeti üzerinden içerde Kürt açılımı yapmaya yönelten de temelde işte bu gelişmedir. Güney Kürdistan’a hamilik, Türkiye’deki Kürt sorununu bir parça olsun yatıştırmayı ve olanaklıysa bunu silahlı Kürt hareketinin tasfiyesi ile birleştirmeyi bir ihtiyaç haline getirmiştir. Propaganda çözüm üzerinden yapıyor olsa da gerçek amaç sorunu kontrol altına almak ve bir parça olsun yatıştırmaktır.

Bu çerçevede açılım ABD’nin ve elbette Avrupalı emperyalistlerin tam desteğine sahiptir. Aynı şekilde işbirlikçi büyük burjuvazinin hemen tüm kesimlerinin de... İşbirlikçi burjuvazi sınırları iyi çizilmiş belli adımların içerde Kürt sorununu bir parça yatıştıracığına ve Güney Kürdistan üzerindeki denetimi kolaylaştıracağına inanmaktadır. Fakat bundan da önemli olarak, Amerikan emperyalizmi ile bölgesel plandaki işbirliği ve uyumun önündeki önemli bir engelin kalkacağını, böylece emperyalizme verimli ve karlı bir taşeronluk için daha uygun koşulların oluşacağını düşünmektedir. Kürt açılımı için olduğu kadar Ermeni açılımı için de hükümeti desteklemesi, desteklemekten öteye özellikle cesaretlendirmesi bundan dolayıdır.

Bu tablo, aynı zamanda, bu girişimlere neden devletin başı olarak Cumhurbaşkanı’nın önyak olduğunu, AKP hükümetinin bu netameli “milli” konularda nasıl bu denli kolay risk üstlenebildiğini ve hükümetle sorunlu durumdaki ordunun bu açılımlara kerhen de olsa neden onay ve destek verdiğini de açıklamaktadır. Emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar ve tercihlerinin bu alandaki çakışması, hükümete güç vermekte ve orduyu onu bu alanda desteklemeye yöneltmektedir. Bu durumda gerici burjuva muhalefetinin karşı çıkmalarının esas amacı ve sonucu da bugüne kadar şovenizmle sersemletilmiş kitlelerden oy desteği devşirmek olmaktadır. Bu karşı çıkmaların hükümeti belli sınırlara çektiği ve onun manevra alanını hayli daralttığı da bir gerçek olsa bile.

Fakat tüm bunlara rağmen açılımla amaçlanan sonuçlara ulaşma şansı yoktur. Bu şans ancak Kürt hareketi muhatap alınarak ve belli beklentileri karşılanarak elde edilebilirdi, oysa bundan uzak durulmaktadır. Buna rağmen hükümet düşündüğü çerçevede açılımını sürdürmeye çalışacaktır. Çünkü bununla Kürt hareketinin kitle desteğinde belli zayıflamalar yaratabileceğini, burjuva kamuoyunun çözüm beklentisi içinde olan kesimleri nezdinde Kürt hareketini tecrit edebileceğini ve bu arada tasfiyeye yönelik girişimlerinde emperyalistlerden daha büyük bir destek alabileceğini ummaktadır.

Bu amaçlara ne ölçüde ulaşılabileceğini, açılım çerçevesinde atılacak adımların niteliğine ve kapsamına da bağlı olarak, zaman gösterecektir. Fakat tüm bu girişimlerin en iyi durumda bile Kürt sorununun çözümü doğrultusunda bir ilerleme sağlayabileceğini beklemek boş hayallerle oyalanmaktır.

Kürt sorunu derin tarihi kökleri ve kapsamlı toplumsal boyutları olan siyasal bir sorundur. Çimentosu inkarla karılmış ve tüm dokusu buna göre şekillenmiş gerici burjuva sınıf düzeni ayakta kaldıkça, iki ulusun tam eşitliğine ve gönüllü kardeşçe birliğine dayalı bir çözüm ummak ham hayalden öte bir şey değildir. Öteki herşey bir yana, bu tür bir çözüm, iki halktan emekçilerin uzun süreli bir devrimci mücadele içinde kaynaşmasına, ancak bu tür bir mücadelenin sağlayabileceği köklü bir demokratik eğitimden geçmesine, bu yolla inkarcı düzenin aşıldığı her türden zehirli düşünce, eğilim ve davranıştan arınmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu ise

yalnızca devrime dayalı bir mücadele programı ve stratejisi ile sağlanabilir.

Sorunun tüm kaynağı ve çözümün de baş hedefi olarak gerici burjuva sınıf düzeninin bu alanda yapabileceği bir şey yoktur. Kürt hareketi ise izlediği çizgi ile böyle bir süreci kolaylaştırmak bir yana tümenden zora sokmaktadır. Ya devletle masa başı barışı ya savaşın tırmandırılması kısır ikilemine dayalı çizgisi bunun ifadesidir. Bu yalnızca Türk halk kitlelerinde şovenizmin azdırılmasını ve Kürt halk kitlelerinde ezilen ulus milliyetçiliğinin kök salmasını kolaylaştırır, son on yılın özellikle kanıtladığı gibi. Bundan ise başka bazı sonuçlar belki çıkabilir ama iki halkın gerçek özgürlüğüne ve gönüllü kardeşçe birliğine dayalı bir çözüm asla çıkmaz.

(**TKİP** Merkezi Yayın Organı **Ekim**’in, Ekim 2009 tarihli 259. sayısından alınmıştır...)

Devlet bebeklere de acımıyor!

İMF-Dünya Bankası şeflerine İstanbul’un kapılarını sonuna kadar açan, emperyalist haydutları ülkeden kovmak için sokakları eylem alanına çeviren antiemperyalistlere ise azgınca saldıran sermaye devleti protestoların ardından bir süre cam-çerçeve edebiyatı yaptı.

Onlar için aklıktan beli kırılan, geleceği karartılan, işsizlik girdabında boğulan, sağlık ve eğitim gibi en temel insan haklarından faydalanamayan milyarlarca işçi ve emekçinin yaşamının hiçbir değeri yoktur, olamaz. On yıllardır kardeş Kürt halkına yönelik yürütülen kirli ve haksız savaşı meşru göstermek için de gerçekleri çarpıtır, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini karartmaya çalışırlar. Ezen, sömüren, imha ve inkar eden, işgalci, haksız ve gayri meşru olan sermaye iktidarı işçi ve emekçilerin bilincini manipüle etmek için elindeki her türlü aracı etkin kullanmaya çalışır. Ancak ne yaparsa yapsın mızrak çuvala sığmaz ve her gün yeni bir vahşet haberi yansır.

En son Abdullah Öcalan’ın Suriye’den çıkarılışının 11. yıldönümünde eylem yapan göstericilere yapılan vahşi saldırıda 18 aylık bir bebek de yaralandı. Cizre’de, kolluk güçlerinin attığı gaz bombalarından birisi evinde annesinin kucağında bulunan 18 aylık Mehmet Uytun’un başına geldi. Beyin kanaması geçiren bebek yoğun bakıma alındı.

Cam-çerçeve edebiyatı yaparak ortaya çıkan hasara ah-vah eden sermaye düzeni katlettiği çocuklara, yaraladığı bebeklere, imha ettiği Kürt halkına ise hiç acımıyor. Hatta her geçen terörünün dozunu artırarak faşist yüzünü iyice açığa çıkarıyor.

Taş atan çocuklara cezaevinde ölüm dayatılıyor

Sermaye devletinin kirli yüzü makyaj tutmuyor. Daha geçtiğimiz haftalarda AKP hükümeti, kolluk güçlerine taş attıkları gerekçesi ile yargılanan çocuklar hakkında yeni bir düzenleme içerisinde olduklarını söylerken, hali hazırda cezaevinde tutulan çocukların hakları çiğnenmeye devam ediyor.

Yargılanan bir çok çocuk, tutuldukları cezaevindeki kötü koşullar nedeni ile sağlık sorunları ile karşı karşıya kalıyor. Bu kötü koşullara, bir de tedavi olamama gibi hak ihlalleri ekleniyor.

Sermaye devleti gerekli gördüğü, zorunlu kaldığı süreçlerde açık katliamlar yapmaktan çekinmezken, zaman zaman da işi zamana yayararak cinayetlerini derinden işlemeyi tercih edebiliyor. Sermaye devletinin devrimci tutsaklara yönelik uyguladığı politikalar ile nasıl ki tutsaklar sessiz sedasız ölüme terkediliyorsa, 1,5 yıldır kaldığı cezaevinde kötü koşullar nedeni ile rahatsızlanan 15 yaşındaki T.N.’nin tedavisi de “bürokrasi” aracının kullanımı ile gerçekleştirilmiyor.

15 yaşındaki T.N., 2008 yılının Şubat ayında Şırnak Cizre’deki bir gösteride gözaltına alındı. Mahkeme tarafından tutuklu yargılanmasına karar verilen T.N., Mardin Kapalı Cezaevi’ne konuldu. Örgüt üyeliği suçundan 15 yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılması istenilen T.N.’nin tutukluluk hali 1,5 yıldır devam ediyor.

Bu yılın Temmuz ayında rahatsızlanan T.N., boğazında şişlik yüzünden konuşmakta ve nefes almakta güçlük çekiyor. Bu problemten kaynaklı Temmuz ayında fenalaşan T.N., Diyarbakır Tıp Fakültesi’ne sevk edildi. Boğazındaki şişlik büyümüştü. Hastane tetkikler için boğazından parça aldı ve cezaevinden tetkikler sonuçlandıktan sonra T.N.’nin yeniden getirilmesini talep etti.

Ancak T.N.’nin ikinci kez hastaneye sevki için Adalet Bakanlığı izin vermedi. Sevk için yapılan sevk başvurusu acil olmadığı gerekçesiyle reddedildi.

Adalet Bakanlığı’nın bu tutumu ise çok tanındık. Bürokratik engeller ile bir çocuğun cezaevinde iken kalıcı hastalığa yakalanmasına sebep olanlar, birçok devrimci tutsağı da cezaevlerinde katletti.

Her ne kadar “acil” sözcüğünün anlamı “hemen yapılması gereken” olarak tanımlansa da, sermaye devleti için bunun geçerliliğinin olmadığını da yeri gelmişken hatırlatalım. Durumu aciliyetini koruyan Güler Zere’nin ölüme terkedilmesi, T.N.’nin hastaneye sevkini oldukça güç olacağının işaretini veriyor.

Sermaye devletinin yüzü makyaj tutmuyor. Uğurlar’ı, Ceylanlar’ı acımasızca katledenler, cezaevlerindeki çocukları da ölüme terketmekten çekinmezler...

Metal İşçileri Kurultayı'na giderken...

Kadın işçiler hak ve talepleri uğruna mücadeleye atılmalıdır

Dünyada yılda 2 milyon işçinin yaşamına “iş kazası” adı altında kastedilmektedir. Teknolojinin gelişmişliği ve sağlık alanında kaydedilen ilerlemeye rağmen bu böyledir. Üstelik söz konusu rakamlar sadece kayıt altına alınanları yansıtmaktadır. Gerçekte sayının daha fazla olduğuna kuşku duyulmamalıdır. Daha fazla kâr üzerine kurulu kapitalist sistemde işçi sağlığı önlemleri “gereksiz masraf” olarak görülmektedir. Koruyucu önlemlerin alınması yerine işçinin sağlığına kastetmek daha “ucuz” olmaktadır.

Türkiye’de ise işçi sağlığı ve iş güvenliği açısından tablo vahimdir. Her gün 3 işçi iş kazasında katledilmektedir. Türkiye iş kazaları ve meslek hastalıkları nedeniyle ölüm oranı açısından dünya genelinde 3., Avrupa’da ise 1. sırada yer almaktadır. İş kazalarının sektörler açısından dağılımında ise metal eşya imalatı ilk sırada yer almaktadır. Bunu sırasıyla inşaat, dokuma ve kömür madenciliği izlemektedir.

İşçi sağlığı ve güvenliğinde temel amaç, çalışma yaşamında işçilerin sağlığına zarar verebilecek etmenlerin önceden belirlenerek gereken önlemlerin

alınması, rahat ve güvenli bir ortamda çalışmalarının sağlanması, iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı işçilerin psikolojik ve bedensel sağlıklarının korunması olmalıdır. Metal, yoğun emek gerektiren ve bedensel çalışmanın ağırlıkta olduğu bir işkoludur. Buna rağmen işçi sağlığı açısından uygun ve sağlıklı koşullar genel olarak sağlanmamakta, iş kazalarına ve meslek hastalıklarına davetiye çıkarılmaktadır. Metal işçileri işçi sağlığı açısından büyük sorunlarla karşı karşıyadır. Ana ve çocuk sağlığı açısından düşünüldüğünde ise kadın işçilerin karşı karşıya oldukları riskler üzerinde daha fazla durulmalıdır.

Metal sektöründe kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı meslek hastalıkları şu başlıklar altında özetlenebilir:

*** Kimyasal maddelerin etkileri;**

Üretim sürecinde kullanılan kimyasal maddeler, özellikle ağır metaller (kurşun, asbest, nikel vb.) başta akciğer kanseri, bronşit gibi solunum sistemi hastalıkları olmak üzere, sindirim, göz ve cilt hastalıklarına neden olmaktadır. Özellikle otomotiv sanayinde kullanılan silika kumu, kot taşıma işçilerinde sıklıkla görülen ölümcül silikozis hastalığına neden olmaktadır.

Sanayide kullanılan silika dışındaki krom, kurşun, nikel gibi kimyasal maddeler de kanser gibi ciddi hastalıklara ve ölümlere neden olabilmektedir. Kadın işçilerin çalıştıkları ortamlarda bulunan bu kimyasallar emzirme yoluyla çocuklarına geçmekte, çocuklar da bu hastalık riskleriyle karşı karşıya kalmaktadır.

*** Fiziksel etkenlerden kaynaklanan hastalıklar;**

Yapılan işin niteliğine göre fiziksel etkenler meslek

hastalıklarına neden olmaktadır. Örneğin elle veya pedalla kullanılan işin sürekliliği, sürekli sarsıntı yapan aletlerle çalışmak el ve ayak parmaklarında ağrı ve uyuşuklukla birlikte kendini gösteren ve dolaşım bozukluğuna neden olan ‘Raynaud sendromu’na neden olmaktadır. Ayrıca ellerin sürekli kullanımı sonucu el ve bilek ağrılarıyla kendini gösteren Karpal tünel sendromu (*) da sık görülen hastalıklardandır. Daha çok kadınların tercih edildiği montaj vb. bölümlerde çalışan işçilerde bu hastalıklar daha sık görülmektedir. Yine fiziksel bir etmen olarak makine gürültülerinin yoğunluğu işitme kaybına varan çeşitli hastalıklara neden olmaktadır. Ayrıca kadınların fiziki yapılarına uymayan işlerde çalışmaları vücutlarında fiziksel değişikliklere yol açmaktadır.

Ek olarak çalışma koşullarının ağırlığı, patron ve ustaların baskıları, hakaretleri vb. uygulamalar işçiler üzerindeki stresi artırmakta, çeşitli psikolojik sorunların oluşmasına etken olmaktadır.

Tüm bunlara uzun çalışma süreleri, dinlenme sürelerinin yeterli olmaması, yemeklerin besin değerinin düşüklüğü, tuvalet, yemekhane gibi ortak kullanım alanlarının kirliliği vb. etkenler eklenince hastalık riskleri artmaktadır.

Olumsuz koşullarla birlikte yapılan işin ağırlığı yorgunluk ve dikkat kaybı yaratmakta, bu da iş kazaları riskini artırmaktadır. Kimi yerlerde ise makinelerin bakımsızlığı, iş yerinin fiziksel koşulları da kazalara davetiye çıkarmaktadır. İşyeri hekimlerinin tam gün bulunmaması ve gerekli ilk müdahale için yeterli donanımlarının olmaması da işçi sağlığı açısından önemli bir diğer sorundur.

İş yasasında ana ve çocuk sağlığı

Kadın işçilerin sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde çalışıyor olmaları hamile kadınların doğacak çocuklarını da tehlikeye atmaktadır. İş Yasası’nda ana ve çocuk sağlığını gözeten bazı özel koruyucu düzenlemeler görünürde bulunmaktadır. Doğum öncesi ve sonrası izinlerle gebelik süresindeki periyodik izinlerin ve emzirme izinlerinin vb. hakların genişletilmesi, ana ve çocuk sağlığı açısından yeniden düzenlenmesi gerekirken bu haklar ihlal edilmektedir.

Mevcut yasada fazla çalışma yasağı bulunmaktadır. Yasaya göre doğum öncesinde ve doğum sonrasında bir yıla kadar geçen sürede, kadın işçiye fazla çalışma yaptırılamayacaktır. Aksi takdirde, oluşabilecek bir iş kazasında bu uygulama risk olarak değerlendirileceğinden işveren başka hiçbir neden olmasa bile kusurlu bulunacaktır. Ancak çoğu fabrikada bu uygulanmamaktadır. Yasada doğum öncesinde ve sonrasında altıncı aya kadar kadın işçilere gece işi yaptırılamayacağı yazmaktadır. Hekim raporuyla bu süre doğumdan sonra bir yıla kadar uzatılabilmektedir. Ancak buna uyulmamaktadır.

Yasa hükmünde, kadın işçilerin ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılmayacakları belirtilmiştir. Ancak kadın işçinin çalışabilmesine izin verilmiş olanlarında veya ağır ve tehlikeli olmayan işlerde, doğum öncesi ve sonrasında bir yıla kadar geçecek sürede, kadın işçinin daha hafif işlere verilmesi gerektiği ifade edilmiştir.

Ağır ve tehlikeli işlerden olmamasına rağmen örneğin sadece ayakta kalmayı, hafif de olsa yük taşımayı, uzanarak iş görmeyi gerektiren işlerde çalışan kadın işçilerin, doğum öncesi ve sonrası dönemde, daha hafif işlere verilmesi gerekmektedir. Keza, kimyasallarla çalışan kadın işçiler, özel dönemleri tamamlanıncaya kadar bu işlerden uzaklaştırılarak daha hafif işlere alınmalıdırlar. Hatta kadın işçilerin bu özel dönemlerinde stres yaratan işlerden de uzak tutulmaları beklenmektedir. Yine “Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği”ne göre, bu kapsamda olmakla beraber, kadınların çalışmasına izin verilmiş olanlarında çalışanlar, özel hal (regl) gördüklerinde bu işlerde çalıştırılmayacaklar, hafif işlere alınacaklardır. Özel hal süresi, yönetmelikle beş gün olarak belirlenmiştir. Sürenin başlangıcı, kadın işçinin beyanına göre dikkate alınmalıdır.

Emeğimizi korumak, haklarımıza sahip çıkmak için kurultaya!

İşçi sınıfı ancak örgütlü mücadeleler sonucunda yasalarda bir takım haklar elde etmiştir. Ancak bu haklar kağıt üzerinde kalmaktadır. Kazanılmış hakların kullanılabilmesi de büyük mücadeleler gerektirmektedir. Ne var ki, sermaye sınıfı fırsatını buldukça bu kısmi hakları da elimizden almaktadır. Bu nedenle hak ve taleplerimiz için yürütülecek örgütlü mücadelenin önemi büyüktür.

Çalışmaları süren Metal İşçileri Kurultayı’nın, metal işçilerinin örgütlenmesine ve mücadelesine anlamlı katkıları olacaktır. Kurultay, metal sektöründe çalışan kadın işçilerin, başta sağlık olmak üzere, güncel ve acil talepleri için mücadele çağrılarını yükseltebilecekleri bir imkandır. Kadın işçiler, Metal İşçileri Kurultayı’nda yerini almalı, sözünü eyleme dökmek ve taleplerini kazanmak için harekete geçmelidir.

*** İşyerlerinde iş kazalarına ve meslek hastalıklarına karşı koruyucu önlemler alınsın!**

*** Kadın işçilerin ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın!**

*** Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık) yapılsın! Primler işveren ve devlet tarafından ödensin!**

*** İşyerlerinde İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Kurulları oluşturulsun!**

*** İşyerlerinde doktor tam gün ve koruma amaçlı tedavi için bulunmalıdır!**

*** Doğumdan önce ve sonra 3’er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!**

*** Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları açılsın!**

*** 7 saatlik işgünü ve 35 saatlik çalışma haftası!**

*** Her türlü fazla mesai ve gece çalışması yasaklansın!**

(*) *Karpal tünel sendromu, elin ve el bileğinin ağırlı bir hastalığıdır. Karpal tünel, el bileğindeki kemik ve diğer dokuların oluşturduğu dar bir kanaldır. Bu tünelin içinden median sinir geçer. Bu sinir başparmak, işel ve parmaklarda ağrı ve uyuşuklukla kendini gösteren işaret parmağı, orta parmak ve yüzük parmağının duyusunu alır ve başparmaktaki kaslara kumanda eder. Bu tünelin içerisindeki bağlar ve tendonlar şişip gerildiği zaman, median sinire baskı yaparlar. Bu baskı giderek karpal tünel sendromunu oluşturur.*

SSGSS saldırısı kadın emekçileri iki kat daha fazla etkiliyor...

Herkes para-sız sağık hizmet-i!

İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşların Türkiye’deki işbirlikçilerine verdiği direktifler sonucunda sağlık sisteminin piyasaya açılması yıllardır adım adım hayata geçirilmektedir.

Bu adımların başında SSK’ların bilinçli politikalarla zarar ettirilmesi gelmektedir. SSK’da biriken kaynaklar sermayeye aktarılmış, ilaç fabrikaları kapatılarak uluslararası ilaç tekellerine alan açılmıştır. Daha sonra ise oluşturulan pilot bölgelerle “Aile hekimliği” uygulamasına geçiş yapılmıştır. Sağlık Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası’nın (SSGSS) işçi ve emekçilerin sağlık hakkını geliştireceği, sosyal güvencesini güçlendireceği üzerine yalanı üzerine kurulu kampanyalar örgütlenmiştir. “Aile hekimliği” ile birinci basamak sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesinin en önemli adımı atılmış, eş zamanlı olarak emekçi semtlerindeki sağlık ocaklarında muayene ücretli hale getirilmiştir.

Geçtiğimiz yıl 1 Ekim’de yürürlüğe giren SSGSS Yasası, sağlıkta özelleştirme politikalarının dizginsiz biçimde hayata geçirilmesi anlamına gelmektedir. SSGSS’nin sonuçları açığa çıkmaya başladıkça işçi ve emekçilerde tepkiye neden olmaktadır.

SSGSS tüm işçi ve emekçiler için yıkım demektir. Ancak kadın emekçiler için iki kat daha fazla yıkım anlamına gelmektedir. SSGSS, kadınların çalışma yaşamında karşılaştıkları zorlukları artırmakta, bir takım pozitif ayrımları ortadan kaldırarak kadın işçiye çift yönlü bir yıkım dayatmaktadır. Saldırı yasasıyla birlikte işçi-emekçi kadınların mücadeleleri sonucunda kazanılmış, fakat birçoğu kağıt üstünde kalmış bir dizi hak da tırpanlanmaktadır. Bugüne kadar kamuoyunda yasanın genel tablosu ve yıkımı üzerinde durulmuş ancak kadın emekçileri hedefleyen yönleri üzerinde fazlaca durulmamıştır. Oysa sağlıkta şimdiye kadar görülmedik biçimde yıkım getirecek saldırı dalgası çift yönlü olarak kadınları derinden etkilemektedir.

Yasanın kadınları etkileyen bölümleri özetle şöyledir:

“Emzirme yardımı” çerçevesinde yapılan yardım emekçi kadın lehine artırılacağına, önceleri altı ay olan bu yardım %83 oranında düşürülerek bir defaya mahsus verilmektedir. Dul eş için yapılan yasal düzenlemeler ise onun tek başına ayakta durmasını güçleştirecek şekilde değiştirilmiştir. Eşinin ölümü durumunda, onun askerlik süresini borçlanarak emeklilik süresini tamamlattırma hakkı kaldırılarak, dul eşin almaya hak kazandığı aylık %50’ye düşürülmüştür.

Bu yasayla tüm çalışanlar için emeklilik yaşı 65’e, emeklilik prim gün sayısı 9 bin güne yükseltilmiştir. Emekli aylıkları %23-%33 oranında düşürülmüştür. Yıpranma payı kaldırılmıştır. 10 yıl çalışmamış ve 1800 gün prim ödememişse ölen kişinin ailesine aylık bağlanmayacaktır, 10 yıl çalışmamış ve 1800 gün prim ödememişse sağlığını kaybederek çalışmayacak durumda olan kişiye ise, malulen emekli aylığı bağlanmayacaktır. Ölüm aylığı %75’ten %50’ye düşürülmüştür. Bir diğer uygulama da, çocukların 18 yaşından sonra anne-babanın sigortasından faydalanamayacak olmaları ve ev içinde yaşayan, 25 yaşından büyük evlenmemiş kadınların sağlık sigortasından yararlanma hakkının kaldırılmasıdır. Yasayla evlenmemiş kadınlar, ailenin kazancına göre sağlık primi ödemeye zorlanmaktadır.

Tüm bunların yanında sağlık hizmetlerinden yararlanabilmek için sigortalı olmak da yetmemekte ve “katılım payı” adı altında fark ücreti ödemek gerekmektedir. Hastanede adım başı karşımıza çıkan bu uygulama sağlık ocaklarından başlayarak kademeli olarak hastanelerde uygulanmakta, ilaç, muayene, tahlil, teşhis, tedavi, ameliyatlarda kullanılan malzemelerin ücreti “katkı payları” kapsamında emekçilerden tahsil edilmektedir.

Ayrıca trafik kazası geçirenlerden, kalp hastalarından, böbrek, hipertansiyon, şeker hastalığı, beyin kanamasına bağlı oluşan felçlerden, doğuştan hasta bebeklerden, lösemili çocuklara kadar, tüm işçi, emekçi ve çocuklarından katkı payı alınmaktadır. “Katılım payı” gerektiğinde beş kat artırılabilir. Yasaya göre, aylık geliri asgari ücretin üçte birinden fazla olan herkes sağlık hizmetlerinden faydalanmak için prim ve fark ücreti ödemek zorundadır. Primini ödeyemeyenler hastane kapılarından geri dönecektir.

Geçtiğimiz Mayıs ayında yasada yapılan değişiklikle, hiçbir sosyal güvencesi olmayan kadınların hamilelik dönemi boyunca ücretsiz olan muayeneleri ücretli hale getirilmiştir.

Yasayla parası olan sağlık hizmetine ulaşmakta, parasız olansa kaderine terk edilmektedir. Güncel örnekleriyle sıkça karşılaşıldığı üzere kadın ve çocuk sağlığı açısından bu uygulamalar oldukça ciddi sorunlara neden olmaktadır.

Kadın emekçileri iki kat daha fazla etkileyen SSGSS saldırısına karşı kadınlar mücadelede bir adım öne çıkmalı, erkek işçi kardeşleriyle omuz omuza mücadele etmelidir.

YÖK düzeninin krizine ve geleceksizliğe karşı 6 Kasım'da alanlara!

Kapitalizmin yaşadığı yapısal krizle birlikte saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemdeyiz. Ortaya çıkan yeni krizle birlikte kapitalizm açmazlarıyla bir kez daha karşılaştı ve saldırganlığını arttırdı. Gençlik açısından da krizin sonuçlarının yakıcı bir şekilde hissedildiği bir süreçten geçiyoruz.

Son yıllarda gençlik sermaye düzeninin yoğun saldırılarıyla karşı karşıya kalıyor. Ekonomik saldırının boyutları her geçen yıl artıyor. Tek boyutlu ilerlemeyen bu saldırılar kuşkusuz yozlaştırma, baskı ve denetim ile birlikte çok yönlü olarak hayata geçirilerek yükecek muhalefetin de önü kesilmeye çalışılıyor. Sermaye düzeni, üniversiteleri suskun toplum yaratmanın fabrikalarına dönüştürmüş durumda. Üniversite yaşamı boyunca çok yönlü saldırılarla karşılaşan gençlik, yaşamının geri kalanında da ekonomik saldırılar ve hak gasplarıyla karşı karşıya kalacağı için bu dönemde uygulanan sindirme uygulamalarının ne kadar karşılık bulduğu sermaye açısından çok önemlidir. Üniversitelerde düşüncelerini ifade etmek, hakkını aramak, tartışan sorgulayan bir insan olmak hatta ve hatta farklı bir görünüme sahip olmak bile saldırıların veya sindirme politikalarının odağı olmanın nedeni olabiliyor. Son senelerde üniversitelerden yansıyanlar; yoğunlaştırılmış denetim mekanizmaları, polis ablukasında kampüsler, soruşturma ve cezalar, faşist, ulusalcı çeteler eliyle saldırılar...

Krizin bedeli öğrencilere de kesilmeye çalışılıyor!

Yazın ortasında harçlara yapılması planlanan zamlarla birlikte uzun senelerden sonra görece bir hareketlilik ortaya çıktı. Üniversitelerin kapalı olduğu bir dönem olmasına karşın gençlik tepkisini sokakta dile getirdi. Sokakta yükselen ses hedeflenen zamların yapılmasını engelledi.

Harçlara yapılması hedeflenen zamlar krizin bedelinin öğrencilere de kesilmeye çalışıldığını gösteren yakıcı örneklerden biriydi. Krizini aşmaya çalışan sermaye IMF ve DB gibi emperyalist kuruluşları İstanbul'da ağırlayarak işçi ve emekçilere dönük yeni yıkım politikalarını karara bağlamış oldu. Krizin toplumdaki tüm yansımaları bire bir gençliğin yaşamını etkilemektedir. Krizle birlikte artan işten çıkarmalarla işsizliğin geldiği oran, sistemin pembe düşlerinin yalanlığını bir kez daha gözler önüne serdi.

Geleceğimizi karartanlara karşı yürüttüğümüz mücadelede *"Harçlar kaldırılın, eğitime ayrılan bütçe artırılın!"*, *"Parasız eğitim istiyoruz!"*, *"Krizin faturasını ödemiyoruz! Krizin bedeli kapitalistlere!"* şiarlarını yükseltmeliyiz.

Düzenin üniversitelerdeki eli ayağı YÖK'tür!

Kapitalizm '70'lerde yaşadığı krizden çıkmak için neo-liberal politikalara başvurdu. Türkiye'de '70'lerde yükselen muhalefetin karşısında bu yönlü adımlarını atamayan sermaye darbeye başvurdu. Darbenin ardı sıra dönüşümler hızlı bir şekilde hayata geçirildi. Bu politikalar, üniversitelere eğitimin ticarileştirilmesi saldırısı olarak yansıdı. Paralı eğitim uygulamalarının ve özelleştirmelerin önü açıldı.

12 Eylül ile birlikte üniversitelerdeki denetimi

artırarak tek elde toplamak ve ticarileştirme adımlarını sıklaştırmak için 6 Kasım 1981'de YÖK kuruldu. O günden bugüne YÖK'ün icraatlarıyla üniversiteler ticarethane-kışla modelini oluşturmuş, toplumdan yalıtık alanlara tamamen dönüştürülmüştür. Eğitimin paralılaşmasının geldiği boyutla beraber işçi-emekçi çocuklarının üniversite hatta lise okuması bile her geçen gün zorlaşmaktadır.

Eğitimin ticarileşmesinden artan baskı koşullarına, işsizlikten geleceksizliğe, emperyalistlerin dünya halklarına dönük saldırganlığından "açılım" adı altındaki sahte politikalarla maskelenmeye çalışılan Kürt halkına dönük kudurganlığa kadar daha birçok yönüyle düzenin sömürsünün yansımaları gençliğin karşısında duruyor. Önümüzdeki dönemde bu sorunlara karşı mücadele hattı oluşturmalı ve her söylemimizde, pratiğimizde sorunun temel kaynağı olan kapitalist sistemi hedefe çakmalıyız. Gençlik kitlelerine sorunun ana kaynağını göstermekten geri durmamalı, karşımızdaki sorunların bütünselliğini kavramalı ve kavratmalıyız.

Birçok üniversitede devrimci-demokrat öğrencilere, devrimci faaliyete karşı kullanılan soruşturma silahına karşı *"Soruşturma ve cezalar geri çekilsin! Eğitim hakkımız gasp edilemez!"* diyerek üniversitelerin baskıcı ve anti-demokratik yapısını teşhir etmeliyiz. Üniversitelerde "açılımın" sahte adımlarından biri olarak Kürt dili eğitiminin başlaması yönlü adımlar atılıyor. *"Anadilde eğitim"* talebinin gerçek çözümü için sözümüzü söyleyerek devletin hamlelerinin arka planını ortaya koymalıyız. Gençliğin hapsedildikleri karelerden çıkmalarını sağlamak için yaşadıkları sorunlardan doğru mücadele etmelerini sağlamakla birlikte bunu yaratan düzeni teşhir etmeliyiz. Kriziyle debelenen YÖK düzeninin gençliğe dayattığı geleceksizliğin karşısında kurtuluşunun bu düzende olmadığını her yönüyle ortaya koymalıyız. Toplumsal gündemleri veya yerellerin özgün sorunlarını sistematik ve ısrarlı bir çalışmaya dönüştürmeliyiz. Bu çalışmaları YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadele alanlarına taşımalıyız.

Birleşik ve geçmişin zaaflarını aşan bir 6 Kasım!

12 Eylül karanlığının mirası YÖK, aradan geçen 28 yılda eğitimin ticarileştirilmesiyle, üniversitelerin yüklendiği misyonla iyice teşhir olmuşken buna karşı yükselen muhalefet her geçen yıl gerilemektedir. Önümüzdeki 6 Kasım sürecini nasıl ele almak gerektiğini söylemeden önce son yılların eksikliklerini ortaya koymak gerekir. Son yıllardaki 6 Kasım tablolarına baktığımızda parçalılık en çok göze çarpan nokta. Ayrılma gerekçelerinin çoğunun politik değil de biçimsel tartışmalardan doğru olması da gençlik hareketi adına geline noktanın vahametini göstermektedir.

Son yılların 6 Kasım'larına baktığımızda protesto eyleminin ötesine geçemeyen bir tablo var. Haftaları bulan, birbirini tekrarlayan toplantılar, sonrasında biçimsel-politik ayrışmalar ve birkaç günlük çağrıya sıkışan bir eylem... 6 Kasım günü gerçekleşecek bir eyleme çağrı yapmanın ötesine geçemeyen bir "ön süreç" yaşanıyor. Bir süreç olarak örülemeyen, yerelle bağı kurulamayan parçalı eylemler bütünü olmaktan öteye geçemiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gençliğin gündemlerine söz söyleyen, YÖK'ü protesto eden bir yaklaşımla açıklama gerçekleşse de bunlar alanlara taşınmıyor. Gençliğin gündemlerinin yerellere taşındığı, yerel sorunların işlendiği ve yürüyen çalışmaların 6 Kasım alanına taşındığı bir süreç örülemiyor. Yerelde açığa çıkan sorunlara karşı tepkiler açığa çıkıp, yer yer kitleselleşen yerel eylemler örgütlenirken bunların 6 Kasım alanına taşınmaması geçmiş yılların ders çıkartılması gereken olumsuz örnekleridir.

Harç zammıyla ortaya çıkan süreç bir kez daha gençlik hareketinin ihtiyaçlarını ve sorumluluklarımızı hatırlatmıştır. En yakıcı olarak kendini hissettiren geniş gençlik kitlelerinin ortak bir zeminde hareket edebileceği birleşik bir örgütlülük ihtiyacıdır. Hareketin böylesi bir örgütlülüğe sahip olmaması sonucunda oluşan tepkiler parçalı kalmıştır. Öylesine ki parçalı ilerleyen süreçleri birleşik bir zemine çekme tartışmaları hayli uzun bir zaman almıştır. Kendiliğinden ortaya çıkan kimi tepkilere müdahalelerde de atıl kalınmıştır. Zamların geri çekilmesiyle de birçok örgüt bu süreçten yüz geri çevirmiştir. Süreci harç saldırısını aşan bir hatta bütünlüklü ele alıp birleşik bir mücadeleye dönüştürmek gerekirken zam sınırında bakmanın sonucu yön değiştirmeye neden olmuştur.

Gençlik hareketi açısından yaz dönemiyle birlikte ortaya konan tepkiyi ve krizle birlikte daha da artan saldırıları göz önüne aldığımızda hareketi ileriye taşıma sorumluluğuyla yol yürümeliyiz. Bize düşen sorumluluk ortaya çıkan dinamiği hareketi yükseltecek bir olanağa dönüştürmektir. Yaz boyunca harç saldırısına karşı sesimizi yükselttik. Krize çözüm bulma iddiasıyla İstanbul'a gelen IMF ve DB'ye karşı eylemlerimizle sokakları ısıttık. Saldırıların yoğunlaşmasıyla tepkilerin çoğaldığı, eylemlerin sıklaştığı, grev ve direnişlerin yaygınlaştığı bu dönemin gençlik hareketi açısından önemini görmeliyiz. Durgunluğu kırmanın, hareketi yükseltmenin manivelasını yaratma çabasıyla hareket etmeliyiz.

Gençlik açısından önemli bir gündem olan 6 Kasım'ı bu sene işlerken, 6 Kasım'a yürürken kendinden menkul bir eylem gününe sıkışmamasını sağlamalıyız. 6 Kasımların son yıllardaki tablosunu kırabilmeli, birleşik bir 6 Kasım örgütlemeli ve ön süreciyle beraber 6 Kasım'a yürüyüp sonrasına taşıyabilmeliyiz.

Ekim Gençliği

(Ekim Gençliği'nin Ekim 2009 tarihli 120. sayısından alınmıştır...)

İÜ’de oturma eylemi başladı...

İstanbul Üniversitesi Öğrencileri, Beyazıt Kampüsü anakapı önünde 14 Ekim günü gerçekleştirdikleri oturma eylemi ile soruşturma ve okuldan uzaklaştırmaları protesto etti. Öğrenciler oturma eylemlerinin 6 Kasım’a kadar süreceğini duyurdu.

Oturma eylemine geçmeden önce basın açıklaması yapan öğrenciler eylemde, “Bekçi Yunus üniversite hakkıma dokunma!” ozalit pankartı ile “Söylet gitsin, biz kalıyoruz”, “Eğitim haktır engellenemez”, “Soruşturmanız vız gelir”, “YÖK gitsin, biz kalıyoruz” dövizleri taşıdı.

Kürtçe dövizlerin de taşındığı eylemde basın açıklamasını İstanbul Üniversitesi öğrencisi Eren Can gerçekleştirdi.

Can, yaptığı açıklamada, İstanbul Üniversitesi’nde anti demokratik uygulamaların, soruşturmaların ve cezaların devam ettiğini söyledi. Yeni dönemin başladığı ilk gün İÜ’nün yine onlarca öğrenciye ceza verdiğini, yaz boyunca hiçbir işlem yapmayan İÜ yönetiminin okulun açılmasıyla cezaları açıklamaya başladığını söyledi. Can, 50’den fazla öğrencinin iki hafta ile dört dönem arasında değişen, toplamda 30 döneme yakın uzaklaştırma cezası aldıkları bilgisini verdi.

Toplamda 54 öğrencinin 14 yıl 9 ay uzaklaştırma cezası aldığını belirtti.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi. Ceza alan öğrencilerden birinin velisinin yaptığı konuşmada ise soruşturma ve cezalara üzülmünün yanında duyulan öfke de dile getirildi.

Eğitimin amacının, sorgulayan, düşüncelerini özgürce ifade eden öğrenci yetiştirmek olması gerektiğini ifade eden öğrenci velisi, bunun insan haklarına, ahlaka, usule ve yasaya aykırı olduğunu söyledi.

Ceza alan öğrencilerin yaptığı konuşmaların ardından eylem son buldu.

Eylemin sonunda, 6 Kasım 2009 tarihine kadar sabah saat 09.00 – 14.00 arasında oturma eylemlerinin süreceği ve temsili çadır kurulacağı ifade edildi. 15 Ekim Perşembe günü İÜ Siyasal Bilimler Fakültesi Öğretim Görevlisi Yard. Doç. Dr. Sezai Temilli’nin kapı önünde ‘demokrasi’ dersi vereceği, 16 Ekim Cuma günü ise cezalara ilişkin meydana bir tiyatro oyunu sergileneceği duyuruldu.

Eylem boyunca, “Fermanları yaktık geri dönüş yok!”, “YÖK gitsin biz kalıyoruz!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Eğitim hakkımız engellenemez!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

KTÜ’de YÖK toplantısına protesto

KTÜ Öğrenci Kolektifleri üyeleri 8 Ekim günü, Karadeniz Teknik Üniversitesi’nde (KTÜ) toplanan YÖK Genel Kurulu’nu protesto etti.

Toplantının yapılacağı KTÜ içindeki Osman Turan Kültür Merkezi’ne öğrenciler alınmazken, yoğun “güvenlik” önlemlerinin alındığı KTÜ’de sivil polisler ve özel güvenlik birimleri daha protesto başlamadan öğrencilere saldırdı.

Öğrenci Kolektifi üyeleri saldırılara rağmen basın açıklamasını gerçekleştirerek, özgürlüğün, bilimin ve öğrencilerin içeride olması gerektiğini söylediler.

Gaziantep Üniversitesi’nde faşist saldırı

Gaziantep Üniversitesi’nin akademik yıl açılışında Genç-Sen’li öğrencilere faşistler saldırdı. Atatürk Kültür Merkezi’nde gerçekleştirilen açılışa Maliye Bakanı Bakan Mehmet Şimşek, THY Genel Müdürü Temel Kotil ve Gaziantep Valisi katıldı.

Törene katılan Maliye Bakanı Mehmet Şimşek konuşmasını yapmak üzere kürsüye geldiğinde, kültür merkezi kapısının önünde bekleyen Genç-Sen üyesi öğrenciler salona girmek istedi. ÖGB ve polisler öğrencilerin içeriye girmesine engel oldu.

Şimşek’in salondan ayrılmasının ardından yemekhane önünde bekleyen faşistler, yemek yiyen Genç-Sen’li öğrencileri beklemeye başladı. Şimşek’in ardından yemekhaneden çıkan Genç-Sen’lilere saldıran faşistler, daha sonra kampüs içerisine doğru kaçtılar.

Genç-Sen’li öğrencilere müdahale eden ÖGB’ler ise faşistlerin kaçmasına gözyumdu. Kaçanların ellerinde satır ve bıçakların olduğunu söyleyen Genç-Sen’liler, amaçlarının salona girip üniversite gençliğinin sorunlarını dile getirmek ve harç parası yüzünden üniversitelere kayıt yaptıramayan binlerce öğrencinin durumunu anlatmak olduğunu söyledi.

Trakya Üniversitesi’nde Parasız Eğitim İstiyoruz Platformu kuruldu!

Bu yıl da üniversiteler birçok sorunla eğitim-öğretim hayatına başladı.

Trakya Üniversitesi’ndeki sorunlara müdahale edebilmek bu çerçevede üniversitede de politik bir atmosfer ve hareketlilik yaratmak hedefiyle Trakya Üniversitesi’nde bulunan ilerici, devrimci, yurtsever ve demokrat öğrenciler bir araya gelerek **Parasız Eğitim İstiyoruz Platformu**’nu kurdular.

Ekim Gençliği, TÜÖD, Devrimci Gençlik Birliği, Edirne Gençlik Derneği, Edirne Demokratik Haklar ve Kültür Sanat Derneği, Gençlik Muhalefeti, Emek Gençliği, TÖK tarafından kurulan platforma, Eğitim-Sen her türlü desteği sağlayacağını açıkladı.

Platformu kamuoyuna deklare etmek için 12 Ekim günü Ayşe Kadın Yerleşkesi önünde platform bileşenleri tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada platformun kurulduğu ve yaşanan sorunlara karşı her alanda kararlı bir mücadele içerisinde olunacağı ifade edildi.

Eylemde sık sık “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!” sloganları atıldı. Yaklaşık 25 kişinin katıldığı eyleme Eğitim-Sen de destek verdi.

Ekim Gençliği / Edirne

İstanbul Üniversitesi’nde faşist saldırı!

İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi’ne 12 Ekim günü faşist bir saldırı gerçekleşti.

Yaklaşık 10 kişilik faşist grup, kulüplerde kimsenin kalmadığı bir saatte saldırdılar.

Faşistler, ÖKM’nin çevresinde asılı olan kulüp afişlerini indirdiler, fakültelere girerek slogan attılar.

13 Ekim günü İÜ’de faşist saldırılar devam etti. ÖKM’ye gelen faşistler yine saldırı girişiminde bulundular. Ancak kalabalık bir şekilde içeriden çıkan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler saldırıyı püskürttüler. Faşistlerin kaçması üzerine, devrimci, demokrat yurtsever öğrenciler bir müddet faşistlerin peşinden gittiler. Daha sonra faşistlerin bir kısmı karakola sığındı. Ayrıca faşistlerden bazıları kaçarken bellerinde sakladıkları satırları gösterdiler.

Daha sonra Kürtçe “Beyazıt faşizme mezar olacak!” sloganlarıyla ÖKM’ye gelen öğrencilerle birlikte okuldan toplu çıkış yapıldı. Yaşanan olaylarda hiç kimse yaralanmazken, faşistlerden birinin kaçarken atılan taşlardan kafasına darbe aldığı öğrenildi.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

İMF-Dünya Bankası'nın İstanbul kararları: Tehdit, soygun, şantaj ve yeni imaj

Volkan Yaraşır

Dünya Bankası ve IMF'nin yıllık genel kurul toplantısı İstanbul'da yapıldı. Toplantı sonucunda alınan kararlar uluslararası sermayenin yeni yol haritasını ortaya koydu. Aslında İstanbul Kararları, G-20 zirvesinde alınan kararların bir teyidi niteliği taşıdı. G-20'nin hedefleriyle uyumlu ekonomik politikalar belirlendi.

G-20 zirvesinin gündemi “küresel krizden çıkış, küresel ekonomik sürecin iyi yönetilmesi, ekonomide canlanma belirtilerinin desteklenmesi ve olası yeni krizlerin önlenmesi için ekonominin dengeli bir yapıya bürünmesi” gibi maddelerden oluşmuştu.

İMF-Dünya Bankası'nın İstanbul toplantısı en başta bir imaj yenileme “operasyonu” oldu. Kapitalist krizi öngöremeyen, yıkıcı sonuçları karşısında, aciz kalan ve önlem alamayan IMF ve Dünya Bankası, uluslararası alanda teşhir olmuş ve ciddi itibar kaybına uğramıştı. Bu toplantıda bir nevi iade-i itibar elde edilmeye çalışıldı ve herşeye rağmen vazgeçilmezlik vurgusu yapılarak, imaj tazelendi. Uluslararası medya konsantre bir dezenformasyon işlevi görüp, IMF'nin “değişen yüzünü” ve “reformcu yönünü” göstermeye çalıştı. Daha toplantının başında IMF Başkanı Dominique Strauss-Kahn 2010 yılında 90 milyon insanın yoğun bir yoksulluk yaşayacağını, işsizliğin artacağını, eğer krizde viraj alınmazsa, 3. dünya ülkelerinde savaşların kaçınılmazlığından bahsetmesi IMF'nin tırnak içindeki gerçekliğinin ifadesi oldu. Dünya Bankası Başkanı Robert Zoellick'in 2010 yılında 59 milyon kişinin işsiz kalacağı açıklaması, Dominique Strauss-Kahn'ın sözlerini tamamlayıcı içerikteydi. Bu iki emperyalist örgüt çıplak durumu ortaya koyuyor. Yapılması gerekenlerin altını çiziyor ve bir toparlanma sürecine girildiğine vurgu yapıyordu. Ama öte yandan küresel bankacılık sisteminde kayıpların 4.5 trilyon dolara ulaşmasına ve başta ABD olmak üzere metropollerdeki işsizliğin hızla artmasına ve kronik bir hal almasına, üretimde ve ticarete görülen hızlı deformasyonlara somut çözümler getiremiyordu.

Toplantı sonucunda alınan kararlarda, küresel krizden çıkış işaretlerinin doğmasına rağmen, risklerin halen varlığını koruduğu vurgulandı. Krizden çıkış için en başta ülkeler arası işbirliği ve uyumun gerekliliğinin altı çizildi. Gelişmekte olan ülkelerin, ekonominin toparlanmasının lokomotif olacağı vurgulandı. Hükümetlerin ekonomiyi canlandırıcı paketlerini vaktinden önce geri çekmemeleri ve küresel talep eksikliğine karşı devlet harcamalarının gerekliliği belirtildi. Ayrıca finans sisteminin etkin denetiminin zarureti üzerinde duruldu.

Bir reform ve değişim şeklinde deklare edilen bu kararlar özünde uluslararası sermayenin yeni saldırı politikalarını içermektedir.

Teknik bir tanımla küresel talep eksikliğini aşmak için devlet harcamalarının yapılması kararı, özünde krizin yükünün emekçileri üzerinden çıkarılmasından başka anlam taşımamaktadır. Bugüne kadar aynı örgütlerin ekonomide devletin rolüne ve devlet harcamalarına yönelik kullandığı lanetleyici ifadeleri terk etmesi ilginçtir. 2008'de başlayan krizle birlikte sermaye, devleti aktif göreve çağırmıştır. Bu durum devletin sermayenin hem dostu, hem de uşağı olduğunun somut göstergesidir. Ayrıca IMF ve Dünya Bankası vereceği kredinin koşullarını, sermayenin

hareketini engelleyen her türlü gelişmenin önlenmesi üzerine kurmuştur. Bunun anlamı sınıfın her düzeydeki örgütlülüğünün dağıtılması, işten atılmaların kolaylaştırılması ve güvencesizliğin sistemleştirilmesidir. Geçen hafta yine İstanbul'da yapılan değişik dünya sendikal örgütlerinin katıldığı, güvencesizlik ve düzensiz çalışmaya karşı uluslararası çapta yürütülen kampanyanın Türkiye ayağı toplantısında, IMF ve Dünya Bankası politikalarının işçileri tehdit ettiği, güvencesizliği bir kural haline getirdiği ve bu yönde hükümetleri, yeni baskı yasalarının çıkartılması için yönlendirdiği açıklandı. En çarpıcı örnek olarak da Ruanda gösterildi. Sınıfı sosyal bir enkaz haline getiren ve para-militer güçlerin saldırısını doğallaştıran IMF ve Dünya Bankası'nın değişen yüzüydü.

Türkiye'de özellikle Hak-İş'in IMF ve Dünya Bankası'nın reformculuğunu “keşfetmesi” ve toplantılarına katılması son derece trajik bir gelişme oldu. Türkiye'deki sendikal yapıların korporatist ve bürokratik karakterinin açıkça dışavurumuydu. Salazar

faşizminin korporatist devlet modelindeki gibi sermaye devlet ve sendika arasındaki organik ilişkisinin somut bir göstergesiydi.

Ayrıca İstanbul kararlarında finansal sistemin sıkı denetimine vurgu yapılsa da, bu kararın kendisi de kapitalist kriz gerçekliğinin nedenlerini ve sonuçlarını anlamaktan uzaktır.

Kapitalizmin temel çelişkisinden kaynaklanan, değişim değeri alanının özerklik kazanması ve kendi kendine hareket eden, bir spekülasyon sermaye heyulasına dönüşmesi öyle bir aşamaya ulaşmıştır ki, bu sürecin ulusal sınırlamalara tahammülü olamaz. Kısaca kapitalizmde kriz ontolojiktir ve onun doğasındadır. Özetleyecek olursak İstanbul Kararları, bir yandan IMF ve Dünya Bankası'nın oluşturmaya çalıştığı yeni imaja hizmet etmiştir. Bu imaj, her şeye rağmen kapitalizmsiz olmaz imajıdır. Öte yandan yine bu kararlar dünya halklarına yönelik bir soygun reçetesidir. İşçi sınıfı ve emekçilere düşen görev ise kapitalizme karşı, her sokağı, her fabrikayı isyan odağına dönüştürmektir.

Hikmet Kıvılcımlı mezarı başında anıldı!

Hikmet Kıvılcımlı ölümünün 38. yılında Topkapı'da bulunan mezarı başında anıldı. Vedat Türkali'nin çağrısıyla bir araya gelen parti ve kurumlar ile SODAP, Kıvılcımlı'nın mezarı başında ayrı ayrı anma etkinlikleri gerçekleştirdiler.

Kıvılcımlı bugüne ışık tutan devrimcidir!

Vedat Türkali'nin çağrısıyla bir araya gelen Sosyal İnsan Yayınları, Sosyalist Dayanışma Platformu, Toplumsal Özgürlük Platformu, 14 Mayıs Platformu, Demokratik Toplum Partisi, Emekçi Hareket Partisi, Halkevleri, İşçi Kardeşliği Partisi, Özgürlük ve Dayanışma Partisi, Özgürlükçü Sol Hareket, Sosyalist Demokrasi Kolektifi, Sosyalist Demokrasi Partisi, Sosyalist Emek Hareketi, Sosyalist Parti, Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Gerçeği pankartı açarak Kıvılcımlı'nın mezarı başına kadar sloganlarla yürüdüler.

Eylemde, “Devrimci adanmış bir ömür... Dr. Hikmet Kıvılcımlı sosyalizm mücadelemizde yaşıyor” pankartı ve devrimci önderlerin resimleri taşındı.

Yapılan konuşmalarının ardından anma sona erdi.

SODAP Kıvılcımlı'yı andı

Hikmet Kıvılcımlı'yı mezarı başında anan bir diğer grup ise SODAP oldu.

“Varlığın varlığımızı yarattı Varlığımız fırtınalar koparacak Gelecek direnişte, gelecek partide / SODAP” pankartının ve Kıvılcımlı'nın resimlerinin taşındığı anmada SODAP adına Muzaffer Kaya bir konuşma gerçekleştirdi.

Kıvılcımlı'nın, hayatının sonuna kadar sosyalizm mücadelesini yürüttüğünü belirten Kaya, ardında onlarca eser ve direniş bıraktığını vurguladı.

Eyleme EHP ve Teori ve Politika da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Necdet Adalı anıldı

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin ardından idam edilerek katledilen ilk devrimci olan Necdet Adalı 8 Ekim günü Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda bulunan mezarı başında anıldı.

SDP, Sosyalist Parti, ESP, 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği ve Devrimci 78'liler Federasyonu tarafından düzenlenen anma Karşıyaka Mezarlığı önünde “Kurtuluş savaşçıları ölümsüzdür” pankartının açılmasıyla başladı.

Adalı'nın mezarına yapılan yürüyüş sırasında “Necdet Adalı ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları atılırken yürüyüşün ardından Adalı'nın mezarı başında konuşmalar yapıldı.

Mezar başında SDP, Sosyalist Parti ve 78'liler Federasyonu adına yapılan konuşmalarda Necdet Adalı'nın 12 Eylül darbesinin ardından idam edilen ilk devrimci olduğu ve devrimci kimliğiyle kendinden sonra gelen devrimcilere bıraktığı mirasın önemine değinildi. 12 Eylül darbecilerinin yargılanması istendi.

Anma sırasında Adalı'nın mezarına karanfiller bırakıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Türkiye-Ermenistan arasında protokol imzalandı...

Emperyalistlerin Kafkasya'daki nüfus mücadelesinde geçici denge

Türkiye'nin iç politikasına olduğu kadar dış politikasına da Amerika'nın bölgesel hesapları yön vermektedir. ABD, emperyalist hesapları gereği Türk sermaye devletine saldırganlık politikalarında aktif destek ve taşeronluk rolü biçmektedir. Bu rol, dışarda emperyalist saldırı ve savaşlarda ABD'nin tam hizmetinde olmayı gerektirmektedir.

ABD, bölgesel hegemonya mücadelesinde yeni bir stratejik yönelime girmiştir ve bu yönelimde Türk sermaye devletine de özel bir misyon biçmiştir. Bu özel misyon gereği içerde Kürt sorununda Amerikancı çözüm doğrultusunda "Kürt açılımı" gündemleştirilmekte, dış politikanın Kafkasya ayağında ise Ermenistan-Türkiye ilişkileri çerçevesinde atılacak adımlar gündeme getirilmektedir.

Son dönemde Türkiye'nin, Ermenistan, Rusya ve Azerbaycan ile geliştirdiği ilişkiler, imzalanan protokoller, artan ziyaretler ve oluşturulan diplomasi trafiği ABD emperyalizminin Kafkasya üzerinden Türk devletine biçtiği teşoronluk hizmetinin gerekleri arasındadır.

ABD, Kafkaslar'daki nüfusunu artırmak ve egemenliğini sağlamlaştırmak istemektedir. Bunu da Rusya ile yakın ilişkiler kuran Ermenistan'ı Türkiye üzerinden kendine yakınlaştırmak yapmak istemektedir. ABD için önemli olan ne Kürt sorunu ne de Ermenistan-Türkiye ilişkileridir. O, bölgeyi kendisi için güvenli ve denetimi altında bir enerji koridoru haline getirmek istemektedir. Bunun için Kafkasya'daki ülkeler arası ilişkileri kendi çıkarları doğrultusunda dizayn etmeye çalışmaktadır.

Bilindiği gibi Ermenistan-Türkiye ilişkilerinde herhangi bir yakınlaşma Azerbaycan ve Türkiye ilişkilerinde gerilime konu olmaktadır. Karabağ sorunu üzerinden Azerbaycan'a hamilik yapmaya çalışan, "iki devlet tek millet" gerici söylemiyle yaklaşan Türk sermaye devleti, Azerbaycan ile girdiği ekonomik ilişkiler gereği arasını bozmak istememektedir.

Türkiye-Azerbaycan arasında geçiş sağlayan petrol boru hattının yanısıra Temmuz ayında imzalanan Nabucco doğalgaz anlaşması, iki ülke arasındaki ilişkileri güçlendirmiştir. Ancak anlaşma sadece bu iki ülkeyi değil Avrupa'yı ve ABD'yi de yakından ilgilendirmektedir. Zira Türkiye, Bulgaristan, Romanya, Macaristan ve Avusturya güzergahını izleyecek boru hattının Hazar denizindeki doğal gaz kaynaklarını Avrupa'ya taşıması öngörülmüyor. Böylece Avrupa'nın Rusya'ya doğalgaz bağımlılığı azaltılmış olacak. Rusya'nın bölgedeki gücünü geriletmek isteyen ABD için anlaşmanın bu açıdan ayrı bir anlamı da bulunmaktadır.

ABD, bölgeye yönelik hesapları gereği Rusya ile yakın ilişkiler kuran Ermenistan'ı denetim altına almak istiyor. ABD'nin, Türkiye-Ermenistan ilişkileri için çizdiği "yol haritası" doğrultusunda son dönemde yakınlaşan iki ülke 10 Ekim'de bir protokol daha imzaladı. Protokol her iki ülkenin meclisinde görüşülecek, onay görürse protokol yürürlüğe girecek. Protokole göre, yürürlüğe girmesinden itibaren iki ay içerisinde ortak sınırlar açılacak. Her iki ülkenin dışişleri bakanlıkları düzenli siyasi istişare

gerçekleştirecek ve mevcut sorunların tanımlanmasına ve tavsiyelerde bulunulmasına yönelik olarak, tarihsel kaynak ve arşivlerin "tarafsız bilimsel" incelemesini de içerecek şekilde bir diyalog uygulanması için çaba gösterilecek. İki ülke arasında mevcut ulaştırma, iletişim, enerji altyapısı ve şebekelerinden en iyi şekilde istifade edilmesi ve bu yönde tedbirler alınması da protokol maddeleri arasında bulunuyor. Protokolün yükümlülüklerinin uygulanması için de ayrı alt komisyonları kapsayan hükümetler arası ikili bir komisyon oluşturulacak.

ABD'nin denetiminde gerçekleşen Türkiye-Ermenistan yakınlaşmasından rahatsız olacak ülkelerden birisi de Rusya'dır. Rusya, ABD'nin Kafkasya üzerindeki hesaplarını görmekte, Türkiye üzerinden Gürcistan ve Ermenistan'ı yanına çekerek Rusya'nın bölgedeki etkisini zayıflatmaya çalıştığını bilmektedir. Ancak bu anlamda Rusya'nın eli güçlüdür. Zira Ermenistan'ın stratejik altyapısı, elektrik şebekesi, nükleer enerji santrali, demiryolu sistemleri Rusya'nın elinde bulunmaktadır.

Kısa bir süre önce Gürcistan gerilimi üzerinden Rusya ile ABD arasında yaşanan gerginlik tırmanmış, Rusya'nın cepheden tutum alması üzerine ABD geri adım atmak zorunda kalmıştı. Rusya şimdi Türkiye-Ermenistan yakınlaşmasını kendi lehine kullanmaya çalışmaktadır. Rusya, Türkiye-Ermenistan yakınlaşmasıyla Gürcistan'ın stratejik değerinin düşmesini kendi çıkarlarına uygun görmektedir.

Emperyalistler arası hegemonik güç dengelerindeki değişim, Avrupa'nın da Kafkasya'daki gelişmeleri yakından izlemesini gerektirmektedir. Türkiye-Ermenistan ilişkilerinin geliştirilmesinde özellikle BM, AGİT, Avrupa Konseyi, Avrupa-Atlantik İşbirliği Konseyi ve KEİ'nin de destek verecek olması bunun bir göstergesidir.

Görünen o ki emperyalistler güçler, Kafkasya'daki gelişmelere kendi çıkarları doğrultusunda yön verebilmek amacıyla sürecin parçası olmakta ve gelişmeleri izlemeye devam etmektedirler. Bölgenin zengin enerji kaynakları, hassas dengenin geçici olmaya mahkum olduğunu göstermektedir.

Emek örgütlerinden kampanya

Asya, Avrupa ve Amerika'dan onlarca ülkenin emek örgütleri 7 Ekim günü Asya Asgari Ücret Kampanyası başlattı. Kampanyayla, Asya'daki giyim işçilerinin ücretlerinin ve çalışma standartlarının düzeltilmesi için ortak bir asgari ücret talep ediliyor.

Asya Asgari Ücret, Asya'nın önemli giysi üreticisi ülkelerinde resmi para birimlerine göre (Hindistan, Bangladeş, Kamboçya, Endonezya, Sri Lanka, Tayland, Çin ve Hong Kong) kolaylıkla değiştirebilecek bir asgari ücret belirlendi.

Asya Asgari Ücret nedir?

Asya Asgari Ücret, "4 kişilik bir ailenin (2 yetişkin, 2 çocuk) geçimini sağlayabilmek için bir kişinin haftada maksimum 48 saat çalışarak (fazla mesai, diğer ikramiyeler ve izinler dışta tutularak) elde ettiği geliri temel alıyor. Buna göre asgari ücret ile yiyecek, sağlık, ev giderleri, kıyafet, çocuk bakımı, ulaşım, yakacak ve eğitim masraflarının karşılanabilmesi gerekiyor.

Her ülkenin para birimine uyarlanabilecek şekilde Dünya Bankası'nın "satın alma gücü paritesi" kullanılarak belirlenen standart ücretle Asya'daki giysi üretimi yapan tüm ülkelerde işçilerin aynı miktarda alım gücüne sahip olabilmeleri ve hizmetlerden eşit derecede yararlanabilmeleri hedefleniyor.

Buna göre, 2009 yılı için Asya Asgari Ücret 475 dolar olarak belirlendi.

Gine'de cuntacılar protesto

Afrika ülkesi Gine'de cuntacı lider Dadis Camara'nın başkanlık seçimlerine aday olacağının öğrenilmesi üzerine 28 Eylül günü yapılan eylemlerde polis ve asker darbe karşıtlarına ateş açmış, çıkan çatışmalarda 150'nin üzerinde insan ölmüştü.

Gine'deki sendikalar ölümleri protesto etmek için 20 ve 21 Ekim tarihlerinde tüm işçi ve emekçilere işe gitmeme çağrısında bulundu.

Sendikalar işe gitmeme eylemini genel grev olarak değil daha çok ölenlerin yasını tutmak ve saldırıları protesto etmek (işçiler işe gitmeyecekler ancak sokağa çıkıp herhangi bir eylem yapmayacaklar) için yapmayı planlıyor.

Ayrıca, sendikaların bu eylemlerinin Dadis Camara'nın seçimlere aday olmaması için cunta yönetimi üzerinde baskı oluşturacağı da düşünülüyor.

Dünyada grev hazırlıkları

Piraeus Limanı'nda işçiler "Greve devam" dedi!

Yunanistan'ın Piraeus Limanı'nda çalışan işçiler konteynır terminalinin yönetiminin bir Çin şirketine verilmesine karşı başlattıkları grevin sürdürülmesine karar verdi.

Yunanistan'daki seçimlerin ardından göreve yeni başlayan Ekonomi Bakanı Luka Katsela 13 Ekim günü liman ve gemicilik şirketlerinin yetkilileriyle bir görüşme yaptı. Liman işçileri ise Cosco şirketiyle yapılan sözleşmenin bir an önce iptal edilmesi için greve devam edeceklerini açıkladı.

Grev 10 gün önce başlatılmış ve yaklaşık 400 bin kargonun limana giriş-çıkışını engellemiştir.

OMYLE sendikası, Yunanistan ve Doğu Akdeniz'in önemli limanlarından olan Piraeus Limanı'nın satılmasının ekonomi ve işçiler için bir felaket olacağını söyledi. Sendika yetkilileri dünkü görüşmelerin ardından yaptığı açıklamada işçilerin "Zafere ulaşana dek" grevi sürdürmeye hazır oldukları uyarısında bulundu. Sendika, seçimlerden önce limanın satışına karşı çıkan yeni hükümeti "acil ve etkili" önlemler almaya çağırıyor.

Kıbrıs

Kıbrıs Rum Kesimi'nin ulusal havayolu Cyprus Airways işçilerini temsil eden 5 sendikası greve hazırlanıyor.

Eurocyprria'da ayrı bir fizibilite çalışması yapılması talebi hükümet tarafından kabul edilmezse sendikalar Cyprus Airways'te grev yapılacağını duyurdu.

Sendika temsilcisi işçilerin öncelikle fizibilite çalışması yapılmadan hükümetin Eurocyprria'ya daha fazla para aktarıyor olmasına karşı olduklarını söyledi.

Sendika temsilcisi ayrıca Cyprus Airways ve Eurocyprria'nın her ikisinin de uçuş yapmasının iki şirketin işçilerine de zarar vereceğini ifade etti.

Nijerya'da dayanışma grevi

Nijerya İşçi Kongresi (NLC), haftalardır grevde olan öğretmenler ve doktorlarla dayanışmak için grev hazırlıkları yaptıklarını açıkladı.

NLC, zam ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle haftalar önce greve çıkan öğretmenlerin ve doktorların talepleri 1 hafta içerisinde kabul edilmezse işçileri dayanışma grevine çağıracağını söyledi.

Yapılacak grevle hükümet üzerinde baskı oluşturulması planlanıyor.

Bulgaristan

Demiryolu İşçileri Sendikası Başkanı Maria Kalcheva, Varna demiryollarında çalışan işçilerin greve hazır olduklarını açıkladı.

İşçilerin talep listesi oluşturduklarını söyleyen Kalcheva, ücretlerinin ödenmemesinin ve işten atmaların sektörde yaşanan en önemli sorunlar olduğu ifade etti.

Kalcheva, yönetimle görüşmelerin hala sürdüğünü, eğer anlaşmaya varılamazsa Varna'da çalışan demiryolu işçilerinin grev yapacağını duyurdu.

Kanada

Toronto Halk Kütüphanesi'nde çalışan kütüphane görevlileri %86 oyla grev kararı aldı.

Yeni bir sözleşmenin yapılmasına ilişkin görüşmelerden sonuç alınmadığı taktirde kütüphane görevlileri grev yapacaklar.

Kanada Kamu Çalışanları Sendikası'nda örgütlü

kütüphane çalışanlarının yarısı yarı zamanlı çalışıyor ve tam zamanlı çalışanlara göre sosyal yardımlardan çok daha az yararlanabiliyor. Sendika sözcüsü O'Reilly, kütüphane yetkililerinin self-kontrol teknolojisine harcadığı masrafları işçilerin üzerinden çıkardığını söylüyor.

İngiltere

İngiltere'de posta çalışanları çalışma koşulları ve maaşlar için ülke çapında grev hazırlıkları yapıyor.

Posta çalışanlarının ilk grevinin 19 Ekim'de yapılması planlanıyor.

Greve 120 bin işçinin tamamının katılabileceği ya da teslimat ve sınıflandırma gibi bölümlerden işçi grupları için farklı günlerde yapılması üzere çeşitli eylem programının çıkarılabileceği söyleniyor.

Nobel Barış Ödülü Obama'ya verildi...

2009 yılı Nobel Barış Ödülü'nün sahibi, dünyanın birçok ülkesinde imza attığı işgaller ve kanlı katliamlarla özdeşleşen Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkanı Barack Obama oldu.

Norveç Nobel Komitesi'nden yapılan açıklamada, 10 milyon İsveç kronu değerindeki ödülün Obama'ya verilme gerekçesi "uluslararası diplomasiyi ve halklar arasındaki işbirliğini güçlendirme konusundaki olağanüstü çabaları" olarak açıklandı.

Komitenin açıklamasında, Obama'nın nükleer silahsız bir dünya için çalışması ve vizyonuna özel önem verildiği belirtildi ve "Obama, başkan olarak uluslararası siyasette yeni bir hava yarattı. Çok taraflı diplomasi, BM ve diğer uluslararası kuruluşların oynayabileceği role vurguyla, merkezi konumunu yeniden kazandı" denildi.

Emperyalist işgallere, katliamlara verilen barış ödülü

Obama'ya biçilen misyon ile emperyalist tekeller Amerika'nın Bush döneminden kalma olumsuz imajını düzeltme niyetindeler. Nitekim özellikle Obama'nın başkanlığa seçildiği ilk dönemlerde yaratılmak istenen yanılsamanın karşılık bulduğunu da söyleyebiliriz. Fakat çok geçmeden, Obama başkanlığındaki ABD'nin de aynı emperyalist politikaları sürdürdüğünü görmüş olduk. Başkanından bağımsız olarak ABD, işgal, savaş, yıkım, sömürü ve barbarlıkla özdeşleştiği ölçüde Obama'nın da ABD'nin bunların zeminini hazırlayan politikalarını sürdürmekten başka bir şansı yoktur. Nobel Barış Ödülü de işte adı barbarlıkla anılan ABD politikalarının uygulayıcısına verilmiştir.

Emperyalizmin "barış" anlayışı

Obama'nın seçim döneminde Irak'taki işgali sonlandırma yönlü açıklamaları boşa düştü. İşbirlikçi rejimi siyasi ve ekonomik anlamda kontrol edebilecek mekanizmalar yaratılamadığı için fiili olarak dahi Irak'tan çekilme sağlanamadı. Önce ertelendi, ardında da muğlak bir tarihe bırakıldı. Obama'ya verilen ödülün ilk nedeni de işgalle beraber Irak'ı cehenneme çevirmesi olmalı.

Afganistan işgali de hala devam ediyor. Terör demagogisi ile işgal edilen Afganistan'da halk sefalet içerisinde yaşıyor. Her gün ölüm haberlerinin geldiği Afganistan, Amerikan emperyalizmi için bir bataklık halini almış olsa da, ABD ek asker talebinde bulunuyor ve buradan çekilmeyeceğini net bir tutumla ortaya koyuyor. Ve ezilen halklara barbarca saldıran ve işgali destekleyen Obama'ya barış ödülü veriliyor.

Halklar arasındaki işbirliğinin güçlendirilmesinden; Siyonist İsrail rejiminin kollarına ve desteklenmesi bunun yanında ise Filistin'in baskı altında tutulması anlaşılıyor ise Obama'ya verilen ödül yerini bulmuş demektir.

Filistin ve İsrail görüşmelerinde, siyonist rejimi himaye eden Obama, Filistin topraklarının gaspedilmesi anlamına gelen ve sistematikleşmiş bir hal alan Yahudi yerleşimlerinin inşasına tutum almıyor.

Savaş suçu işleyen İsrail'i kınamıyor, Filistin halkının katledilmesine ses çıkarmıyor...

Dahası, Obama yönetimi İsrail'e sağladığı silah desteği ile katliamlara ortak oluyor. İsrail'e en gelişmiş silahları tedarik eden ve Ortadoğu'nun kan gölüne dönmesine sebep olan ABD'nin başkanına barış ödülü veriliyor.

Burjuvazi Obama'ya barış ödülü verse de ezilen halklar için Obama savaş ve barbarlık ile özdeşleşmiştir. Ve hiçbir ödül Obama ve onun şahsında emperyalizmin maskesinin düşmesini engelleyemeyecektir.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemlerinden...

İran'da işçiler açlık grevinde

İran İslam Cumhuriyeti Erak Pars Vagon Sanayi Şirketi'nde çalışan 1,700 işçücretlerinin ödenmemesini protesto etmek için açlık grevine başladı. Bu grevle birlikte işçiler 2009 yılı içerisinde 9. eylemlerini gerçekleştirmiş oldular.

İşçiler, talepleri karşılanmazsa Erak şehrine giriş yolunu kapatacaklarını söylediler.

Müslüman İşçiler Birliği Başkan Yardımcısı Muhammet Rıza Madahi, işçilerin 75 günlük maaşlarının, emeklilik ücretlerinin ve sosyal yardımlarının ödenmemesi gerekçesiyle greve çıktığını söyledi.

İşçiler, talepleri karşılanana kadar açlık grevini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Güvencesiz çalışmaya karşı metal işçileri sokaklardaydı!

3-10 Ekim Dünya Güvencesiz Çalışmaya Karşı Mücadele Haftası kapsamında çeşitli ülkelerden binlerce metal işçisi alanlara çıktı.

Bulgaristan'da Metal İşçileri Sendikası 30 Eylül-4 Ekim tarihleri arasında güvencesiz çalışmayı konu alan Ulusal Metal İşçileri Spor Oyunları'nı düzenlediler.

Almanya'da IG Metal'den 15 bin stajyer, üzerlerinde, gelecekte beklentilerinin yazılı olduğu kartlar olan balonları gökyüzüne gönderdi. Genç işçilerin dilekleri arasında iş aramak, maaş almadan çalışmak, düşük ücret, sabit dönem sözleşmeleri gibi sorunların olmadığı bir dünya vardı.

Macaristan'da 7 Ekim günü 12 kentte flashmob eylemleri yapıldı. Renkli eylemleriyle işçiler medyanın ilgisini çekti.

Endonezya'da IMF'ye (Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu) bağlı bir sendika 8 Ekim günü güvencesiz çalışmaya karşı 6 binin üzerinde kişinin katıldığı bir eylem örgütledi.

Güney Afrika'da, Güney Afrika Ulusal Metal İşçileri Sendikası (NUMSA) 7 Ekim'de "Bizler köleliğe karşı savaştık, işçi simsarlığı da bundan farklı değil" yazılı dövizler taşıyarak eylem yaptı.

İsviçre'de, Tayland'ta ve Türkiye'de de IMF temsilcilerinin katıldığı çeşitli etkinlik ve eylemlerle güvencesiz çalışma koşulları protesto edildi.

Almanya kitlesel gösteriler

Almanya'da banka çalışanları Bundesbank'ın şubelerinin yarısının kapatılması planlarını Frankfurt sokaklarında kitlesel bir şekilde protesto ettiler.

1,400 banka çalışanı 13 Ekim günü yaptıkları eylemle bankanın tarihindeki en büyük protesto eylemini gerçekleştirmiş oldular.

İşçiler, ıslıklarıyla, davullarıyla, sirenleriyle

Bundesbank'ın Frankfurt'taki şubesi önünde toplanarak kitlesel ve ses getiren bir eylem yaptı.

Bundesbank geçen ay 2012 yılına kadar 47 şubeden 14'ünün, 2015 yılına kadar ise 9 şubenin daha kapatılacağını duyurmuştu.

Dresden, Bremen ve Aachen şehirlerindeki şubelerin kapatılması 300 işçinin işini kaybetmesine, 500 işçinin ise başka şubelere gönderilmesine neden olacak.

Opel'de anlaşma sağlanamadı...

İspanya İşçi Sendikaları Salı günü yaptıkları açıklamada araba parçası üreten Kanada şirketi Magna'yla (MGa.TO) İspanya'daki Opel fabrikasına ilişkin yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamadığını söyledi.

Opel İspanya'nın işçi komitesi başkanı Juan Arceiz "Görüşmeler herhangi bir anlaşmaya varılmadan sonlandı" dedi.

Sendika başkanları bir süredir hükümetle ve Madrid'teki Magna temsilcileriyle görüşmeler yapıyordu.

Figueruelas kentinde bulunan Opel İspanya fabrikasında şu an 7,500 işçi çalışıyor. Fabrikayı satın almayı planlayan Magna şirketi ise yaklaşık 1,500 işçinin işine son vermek istiyor.

Şirket bir süre önce de Avrupa'da 10,500 işçinin işine son vermeyi planladığını duyurmuştu.

Kamboçya'da kötü çalışma koşulları

Kamboçya'nın Phnom Penh şehrinde bulunan Willbes Kamboçya Ltd. giyim fabrikasında çalışan 500'ün üzerinde işçi Pazartesi günü baygınlık geçirdi.

Kamboçya Krallığı Bağımsız İşçi Sendikası başkanı yaptığı açıklamada işçilerin fabrikada kullanılan kimyasal sprey yüzünden bayıldığını söyledi.

Yapılan açıklamada giysileri sağlamaştırmaya yarayan kimyasal spreyin kullanılması için Cumartesi günü fabrikanın kapatıldığı ve bu yüzden işçilerin bayıldığı ifade edildi.

Çevre ve Çalışma Bakanlığı'ndan yetkililerin yaptığı araştırmada 2,500 işçinin çalıştığı fabrikada yeterince havalandırılma yapılmadığı kaydedildi.

Kore'de hükümet karşıtı gösterilere katılan işçiler işten atıldı

Kore'de Temmuz ayında yapılan hükümet karşıtı eylemlere katıldıkları gerekçesiyle 3 kamu çalışanı sendikasıdan 14 temsilcinin işine hükümet tarafından son verildi, onlarca işçi ise ceza aldı.

Kamu Yönetimi ve Güvenlik Bakanlığı'nın yaptığı açıklamaya göre 3 sendikadan 105 sendikalı kamu personeli Temmuz ayındaki gösterilere katıldıkları için disiplin kuruluna gönderildi.

Disiplin kurulunda zorunlu politik tarafsızlık kuralını ihlal ettikleri gerekçesiyle 14 işçinin işten atılmalarına karar verilirken 37 işçi ise uzaklaştırma, kınama ve para cezası aldı.

İran'da öğretmenler gözaltında

İranlı öğretmenler 5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü'nü kutladıkları gerekçesiyle gözaltına alındı.

Öğretmen sendikaları 6 Ekim Salı günü Tahran'da bulunan Genel Sekreterlik binasında Dünya Öğretmenler Günü'ne ilişkin toplantı yaptıkları sırada İran polisi binayı basarak öğretmenleri gözaltına aldı.

Baskın sırasında öğretmenlere herhangi bir gözaltı gerekçesi gösterilmedi.

Sendika üyesi 9 öğretmen ertesi gün serbest bırakılırken Genel Sekreter Baghani 11 saat boyunca sorguya çekildi. Baghani, "izinsiz toplantı yapmak" ve "Dünya Öğretmenler Günü'nü kutlamakla" suçlandı. Mehdi Bohlouli 10 Ekim'de serbest bırakılırken Rezaiee ise hala gözaltında tutuluyor.

İstihbarat memurları, öğretmen derneklerinin hükümet tarafından dağıtıldığını, öğretmenlerin derneklerden üyeliklerini iptal etmeleri gerektiğini ve İçişleri Bakanlığı'nın 2007 Nisan ayında öğretmen derneklerini yasakladığını iddia etti. Fakat Eğitim Enternasyoneli'nin verdiği bilgiye göre öğretmen derneklerinin kapatılmasına dair mahkemeden herhangi bir karar çıkmadı.

Öğretmen derneklerinin birçoğu istihbarat servisi tarafından saldırıya uğrasa da Tahran, İsfahan ve Kerman aktif olarak faaliyetlerini sürdürdü.

Fakat sendika toplantıları istihbarat servisi tarafından sürekli olarak dağıtılmaya ya da denetlenmeye devam etti.

Eğitim Enternasyoneli, İranlı yetkililerden sendika üyesi öğretmenlerin serbest bırakılmasını istedi. Dünya Öğretmenler Günü'nün toplumsal ve ekonomik talepleri dile getirmek için dünya çapında kutlandığı, bu yüzden İran'da örgütlenme ve ifade özgürlüğüne saygı gösterilmesi gerektiği ifade edildi.

Dersim'in nefesi kesilmek isteniyor!

Geçtiğimiz günlerde Dersim'de, Munzur'da yapılması planlanan 8 baraja karşı yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı bir miting gerçekleştirildi. Miting, kitleselliği bakımından şimdiye kadar gerçekleştirilen çevre eylemleri içerisinde en dikkat çekeniydi. Bu kitleselliğin nedeni tek başına çevre duyarlılığı değildir. Kuşkusuz Dersim halkının ve mitinge katılanların Munzur'a yapılması planlanan barajlara tepki göstermesinin gerisinde çevre katliamına karşı duyulan tepkinin rolü bulunmaktadır. Ancak Dersim halkı aynı zamanda kültürüne, kimliğine, toprağına, geçmişine ve geleceğine de sahip çıkmaktadır.

Dersim'in kanlı tarihi

Osmanlı'dan günümüze egemenler için Dersim, sürekli bir tehlike ve vücuttan atılması gereken kötü huylu bir hücre olarak görülmüştür. Devlet, bu görüşe uygun olarak politika izlemiştir. Bölgede yaşayan insanlar -ki çoğunluğunu Kürt ve Alevi kökenliler oluşturur- sistemli olarak asimilasyona ve katliamlara maruz kalmıştır. 1938 yılında on binlerce Dersimli, Genelkurmay raporlarındaki talimatlarla katledilmiştir. Kalanlar da, ya sürgün edilmiş ya da Türkleştirme politikalarıyla ezilmeye, kimliksizleştirilmeye çalışılmıştır.

Gelinen 86 yıllık süreç içerisinde aynı imha ve inkar politikaları devam etmektedir. Munzur, on yıllardır süregelen katliamlara, sürgünlere tanık olmuş, suyu kana bulanmış, bir halkın inkarında cisimleşmiş koca bir tarihi bağrında yaşatmaktadır.

Sermaye iktidarı Dersim'i yok etmek istiyor!

Munzur Vadisi'nde, 42 bin hektarlık bir alan 1971 yılında milli park olarak ilan edilmiştir. Bölgenin milli park ilan edilmesinde, sahip olduğu akarsular, yöreye özgü bitki ve hayvan türlerinin varlığı etken olmuştur. Diğer taraftan Munzur'un dağları, gölleri, kanyonları ve şelaleleri, doğal görünümü daha da zenginleştiren unsurlar arasındadır. Munzur Vadisi florasında 1518 çeşit bitki türü mevcuttur. Bu bitki türlerinin 43 çeşidi dünyada yalnızca Munzur Vadisi'nde yetişmektedir.

Sadece birkaç cümlelik bu ansiklopedik bilgiler dahi, Munzur'da nasıl bir doğal zenginlik olduğunu anlatmak için yeterlidir. Ama gelin görün ki şimdi bu bölge sular altında bırakılacak, köyler yine boşalacak, binlerce dönüm orman yok olacak. Açık ki, sermaye iktidarının kollarını sıvadığı bu baraj projeleri ile Dersim nefessiz bırakılmaya çalışılmaktadır. Bu yönde ilk adımlar da atılmaya başlanmıştır.

Şehir merkezinin içerisine kadar uzanan Uzunçayır Barajı 17 Ağustos tarihi itibarıyla su tutmaya başladı. Öyle ki hazırlanması gereken Çevre Etki Değerlendirme Raporu (ÇED Raporu) hazırlanmadan, yapılması zorunlu olan atık su arıtma tesisi yapılmadan... Böylece yöre insanının kolera, tifo, dizanteri, sıtma gibi hastalıklarla yüz yüze kalması içten bile değil. Hiçbir önlem alınmadan başlanan çalışmalar, 21 Ekim'den itibaren bir, Aralık ayında iki tribünde test üretimiyle ve 1 Mart 2010 tarihinde üç tribünden birden elektrik üretimine geçilerek devam edecek. Böylece Dersim'in çehresi iyice değişecek, Munzur'un özgür akışına set vurulacak.

Şimdilerde Hasankeyf, Kaz Dağları, Fırtına Vadisi, Allionai üzerinden yapılan tüm uygulamalar hiçbir bilimsel yöneme dayanmamaktadır. Bugün Dersim ve Munzur'a yönelik hesaplar kültürü, doğası, geçmişi ve

geleceği bakımından devletin imha ve inkar politikasından ayrı düşünülemez. Tüm bunlara eklenecek tek şey bitkilerin, hayvanların, en basitinden en karmaşık olanına kadar tüm organizmaların imhasına ve inkarına kadar varmasıdır.

Bu katliama karşı çıkmak birçok açıdan zorunludur. Çünkü Munzur'un özgürlüğü insanlığın özgürlüğü olacaktır!

**Toplumcu Mühendis,
Mimar ve Şehir Plancıları**

Dersim'de 20 bin kişi Munzur için yürüdü!

Dersim'de düzenlenen çevre mitinginde biraraya gelen 20 bin kişi Uzun Çayır Barajı ve yapılması planlanan 6 barajı protesto etti. "Dersim'de baraj istemiyoruz!" şiarı ile düzenlenen 8 kilometrelik yürüyüş Türkiye'nin en büyük çevre mitingi olma özelliği taşıyor.

Tunceli'de yapımı tamamlanan Uzunçayır Barajı'nın yanısıra Munzur Nehri ve Pülümür Çayı üzerine Akyayık, Konak Tepe, Konaktepe Hidroelektrik 1, 2, Kaletepe, Bozkaya, Kemerbel isimli 6 adet daha barajın yapılması planlanıyor. Planlanan barajların hayata geçirilmesi bölgenin doğal dokusunun bozulmasına ve açık bir çevre katliamına sebep olacak. Bir süredir barajlara karşı mücadele veren güçler, 10 Ekim günü Dersim'de kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirerek Munzur'un gerçek sahibi olduklarını bir kez daha vurguladı.

Ağırlığını Desimliler'in oluşturduğu ancak çevre illerden de katılımların olduğu yürüyüşe 20 bini aşkın kişi katıldı. Dersim'de Kışla Meydanı'nda toplanan binlerce kişi buradan davul-zurna, halaylar ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Kortejlerde "Dersim'de baraj istemiyoruz", "Barajlara geçit vermeyeceğiz", "Munzur Vadisi özgür kalacak" dövizleri ile yürüyüşe geçen kitlenin sayısı Cumhuriyet Caddesi üzerinde gerçekleşen katılımlarla birlikte çok geçmeden 20 bine ulaştı.

Yürüyüş barajların yapılması ile birlikte sular altında kalacak olan meydana son buldu. Polisin Meydan girişinde arama dayatmasında bulunması ise kitlenin kararlı tutumu ile boşa düşürüldü.

Meydanda kitleye seslenen Tunceli Belediye Başkanı Edibe Şahin Dersim'de doğanın tahrip edilmesinin devletin bilinçli bir politikası olduğunu söyledi.

Mitingte Mikail Aslan ve Ferhat Tunç da sahne alarak ezgilerini Munzur için seslendirdi.

Beşiktaş'ta 3. köprü mitingi

3. Köprü Yerine Yaşam Platformu İstanbul'da yapılması planlanan 3. köprüye karşı 11 Ekim günü Beşiktaş'ta miting gerçekleştirdi.

Yıldız Parkı'nda toplanan 3. Köprü Yerine Yaşam Platformu, TMMOB Orman Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, Şehir Plancıları Odası, KESK, İmce-Toplumun Şehircilik Hareketi, Konut Hakkı Koordinasyonu, Boğaziçi Çevre Kültür Dayanışma Derneği (BOÇEV), Sarıyer Dernekleri Platformu, Tarabya Üstü, Ömürtepe, Kireçburnu Halkı, Maden Mahallesi Derneği, Sahiline ve Yeşiline Sahip Çık Platformu, Sarıyer Halkevleri ve Yurtsever Cephe, "İMF'nin, yağmacıların, sermayenin değil, bilimin, doğanın, halkın sesini dinle! Rant değil, insanca yaşam! / 3. Köprü Yerine Yaşam Platformu" pankartı arkasında kortej oluşturularak sloganlarla Beşiktaş Demokrasi Anıtı'na doğru yürüyüşe geçtiler.

Kitlenin Beşiktaş Demokrasi Anıtı Meydanı'na girmesiyle birlikte programa geçildi. Sırasıyla, Boğaziçi Çevre Kültür Dayanışma Derneği (BOÇEV), Maden Mahallesi Derneği, selzede mağdurları, Sarıyer Mahalleleri Derneği Platformu adına ve CHP İstanbul Milletvekili Çetin Soysal ve TMMOB Orman Mühendisleri Odası Başkanı Besim Seltok tarafından konuşmalar yapıldı. Yapılan konuşmalarda, 3. köprünün İstanbul halkına, kente, çevreye ve doğaya karşı suç oluşturacağı ifade edilerek mücadelenin sürdürüleceği söylendi.

Yapılan konuşmaların ardından horonlar çekildi.

Miting programının ardından Başbakanlık Çalışma Ofisi'ne yürüyüp basın açıklaması yapmak isteyen kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. Yapılan görüşmelere rağmen barikat açılmayınca basın açıklamasına geçildi.

"3. Köprü Yerine Yaşam Platformu" adına basın açıklaması yapan TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası İstanbul Şube Yazman Üyesi Şerafettin Çengel, 3. Köprü projesinin doğaya, çevreye ve insanca yaşama karşı işlenecek bir cinayet olacağını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TSK kendini aklama çabasında...

Sermaye devleti katliamcı kimliğini örtbas edemez!

Diyarbakır’ın Lice ilçesinde katledilen 12 yaşındaki Ceylan Önkol’un ardından kirli savaş gerçeği bir kez daha gün yüzüne çıkarken Kürt halkına yönelik operasyonlarına hız veren TSK da kirli savaş gerçeklerinin üzerini kapatma telaşına düşüyor.

Ceylan Önkol’un katledilmesinin ardından basında çıkan haberler üzerine açıklama yapan Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) sermaye devletinin Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarının aklanması yoluna girdi.

Basını bilgilendirme toplantısı düzenleyen Genelkurmay İletişim Daire Başkanı Tuğgeneral Metin Gürak Ceylan’ın ölümüyle ilgili açıklama yaptı.

“Türk Silahlı Kuvvetleri’nin yıpratılmasına yönelik asimetrik kapsamlı ve organize bir psikolojik hareket sürdürülmektedir” diyen TSK, bir kez daha saldırgan ve tehditkar söylemlerle gerçekleri örtbas etmeye çalışıyor.

Tuğgeneral Gürak, “*Ancak son yıllarda Türk Silahlı Kuvvetleri’nin bu özelliğinin yıpratılmasına yönelik asimetrik kapsamlı ve organize bir psikolojik hareket sürdürülmektedir. Türk Silahlı Kuvvetlerine karşı yürütülmekte olan bu savaşın maksadı, kamuoyunu etki altına alarak Türk Silahlı Kuvvetleri aleyhine bir tutum ve yanlış bir ‘algı’ oluşturmaktır. Uygulanmakta olan savaşın boyutlarının tahmin edilenden çok daha karmaşık ve büyük olduğunu düşünüyoruz. Unutmayalım ki uygulamalı ve çok yönlü bir disiplin olan ‘iletişimden’ de büyük ölçüde istifade edilerek gerçekleştirilen bu psikolojik hareketin nihai hedefi, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin yıllardır bölücü terör örgütüne karşı sürdürdüğü bu mücadeledeki azim ve kararlılığına zarar vermektir*” dedi.

Apaçık bir katliamın ardından TSK, basını suçlayarak kendini aklamaya, gerçeklerin üstünü yalanlarla örtmeye çalışıyor.

Türk sermaye devletinin sahip olduğu kabarık suç dosyası, devletin katliamlarını teşhir etmek için kapsamlı bir çalışma yapmayı gerektirmiyor. Zira Kürdistan illerinden hemen her geçen gün yeni infaz haberleri geliyor.

Tarihi boyunca Kürt halkı üzerinden zulmü eksik etmemiş olan Türk sermaye devletinin yaptığı yargısız infazlar, toplu katliamlar devletin daha neler yapabileceği hakkında fikir veriyor.

Kürdistan’da yürütülen kirli savaş çerçevesinde boşaltılan köyler, tecavüze uğrayan Kürt kadınları, katledildikten sonra kulakları, kafaları kesilen gerillalar...

Geçtiğimiz aylarda açılan BOTAŞ kuyuları, Cumartesi annelerinin ağıtları, Mardin Kızıltepe’de Uğur Kaymaz’ın üstüne yaşı kadar mermi boşaltanların aklanması, genellkurmay eski başkanlarının “iyi çocukları” koruması...

İşte Türk sermaye devletinin gerçekliği...

Ve işte bunlar gibi onlarca örnek, Ceylan Önkol’u katledenin sermaye devleti olduğuna dair şüphe bırakmıyor.

Türk sermaye devleti Kürt halkı üzerinde uyguladığı imha ve inkar politikalarının toplum nezdinde karşılık bulmasını sağlamak, inandırıcılık ve güvenilirlik sorunu yaşamamak için bugün dert yandı “iletişim” araçlarını oldukça etkili bir biçimde kullanıyor. Gerek sansür yöntemi gerekse de yalan haberler ile emekçiler çok yönlü kuşatma altına alınıyor. Nitekim medya, onyıllardır bu toprakları kana

bulayan kirli savaşı, nedenlerini ve kaynaklarını sorgulamadı.

Burjuva medya, şovenizmin körüklenmesinde ve bugün kirli savaşın mazur gösterilmesinde büyük bir rol oynuyor. Medya savaş halinin toplum ölçeğinde yayılması ve savaşa toplumsal desteğin örgütlenmesi amacıyla kullanılıyor.

İşçi ve emekçiler, ordunun Kürdistan’da yürüttüğü kirli savaş uygulamalarını ekranlarda göremezken, şehit edebiyatı ve “vatanın bölünmez bütünlüğü” üzerine kurulan nutuklarla emekçilerin bilinçleri bulandırılıyor, şovenizm körükleniyor.

Diğer yandan, Türk sermaye devletinin haksız ve kirli savaşını yansıtan, Kürdistan’daki katliamları anlatan ilerici, devrimci, yurtsever basın-yayın organları sansür uygulamaları ile kapatılıyor, yasaklanıyor ve farklı yöntemlerle bunların geniş kitlelere ulaşması engelleniyor.

Açıklama, bu noktada burjuva medyaya bir gözdağı niteliği taşıyor. “Ya benim yanımdasın ya karşı tarafta” deniliyor. Ortalağa saçılan pisliklerinin burjuva medyada yer almasından rahatsız olan TSK bu haberleri yansıtanları daha baştan “Türk Silahlı Kuvvetlerine karşı yürütülmekte olan” bu ‘asimetrik kapsamlı ve organize bir psikolojik hareket’ın parçası

ilan ediyor.

Nasıl ki, Dağlıca baskınından sonra bununla ilgili haberlerin işlenmesi yasaklandıysa, Şemdinli örtbas edildiyse, bu sefer de TSK medyanın sınırlarını belirlemek için gerekeni yapacaktır. Fakat hiçbir sansür, TSK’nın, Türk sermaye devletinin katliamcı kimliğini gizleyemez, gizleyemeyecektir.

Hiçbir rapor Ceylan’ın katillerini aklayamaz!

Ceylan Önkol katledildi. Yıllardır Kürt halkına inkar ve imhayı dayatan Türk sermaye devleti, onun kanlı katliamlara imza atan ordusu tarafından katledildi.

Şimdi bu katliam örtbas edilmeye, dahası suç Ceylan’ın üstüne atılmaya çalışılıyor. Daha önceden atıldığı iddia edilen bombaya eğer Ceylan vurmasaydı, yaşamını yitirmezdi demek isteniyor.

Şu an açıktan dillendirilmese de “soruşturma” bu muhtevada ilerliyor. Önce TSK’dan yıpratılmak istendiklerine dair açıklama yapılıyor, basına gözdağı veriliyor. Sonra “soruşturma” terör kapsamına alınıyor. Yani devlet, bunun bir “kaza” sonucu olduğunu söylese bile “bölgenin özelliklerinden” kaynaklı bu cinayetten sorumlu tutulmuyor. Kaldı ki şu anki tablo Türk sermaye devletinin Ceylan’ın katledilişini örtbas etmeye niyetli olduğunu gösteriyor.

“Souşturma” Ceylan’ın havantopu atışı ile öldürülmediğine sıkıştırılsa da, burada Ceylan’ın ne tür bir silahla katledildiğinin esasta bir önemi yoktur. Mayın, havantopu ya da bomba... Bunların hepsi, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için Türk sermaye devleti tarafından kullanılageldi. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın bir aracı oldu.

Uğurları acımasızca katleden ve sonra da katillerini aklayanların Ceylan için de aynı oyunu sahneye koyacaklarından hiç şüphe yoktur.

Diyarbakır Başsavcılığı ve İçişleri Bakanı Beşir Atalay, Ceylan’ın katledilmesini örtbas etmeye yönelik ilk açıklamalarını yaptılar.

Atalay, yaptığı açıklamada, otopside Ceylan’ın cesedinden çıkan ve olay yeri inceleme çalışması neticesinde elde edilmiş metal parçalarının detaylı incelendiğini ve bu parçaların 40 milimetrelilik lancer bombasına ait olduğunun anlaşıldığını söyledi.

Önkol ailesi ve avukatları raporu skandal olarak nitelendiriyor

Önkol ailesinin avukatı Serdar Çelebi ise, savcılığın gizlilik kararını gerekçe göstererek raporu kendilerine vermediğini, fakat basına raporun sunulduğunu ifade etti.

Ceylan’ın yerdeki patlamamış mühimmata vurması sonucu, elinin ve yüzünün de parçalanması gerektiğini söyleyen Çelebi, “Bunun karşıdan atıldığı bir mühimmat olduğu ve olay günü atıldığı bellidir. Önceden patlamamış bir mühimmat değil. Bu askeri mühimmattır” dedi.

Ayrıca görgü tanıkları ve Ceylan’ın annesi ile babasının beyanlarında bir vızıltı ve zırlama sesinden sonra patlamanın meydana geldiğinin ifade edildiğini söyleyen Çelebi, raporun gerçeği yansıtmadığını ifade etti. Çelebi şunları söyledi: “Vızıltı uzaktan atılan bir merminin işaretidir. Sesidir. Uzaktan atılan merminin sonucunda Ceylan yaşamını yitirdi. Eğer Ceylan tahta ile vurmuş olsaydı yada başka bir cisimle kolu kopar, ayağına değer yüzüne parçacıklar gelir. Patlamamış savaş artığı parçacık veya mühimmat varsa alanda, geçmişte yaşadığımız vakalarda çocuk ona vurduğunda vücudun tamamı tahrip olduğunu gördük. Burada sadece karın kısmı tahrip olmuş.”

Devletin imha politikasına karşı eylemler sürüyor...

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

9 Ekim akşamı çeşitli illerde eylemler gerçekleştiren ilerici ve devrimciler Güler Zere ve hasta tutsaklara yönelik imha politikasının devam ettiğine dikkat çektiler.

İstanbul

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle Güler Zere'nin fotoğrafının bulunduğu pankart arkasında yürüyüşe geçti.

İngilizce ve Türkçe, “Kanser hastası Güler Zere’ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartlarının açıldığı eylemde İstiklal Caddesi üzerinde bir süreli oturma eylemi gerçekleştirildi.

Oturma eylemi sırasında Çav Bella marşı söylendi. Hasta tutsakların isimleri okunduktan sonra “özgürlük!” sloganı haykırıldı. Kitle oturma eyleminin ardından sloganlarla Galasataray Lisesi önüne geldi.

Basın açıklamasını ÇHD İstanbul Şubesi'nden Av. Ali Şafak okudu.

Şafak yaptığı açıklamada, siyasal iktidarın hasta tutuklu ve hükümlülere ilişkin sürdürdüğü imha politikasına devam ettiğini belirterek, hakkında düzenlenmiş tüm tıbbi raporlara ve yürürlükte bulunan yasalara göre serbest bırakılması gereken Güler Zere'nin serbest bırakılmayarak katledildiğini ifade etti.

Adana

İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında demokratik kitle örgütlerinin, ilerici ve devrimci kurumların Güler Zere'nin serbest bırakılması talebini dillendirdikleri söylendi.

Açıklama şu sözlerle son buldu:

“Güler Zere 3,5 aydır kimyasal içerikli şuruplarla beslenmektedir. Hastane tarafından karşılanması gereken bu şuruplar, çeşitli bahanelerle verilmemekte, ailesi tarafından karşılanması bırakılmaktadır.

2 Ekim tarihinde yapılan muayenelerde Güler Zere'nin sol alt boyun bölgesinde sert bir şişlik, ameliyat olan bölgede de su toplanması ve boyun bölgesinde çeşitli yerlerde şişlikler teşhis edilmiştir. Bölüm tarafından biyopsi yapılması istenmiş, biyopsi yapmak üzere dahili onkoloji ana bilim dalı başkanı Prof. Melek Erkişi, Güler Zere'den biyopsi almıştır. Bu esnada Güler Zere'yi taciz ederek “Sen dışarıda olsaydın kaç kişiyi öldürecektin” diyerek faşist yüzünü göstermiştir.

Alınan biyopsi patoloji laboratuvarına gönderilmiştir. Doktorların tümünün Kıbrıs'ta kongre de olduğundan tahlil sonuçları geç çıkacaktır.

Radyoterapiden yeni çıkmış bir hastanın ameliyat edilmesi doğru mudur?”

Eylem, yarım saatlik oturma eyleminin ardından sloganlarla sona erdi.

Eskişehir

Kızılay İş Merkezi önünde toplanan kitle “Güler Zere’ye Özgürlük - Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın” pankartını açarak Hamamyolu'na yürüyüşe geçti. Yürüyüşte çevrede bulunanlara konuşmalar yapıldı. Güler Zere'nin kötü koşullar altında tutsaklığının devam ettiği, kötü davranışlara maruz kaldığı, hastalığının giderek ilerlemesine rağmen serbest bırakılmadığına ifade edildi. Zere'nin ölümünden Adli Tıp'ın ve devletin sorumlu olacağı belirtildi. Basın açıklamasından sonra Güler Zere için yazılmış bir şiir okunarak eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul – Adana - Eskişehir

BDSP’li tutsaklardan mektup...

Krizin faturası kapitalistlere!

“Tuzla tersaneler bölgesinde, çalıştığı tersanede gemiden düşerek yaralanan işçi, Halil Daş kaldırıldığı hastanede öldü” haberi 2 Ekim tarihli Radikal'in bir köşesine iştirilmişti. Öyle ya bir işçi düşüp ölmüştü, o kadar. Bu kadarcık bile yer vermeleri, Tuzla'da iş cinayetlerine karşı yaratılan muhalefetin ve basıncın sonucudur. Bir iş kazası daha yaşanmıştı. Halbuki hala 8 tekstil işçisi kadının İstanbul'da servislerinin içinde ölüme terk edilmesinin öfkesini yaşıyorduk. Davutpaşa, kot taşılama işçileri, Renault Fabrikası'nda 10 ton ağırlığın altında kalarak yaşamını yitiren işçi, Bursa'da patronlarının kasasını fazla mesai sırasında doldururken yanarak ölen tekstil işçisi kadınlar ve niceleri sermayenin kâr hırsının boyutlarını ortaya sermeye yetmektedir. Patronlar için işçiler, ambarlarındaki maldan değersizdirler.

“İşçi sağlığı ve iş güvenliği”ne kaynak ayrılmazken işçiler, alınmayan basit önlemler ve kölece çalışma koşullarından kaynaklı ölüme terkedilmiş oluyorlar. Halil Daş da bu işçilerden yalnızca biri. 26 yıllık ömrü, patronların kâr hırsı sonucunda bitirilmiş oldu. Krizin faturasını işçi ve emekçilere daha fazla işsizlik, ağır çalışma koşulları ve sömürü ile ödetenler, işçilerin kanı ile beslenmeye devam ediyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistemin efendileri, “önümüzdeki günlerde daha da derinleşecek olan krizin sonucunda yoksulluğun ve işsizliğin boyutlarının şimdikiyi ikiye katlayacağı”nı ifade ediyorlar. İşçi sınıfı ve emekçiler, üretim maliyetlerinin düşürülmesi için her türlü yöntemin uygulandığını yaşayarak görüyorlar. Düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, sigortasız çalıştırma, esnek çalışma ve son olarak özel istihdam büroları, işsizlik fonunun yağması ile krizi fırsata çevirmeye çalışan sermaye sınıfı, işçi sağlığı ve iş güvenliğine elbette ki kaynak ayırmıyor. Tuzla cehenneminde ve pek çok sanayi havzasında yaşananlar bunun kanıtı. Basit önlemlere dahi kaynak aktarmayarak işçi sağlığı ve güvenliğine dair adım atmayan sistem ve onun tüm kurumları sermaye sınıfının çıkarlarına uygun hareket ediyorlar.

İMF-DB şeflerinin, kapitalizmin geleceğini tartıştığı günlerde, gelen bu ölüm haberi, sermayenin krizden çıkış yolu olarak nasıl bir yol izleyeceğinin bir kanıtı oldu sanki. Azgınca sömürüye ve işçilerin ölü bedenlerine basarak zenginliklerine zenginlik katmaya çalışanlara yanıtı, tüm zenginlikleri var eden işçi sınıfı verecek.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ankara Sincan F Tipi'nden BDSP'li tutsaklar

5 Ekim '09

Cevizlibağ'da sınıf devrimcilerine yönelik zabıta-polis terörü!

13 Ekim günü işçi ve emekçilere **Kızıl Bayrak** gazetesini ulaştırmak isteyen sınıf devrimcileri, kolluk güçleri tarafından saldırıya uğradı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı zabıta ekipleri ve sermayenin sivil kolluk güçleri, Cevizlibağ Metrobüs - Tramvay üst geçidinde Kızıl Bayrak Gazetesi'nin 39. sayısını işçi ve emekçilere ulaştıran sınıf devrimcilerine yönelik linç girişiminde bulundu. Cevizlibağ'da Kızıl Bayrak gazetesinin satışını gerçekleştiren 5 gazete çalışanı, zabıta ekipleri ve sivil polisler tarafından engellenmek istendi. Kolluk güçleri, keyfi engelleme tutumunu çevrede bulunan işçi ve emekçilere teşhir eden sınıf devrimcilerine ve olayı görüntülemek isteyen **Kızıl Bayrak** muhabirine saldırdı.

Sınıf devrimcilerine yumruk ve tekmelerle azgınca saldıran sermayenin kolluk güçleri, **Kızıl Bayrak** muhabiri Yılmaz Yaşar'ı da yaklaşık 100 metre sürükledikten sonra Cevizlibağ Shell İstasyonu'nda bekletilen Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı zabıta aracına bindirerek kaçırdılar.

Yerde yaka-paça sürüklenerek zabıta aracına zorla bindirilen **Kızıl Bayrak** muhabiri araç içerisinde de yarım saat boyunca kafasına, göğsüne, sırtına ve yüzüne aldığı tekme ve yumruklarla darp edildi. Fotoğraf makinesi hafıza kartına ve muhabir kimliğine el koyulan, fotoğraf makinası parçalanmış Yaşar, araç içerisinde zabıta ve sivil polisler tarafından tehditlere maruz bırakıldı. Zabıta aracını arkadan izleyen münübüsteki sivil giyimli bir kişinin talimatı üzerine Yaşar, Zeytinburnu sahil yolu üzerindeki bir park civarında arabadan aşağı atıldı.

Keyfi engelleme ve linç saldırısına maruz kalan **Kızıl Bayrak** çalışanları saldırı sırasında ve sonrasında, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganıyla saldırıları protesto etti. Çevredeki işçi ve emekçilere olayı teşhir etmek için ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdiler.

Saldırı sonrası çeşitli yerlerinden yaralanan sınıf devrimcileri suç duyurusunda bulunduktan sonra Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde giderek saldırı sırasında aldıkları yaraları darp raporuyla belgelediler. Sermayenin sınıf devrimcilerine yönelik baskı, şiddet ve terör saldırısı amacına ulaşamayacaktır. Tam tersine her türlü saldırı karşısında sınıf devrimcilerinin devrimci mücadelesi kararlılıkla sürecektir.

Kızıl Bayrak susturulamaz!

Devrimci faaliyet engellenemez!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / İstanbul

İMF-Dünya Bankası protestosunda gözaltına alınan sınıf devrimcileri anlatıyor...

İrademiz karşısında acizleştiler!

Kartal'da metal fabrikasında çalışan bir işçiyim. Çalıştığım fabrikada son bir yıl içerisinde birçok hak kaybı ve saldırı yaşandı. Ücretler ödenmedi, zam yapılmadı, yemek paramız verilmedi ve buna benzer birçok saldırıyla karşı karşıya kaldık.

Bu saldırılar sadece çalıştığımız fabrikaya özgü sorunlar da değildir. Krizle birlikte patronlar, dört koldan biz işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gaspetmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu süreçte birçok arkadaşımız işsiz kaldı, çalışanlar ise birçok saldırıya maruz kaldı.

Krizin faturası biz işçilere çıkartılırken İMF ve Dünya Bankası şefleri, yeni saldırılar planlamak için İstanbul'da toplandılar. Ben de bu saldırılara maruz kalan bir işçi olarak üzerime düşen görevi yerine getirmek için alanlardaydım. Kartal'daki eylemlerin yanı sıra 6-7 Ekim günlerinde gerçekleştirilen eylemlerdeki yerimi aldım. 6 Ekim günü başlayan eylemde çıkan arbede sonucunda ara sokaklara taşınan çatışmalarda ben de elimi taştan esirgemedim. Saatlerce süren çatışma sonrasında İstiklal Caddesi'ne çıkan ara sokaklarda üç koldan önümüzün kesilmesi sonucunda gözaltına alındım.

Sokağın her çıkışını tutan polis güçleri, sokağı tümünden gaza boğdu. Durulamayacak hale gelen bu sokakta mecburen nefes alabilmek için yaklaşık 20 kişi bir apartmana sığındık. Bütün grubun apartmana girdiğini tespit eden kolluk güçleri, apartmanın önünü keserek biber gazı ve coplarla içeri daldı. Polisin azgınca saldırısını yine sloganlarla, tekme ve yumruklarla karşıladık. Tek tek bizleri kopartan polis herkesi apartmanın içinde ayrı ayrı dövmeye, ellerine ne gelirse vurmaya başladı. Daha sonra kollarıma giren iki çevik kuvvet polisi kameraları görünce vurmaya kesti. İstiklal Caddesi üzerine çıktığımızda kameralar bizleri çekiyordu. Beni tutan polislerin elinden kurtularak devlet terörünü teşhir ettim ve slogan atmaya başladım. Tekrar üzerime saldıran polislerle beraber yere yuvarlandım. Arbede sırasında ellerinden bir kez daha kurtulmayı başardım. Ancak beni bir kez daha zorla yakaladılar ve gözaltı aracına götürüldüm. Arabanın içinde ise ellerine ne geçerse telsiz, cop, kask, yumruk ve tekmelerle üzerimize saldırdılar. Kafama aldığım darbelerden kaynaklı üzerim kan olmuştu. Bu sırada aldığım darbelerden kaynaklı baygınlık geçirmişim.

Kendime geldiğimde gözaltı aracı dolmuştu. Arabaya bindirilen uzun saçlı bir arkadaşla beni ayırarak arabanın en arka bölümüne sürüklediler. Emniyete götürülene kadar özellikle ikimize yol boyu saldırdılar, küfür ve hakaret ettiler. Daha sonra hastaneye götürüldük.

Bir kez daha sloganlarla başlayan direnişimiz kemer, ayakkabı bağcığı, imza vermeme tutumuyla devam etti. Bize azgınca saldıran polisin karşısında tok bir tutum aldık. Daha sonra hastaneden serbest bırakıldık.

Metal işçisi olarak yaşadığım bu ilk gözaltı deneyimimde düzenin kolluk güçlerinin bizlerin iradesi karşısında nasıl güçsüz ve çaresiz kaldığını görmüş oldum.

Kartaldan bir metal işçisi

Polis terörüne militan yanıt verdik...

Emperyalist haydutlara karşı tersanelerde yoğun bir çalışma yürüttük. Afiş, bildiri ve çeşitli eylemlerle İstanbul'u emperyalist efendilere ve uşak takımına dar edeceğimizi ilan ettik. 6 ve 7 Ekim'de gerçekleştirilecek gösterilere aktif bir şekilde hazırlandık.

6 Ekim'de Taksim Meydanı'nda toplandık. Polisin yoğun gazına, tazyikli suyuna ve azgın terörüne maruz kaldık. 7 Ekim'de de benzer saldırılara maruz kaldık.

Saat 10:00'da buluşma noktasına vardık. Yoğun polis ablukası mevcuttu. Sokak aralarında grup grup bekleyen eylemciler vardı. Kolluk güçleri ana caddede toplanmaya izin vermiyorlardı. Pangaltı'da polisler önümüzü kestiler. Amirleriyle görüşerek TİB-DER olarak basın açıklaması yapacağımızı söyledik. Birkaç slogan attıktan sonra sivil giyimli birisi gelerek basın açıklamasına izin vermeyeceklerini, bizimle tartışmayacaklarını, valiliğin izin verdiği eylem noktalarından birisine gidebileceğimizi söyledi. Polis barikatını kaldırdıkları takdirde Taksim'e giderek eylemimizi orada yapacağımızı ifade ettik, kabul ettiler.

Yürümeye başladık, siviller arkamızdan bizi takibe aldılar. Askeri müzenin önüne geldiğimizde bayan arkadaşımızın çantasını arama bahanesiyle etrafımız çevik kuvvet tarafından sarıldı. Burada yaka paça gözaltına alındık. İki bayan yoldaşı aynı otobüse, diğer altı arkadaşı da başka bir otobüse götürdüler. Otobüsün kapısından içeri girdiğimiz anda çok şiddetli bir saldırıya maruz kaldık. Kafamıza, ensemize, karnımıza tekme ve yumruklarla aralıksız vurdular. Sürekli küfür ve hakaret ediyorlardı. Bir arkadaş baygınlık geçirdi. Birçoğumuzun ağzı burnu kan içindeydi. Fiziki olarak karşı koymamız olanaksızdı. Her birimize onlarca polis birden yükleniyordu. Otobüsün içini işkence

yerine çevirdiler. Baskı ve terörle bizi teslim alacaklarını sandılar ama cevaplarını aldılar.

Kafamı önüme eğmemi söylediklerinde cevabım kısa ve net oldu, "Gücünüz yetiyorsa siz eğin". Saçlarımızı çekerek iki koltuğun arasına kafamı zorla bastırdılar. Enseme sürekli vuruyorlardı. Bir süre sonra serbest bıraktılar ve aynı şeyi yeniden denediler. Aynı kararlılıkla yeniden başımı kaldırdım. Vazgeçen onlar oldu.

Çevik otobüsün içinde telefonla görüntülerimiz alındı, yüzlerimiz kontrol edildi. Kafamıza soğuk su dökülerek sağlık kontrolüne götürüldük. Yolda başka gözaltıların da olduğunu öğrendik. Otobüsün içinden birbirimize zafer işareti yaparak slogan attık. Hastaneye indiğimiz anda sloganlara başladık ve ajitasyon konuşmaları yaptık. Hastanede ellerimiz kelepçeli ve yanımızda polisler olduğu halde sağlık kontrolü yapılmak istendi. Kelepçeler çözülüp, polisler dışarı çıkmadan muayene olmayacağımızı söyledik. Kabul etmek zorunda kaldılar.

Ferikay Karakolu'nda polisler, "savcı talimat verdi ifade vermek koşulu ile serbest bırakılacaksınız" dedi. Polise ifade vermeyeceğimizi söyledik. Bir süre sonra üst arama tutanağı düzenleyip imzalamamızı istediler. Reddettik.

8 Ekim akşamı avukatlarımızın da bulunduğu ortamda savcıya ifade verdik. İfademizde amacımızı açıkça belirttik, gözaltına alınış biçimimizi gördüğümüz işkenceyi anlatarak şikayetçi olduk. Adliye çıkışında tekrar sağlık kontrolüne götürülüp oradan serbest bırakıldık.

İki gün boyunca Taksim ve civarında devlet terör estirdi. Eylemleri bastırmak için azgınca saldırdı. Orantısız gücüne ve uyguladığı insanlık dışı uygulamalarına rağmen yine de başarılı olamadı.

Bir tersane işçisi

Mücadele Postası

Entes'te Direnişin Sesi'nin 3. sayısı çıktı...

Ümraniye bölgesinde işçilere Entes direnişinin anlam ve önemini anlatan Entes'te Direnişin Sesi adlı bültenin 3. sayısı çıktı.

Bültenin ilk sayfasında "Entes Direnişi tüm işçi sınıfına direniş çağırısıdır" başlıklı yazıyla işçi ve emekçilere Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın neden direnişte olduğu anlatılırken 20 Ekim Salı günü Beşiktaş'taki Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul önünde yapılacak ve EMO'yu emekten yana tutum almaya çağırarak eylemin durusuna da yer verildi.

Bülten sayfalarında ayrıca Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın, direnişinin 146 ve 147. günlerinde katıldığı İMF ve Dünya Bankası karşıtı protestolara ilişkin gözlemlerine de yer verildi.

Bültenin son sayfasında ise "mücadele içinde özgürleşen kadınlar Gülistan Kobatan'ın direnişini selamlıyor!" başlığı altında DESA direnişçisi Emine Arslan, Sinter direnişçisi Lale Balta, MEHA direnişçisi Saliha Gümüş ve Emekçi Kadın Komisyonları'nın direnişle ilgili duygu ve düşüncelerine yer verildi.

Kayıp yakınlarına destek

Kayıp yakınlarının, kayıpların bulunması ve sorumluların yargılanması talebiyle Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri buluşmaların 237.'si 10 Ekim günü yapıldı.

Kayıp yakınlarının bu haftaki buluşmasında; 6 Ekim 1992'de okulun önünde sivil polislerce gözüaltına alınarak kaybedilen Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencisi Ayhan Efeoğlu ve 5 Ocak 1994 tarihinde İznik – İstanbul yolunda gözüaltına alındıktan sonra kaybedilen Ali Efeoğlu'nun dosyası açıklandı.

Avrupa Akdeniz Kıyısındaki Zorunlu Kayıba Karşı Federasyon'un (FEMED) da destek verdiği eylemde ilk olarak, 23 Şubat 1995'te gözüaltında kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız bir konuşma gerçekleştirdi. Yıldız konuşmasında, Erdoğan'ın Pir Sultan Abdal'ın adını anmasına tepki gösterdi.

6-7 Ekim'de gerçekleşen İMF-DB karşıtı protesto eylemlerinde polisin saldırılarına dikkat çekerek, "Polisin görevi dövmek mi? Kaybetmek mi? Biz kayıplarımız için adalet istiyoruz" dedi.

Yıldız'ın ardından, Cezayir'de 1997'nin Ocak ayında polis tarafından sokakta gözüaltına alınan ve kaybedilen Amrouche Amine'nin annesi ve aynı zamanda FEMED Başkanı Nasira Dutour söz aldı.

Dutour konuşmasına, kendisinin de bir kayıp anası olduğunu belirterek başladı. Dutour, Türkiye'deki kayıp yakınları ile dayanışma içerisinde olduklarını belirtti.

Basın açıklamasını ise İHD İstanbul Şubesi Gözüaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına Özgür Sevgi okudu. Sevgi yaptığı açıklamada, 25 yaşındaki Efeoğlu'nun Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencisi iken 6 Ekim 1992'de okulun önünde sivil polislerce gözüaltına alınarak kaybedildiğini söyledi. Ayhan'dan 6 gün önce gözüaltına alınan Halil Önder'in götürüldüğü şubedeki sorgu şefinin, "Ayhan'ı neden almadınız? Onun işini daha önce bitirmeliydik" sözlerine tanık olduğunu ifade etti. Ayhan ile aynı zamanda siyasi şubede sorguda olan Hacer Arıkan'ın, polislerin kendisine "Ayhan elimizde" dediğine tanıklık ettiğini söyledi.

Eylemde kayıpların fotoğrafları da taşındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Davutpaşa'da 16. hafta...

İstanbul Davutpaşa'da hayatını kaybeden ve yaralananların aileleri, Taksim Tramvay Durağı'nda 16. hafta bulaşmalarını gerçekleştirdiler.

10 Ekim günü biraraya gelen aileler, "Davutpaşa'yı unutmadık unutturmayacağız" pankartı ve "Sorumlular yargılsın, adalet istiyoruz" dövizlerini taşıdılar.

Eylemde, Davutpaşa katliamında yaşamını yitiren Hasan Akhun'ın yakını Aziz Akhun basın açıklamasını okudu. Akhun, patlamanın üzerinden 22 ay geçmesine rağmen halen dava dosyasının açılmamasına tepki gösterdi.

Zeytinburnu Belediyesi'nin 6 görevlisinin ifade vermeye gittiklerini söyleyen Akhun, 2 görevlinin tutuklanma istemiyle Hakimliğe sevk edildiğini ancak, Sulh Ceza Hakimliği'nin iki görevlinin tutuklanması istemini kabul etmeyerek, Savcılık Asliye Ceza Mahkemesi'ne itirazda bulunduğunu ifade etti. Tutuklama kararı çıksa da çıkmasa da, bütün sorumluların yargılanması için ve adil yargılama için mücadele edeceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tabantepe taburunda konuşma yasağı!

TSK, Ceylan Önkol'un katledilmesiyle ilgili olarak, bulunduğu konumu daha da zora sokmamak için gerekli önlemleri alıyor. Askerlere konuşma yasağı getirilen taburda, silahlar da yenileriyle değiştiriliyor.

TSK yüksek perdeden savurduğu tehditlerle medyaya çeki düzen verirken, tedbir almayı da ihmal etmiyor. Öncelikle suçu örtbas edebilme derdinde olan TSK, kanıt sayılabilecek silahların taburdan çıkışını sağladı. Taburda, özellikle bomba atar silahlar başta olmak üzere, birçok silah yenileriyle değiştirildi.

Bunun yanında dışarıya bilgi sızmasını engellemek için askerlere konuşma yasağı getirildi. Askerler düzenli bir biçimde ankesörlü telefonda aileleriyle konuşabilirken, yeni karar ile askerlerin ancak acil bir durum olursa, komutanın izni ile aileleriyle görüşebileceği ifade edildi.

Telefon görüşme yasağı ise, patlamanın olduğu 28 Eylül tarihinden 3 gün sonra alındı ve telefonlar o gün kesildi.

Ayrıca terhis olan askerler de uyarılıp çevrelerine ve ailelerine bu olayla ilgili herhangi bir şey söylememeleri "öğütlendi."

Katliamlara imza atan bir ordunun delilleri yok etmesinde ya da bu cinayetle ilgili tanıkları korkutmasında şaşılacak bir şey yoktur. Kendi içinden sızan haberlerle başı bir çok kez ağrıyan ordu, yeni örneklerin yaşanmaması için şimdiden işi sıkı tutuyor.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

SSGSS saldırısına karşı Kadıköy mitingine!

Tarih: 18 Ekim Pazar - 13.00

Toplanma yeri: Kadıköy - Tepe Nautilus

**Herkese
Sağlık
Güvenli
gelecek**

Sağlıkta tasarruf olmaz!